ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА КОНСТИТУЦІЇ ТА СТАТУТИ КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА КОНСТИТУЦІЇ ТА СТАТУТИ КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

Київ 2017

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

Париж 1658

“І був їм послушний...”

(Лк 2, 51)

Титульна сторінка
першого видання Загальних Правил (1658)

ВІКЕНТІЙ ДЕ ПОЛЬ
Генеральний Суперіор
Конгрегації Місії

Возлюбленим у Христі
любим співбратам цієї ж Конгрегації

Священикам, семінаристам
та любим братам

ВІТАННЯ У ГОСПОДІ

Любі брати, нарешті вже маємо Загальні Правила або Конституції нашої Конгрегації, яких ви дуже прагнули і на які так довго чекали. Вже пройшло майже 33 роки від заснування Конгрегації, але тільки тепер можемо їх роздати у друкованому вигляді. Передусім, цим початком хочемо уподібнитись до нашого Спасителя, бо ж Він спочатку діяв, а потім навчав. Також ми хотіли попередити всілякі труднощі, які могли би виникнути при передчасному виданні цих Правил або Конституцій, тому що в практиці та щоденності вони могли би стати або заважкими, або невідповідними. З Божою допомогою, від цієї небезпеки нас вберегла наша нерішу-

чість та такий спосіб дій. До того ж, Конгрегація повільно впроваджувала їх в життя, перед тим як вони вийшли друком. Ви не знайдете в них нічого, що б уже давно не використовували для нашої великої радості та взаємного зростання.

Любі брати, прийміть їх з такою любов'ю, з якою вам їх подаємо. Не вважайте їх за справу людського розуму, але за діяння Божого Духа, від якого походить всіляке добро і без якого ми самі не в змозі нічого збагнути. Або ж чи знайдете в них те, що би вас не надихнуло або не підбадьорило уникати помилок, або набувати чеснот та дотримуватися євангельських засад? Тому, наскільки змогли, ми старалися черпати їх від Духа Ісуса Христа та з прикладу Його життя, що й ви самі можете з легкістю зауважити. Також думаємо, що люди, котрі покликані наслідувати Христове послання – а це передусім проголошення Євангелія убогим – мають бути наповнені Христовими думками та ідеалами, Його Духом та наслідувати Його.

І на кінець просимо вас, брати в Господі Ісусі, і заприсягаємо вас, щоби ви дійсно вірно дотримувалися цих Правил. Будьте певні, що якщо ви їх додержите, то і вони збережуть вас, і безпечно допровадять до омріяної мети – вічного щастя.

Амінь.

ІСУС, МАРІЯ, ЙОСИФ

Розділ I

ПРО ЦІЛЬ ТА ОРГАНІЗАЦІЮ КОНГРЕГАЦІЇ

1. Наш Господь Ісус Христос, як засвідчує Святе Письмо, прийшовши на світ для спасіння людського роду, почав діяти та навчати. Перше завдання виконав тим, що в досконалий спосіб практикував різні чесноти, а друге – тим, що проголошував Євангелія вбогим та передавав своїм апостолам і учням необхідні вміння, щоби провадити людей. Оскільки мала Конгрегація Місії бажає з усіх своїх слабких сил та з допомогою Божої благодаті наслідувати приклад Господа Христа в наслідуванні Його чеснот та в праці над спасінням ближніх, то належить використовувати подібні засоби для належного виконання цього святого завдання.

Тому ціллю Конгрегації є:

1. Старатися про власну досконалість, а саме: прагнути якнайкраще практикувати чесноти, як цього нас вчив словом і ділом наш найвищий Учитель.

2. Проголошувати Євангеліє вбогим, передусім сільському людові.

3. Допомагати духовенству здобувати знання та чесноти, потрібні їхньому священицькому стану.

2. Конгрегація складається з духовенства та братів. Завданням священиків є, за прикладом Христа та Його учнів, ходити містами та селами, ламаючи простому люду хліб Божого Слова та проповідуючи й катехизуючи; заохочувати до Генеральної сповіді з цілого життя та навчати її; залагоджувати суперечки та сварки; засновувати Братства Милосердя; провадити Духовні семінарії, засновані в наших домах та навчати в них; провадити Духовні вправи; проводити Духовні конференції для дієцізіального духовенства та провадити їх, і взагалі виконувати інші обов'язки, які допомагають уже згаданим завданням або якимось іншим. Натомість завданням братів є допомагати священикам в усіх згаданих завданнях, виконуючи служіння Марти, за настановою суперіора та приймати

участь у їхній праці своїми молитвами, сльозами, самозреченням та добрим прикладом.

3. Щоби з Божою допомогою Конгрегація могла осягнути свою мету, вона повинна з усіх сил намагатися вдягнутися у Духа Христа, який найбільше сяє в своїй євангельській науці, в своїй убогості, чистоті та послусі, в своїй любові до хворих, в своїй скромності, в своєму способі життя та діяльності, які Він передав своїм учням, в своїх розмовах, в щоденній молитві, в місійній праці та інших справах для людей. Про це все йдеться в наступних розділах.

Розділ II

ПРО ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ЗАСАДИ

1. Передусім, кожен повинен намагатися утвердитися у правді, що Христова наука ніколи не може бути помильною, натомість наука світу може завжди звести, тим більш, що сам Христос порівнює її з домом, збудованим на піску, а свою науку порівнює з будівлею, збудованою

на твердій скелі. Тому і наша Конгрегація завжди буде намагатися діяти згідно з Христовими засадами, а не зі засадами світу. Для того, щоб це запровадити, треба передусім керуватися наступними пунктами.

2. Ісус Христос сказав: «*Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться» (Мт 6, 33)*. Тому нехай кожний намагається давати першість духовним цінностям перед дочасними, спасіння душі цінувати більше за здоров'я тіла та славу Божу більше за світську марноту. А ще краще намагатися вибирати разом зі св. Павлом не достаток, а неславу, терпіння і навіть смерть, аніж відлучитися від любові Христа. Тому нехай ніхто занадто не турбується про дочасні блага, але нехай всі свої турботи складає в руки Божі в переконанні, що доки він буде закорінений в цій любові та скріплений надією, завжди перебуватиме під опікою нашого Бога. Відтак ніяке зло не наблизиться до нього, йому не бракуватиме ніякого добра, навіть якщо йому здаватиметься, що все, що він має – втрачено.

3. Так як ці побожні вправи, які полягають у виконанні Божої волі завжди і всюди, є найкращим засобом для швидкого здобуття

християнської досконалості, тому нехай кожен з усіх своїх сил намагається їх собі присвоїти з допомогою цих чотирьох принципів:

1. Свідомо виконувати накази та уникати того, що заборонено, як тільки довідаємося, що наказ або заборона походять від Бога, або від Церкви, або від наших суперіорів, або з Правил чи Конституцій нашої Конгрегації.

2. Поміж індиферентних завдань, які ми повинні виконувати, краще вибирати ті, які противляться нашій природі, ані ж ті, які би їй сподобалися, хіба що ті, які нам подобаються, є необхідними, тоді їм необхідно дати першість перед іншими, але не тому, що вони нам подобаються, але тому що вони подобаються Богові. Якщо ми одночасно повинні виконати різні справи, які зі своєї природи є індиферентні, які для нас в однаковій мірі можуть бути або приємні, або ні, потрібно без довгого розмірковування вибрати ті, на які нам вказує Боже Провидіння.

3. Якщо наступить якась несподіванка – приємна чи неприємна, стосується духовної чи тілесної сфери – належить все однаково приймати з батьківської руки Господа Бога.

4. Все вище сказане належить виконувати з

мотивацією, що так подобається Богу і також тому, що через таку поставу ми маємо можливість наслідувати Христа Господа, який все виконував з таким наміром, як це й сам засвідчує: *«...бо Я постійно те чиню, що довподоби Йому (Отцю)» (Йо 8, 29).*

4. Господь Ісус вимагає від нас простоти голубки, яка полягає у щирому висловленні думок так, як їх маємо на серці, без непотрібних перекручувань, без лицемірства та хитрості, маючи перед очима лише Бога. Тому кожен буде сильно намагатися усе виконувати в дусі простоти, пам'ятаючи, що Бог розмовляє тільки з простими і що приховує таємниці неба від мудрих та розумних цього світу, а об'являє їх немовлятам.

5. Однак, заохочуючи нас до простоти голубки, Христос Господь водночас наказує розвивати в собі розсудливість змії; завдяки цій чесноті ми розважливо говоримо та діємо. Тому розсудливо будемо мовчати про ті речі, яких не треба розголошувати, особливо коли вони самі в собі хибні та недозволені. А в речах добрих або дозволених оминаймо обставин, які відводять від Божої пошани, або шкідливі для ближнього, або схиляють наші серця до марної

слави. Так як розсудливість каже нам обирати належні засоби до осягнення відповідної мети, то приймаймо цей святий і непорушний принцип: завжди використовувати Божі засоби для Божих справ і дивитися на все та оцінювати все згідно з Христовими принципами, а не згідно з принципами світу, ні згідно з немічними міркуваннями нашого розуму. В такий спосіб будемо мудрими, як змії і прості, як голубки (Мт 10, 16).

6. Всі свідомо докладуть зусиль, щоби засвоїти науку, яку знаходимо в словах Христа: *«Навчіться від мене, бо я лагідний і сумирний серцем...» (Мт 10, 16)*. Він говорить про те, що лагідністю ми успадкуємо землю. З допомогою цієї чесноти ми здобудемо людські серця і передамо їх Богові, чого не зможуть ті, які поводяться з людьми занадто твердо та строго. Покорою здобуваємо небо, так як на його висоти нас провадить любов до смирення. Смирення поступово провадить нас стопами чеснот до осягнення мети.

7. Покора, до якої нас так часто заохочував словом і прикладом Христос Господь, і здобуття якої Конгрегація повинна прагнути всіма силами, вимагає наступних трьох умов:

1. Цілком щирого визнання, що Конгрегація є гідною осуду людей;

2. Задоволення через те, що нашу недосконалість бачать інші, тому нами погорджують;

3. Як тільки можливо, приховувати те, що Господь Бог через нас або в нас чинить, пам'ятаючи про власну негідність; якщо цього не можна приховати, то все слід приписувати Божому милосердю або заслугам іншим.

Це підстава всієї євангельської досконалості і сутності духовного життя. Хто здобуде таку покору, той водночас здобуде всілякі добра, а той, кому її забракне, втратить і те добро, що має, і наразить себе на постійний неспокій.

8. Ісус Христос сказав: *«Коли хто хоче йти за мною, нехай себе зречеться, візьме щодня на себе хрест свій і йде за мною» (Лк 9, 23)*. А св. Павло в цьому ж дусі додає: *«Бо коли живете за тілом, то помрете. Якже ви духом умертвляєте тілесні вчинки, будете жити» (Рим 8, 13)*. Тому кожний буде намагатися постійно відрікатися своєї волі і власних суджень та умертвляти свої почуття.

9. Всі відречуться від непоміркованої прив'язаності до родичів, згідно з порадами Христа,

який не прийняв до своїх учнів тих, які не мають в ненависті батька і матір, братів і сестер; натомість тим, які заради Євангелія їх залишили, обіцяє стократну нагороду в цьому світі, а в іншому – вічне життя. З цього бачимо, якою великою перешкодою для християнської досконалості є тіло і кров. Однак батьків потрібно любити духовною любов'ю, згідно з любов'ю Христа.

10. Нехай всі з особливою старанністю намагаються здобувати чесноту байдужості, яку Христос і святі високо цінували, та здобувати її, щоб ніколи не прив'язуватися до непоміркованих почуттів, ані до влади, ані до осіб, ані до місць, особливо до рідного краю, або інших речей. Натомість всі охоче будуть готові це все покинути згідно з волею або бажанням суперіора, будь-яку відмову чи зміну, яка походить від суперіора спокійно приймуть і в Господі визнають, що він все добре вчинив.

11. Віддаючи пошану звичайному способу життя, яке Христос Господь прагнув провадити, щоби стати подібними до інших і щоб в такий спосіб легше притягнути їх до Бога Отця, нехай всі, в міру можливості, у всьому дотримуються однаковості, вважаючи її за піклувальницю до-

брого порядку і святої єдності. Нехай всі уникають прагнення бути інакшими, яке є джерелом заздрощів та незгоди. Дотримуватися однаковості потрібно не лише в їжі, одязі, ліжках, тощо; але також і в методах керівництва, навчання, проповідування, управління та в духовних практиках. Для того, щоб ми завжди могли підтримувати в собі цю однаковість, існує один спосіб, а саме: дуже точне дотримування наших Правил або Конституцій.

12. Нехай серед нас з витривалістю виконуються вчинки любові до ближнього, а саме:

1. Чинити іншим те, чого ми слушно від них очікуємо;

2. Не суперечити іншим і погоджуватися з ними в нашому Господі;

3. Терпіти один одного без нарікання;

4. Плакати з тими, хто плаче;

5. Радіти з тими, хто радіє;

6. Випереджувати один одного в пошані;

7. Проявляти до інших шанобливість та ввічливість з усього серця;

8. Бути всім для всіх, щоби всіх здобути для Христа.

Це все потрібно розуміти так, щоби нічого не робилося проти Божих та Церковних заповідей, або проти Правил чи Конституцій нашої Конгрегації.

13. Якби коли-небудь з Божого Провидіння на Конгрегацію, або окремий дім чи на будь-кого з його членів впали наклепи чи переслідування, будемо уважно оберігатися від будь-якої помсти чи прокльонів, навіть до тих обмовників чи переслідувачів; за все будемо прославляти Бога та благословляти, з радістю будемо Йому дякувати за незвичний спосіб отримування благодаті від Отця світлості. Також будемо щиро молитися за всіх тих неприятелів, а коли випаде така нагода, то охоче їм послужимо, пам'ятаючи про те, що таку саму заповідь Христос дав нам, як і іншим вірним, кажучи: *«А вам, що слухаєте, кажу: Любіть ворогів ваших, добро чиніте тим, які вас ненавидять, благословляйте тих, які вас проклинають, моліться за тих, що вас зневажають» (Лк 6, 27-28)*. Для того, щоби ми це легше і більш охоче виконали, Він запевняє нас, що через це ми будемо блаженними. З цього приводу ми повинні радіти та веселитися, бо велика наша нагорода на небесах. А головне – Він перший захотів це виконати для інших людей, даючи приклад, який

потім наслідували апостоли, учні та незліченна кількість християн.

14. Хоча, в міру наших сил, ми повинні дотримуватися Євангельських засад, як дійсно святих та корисних, є деякі з них, що нас більше стосуються, а саме ті, що пропонують:

- простоту;
- смирення;
- лагідність;
- умертвлення;
- ревність у спасінні душ.

Тому Конгрегація ще більш сумлінно буде старатися їх любити та виконувати, щоби ці чесноти становили владу душі всієї Конгрегації, щоб оживляли всю діяльність кожного з нас.

15. Так як сатана постійно намагається відвернути нас від життя цими принципами, то нам слід протиставляти їм свої, повністю протилежні. Кожен повинен ревно і відважно боротися і перемагати ці спокуси, а особливо ті, які не згоджуються з духом нашої Конгрегації, а саме:

1. Розсудливість тіла;

2. Бажання подобатися людям;

3. Прагнення, щоби кожний невпинно підкорявся нашим судженням та волі;

4. Шукання у всьому своїх природних задоволень;

5. Нечутливість до Божої слави та до спасіння ближніх.

16. Злий дух часто представляється ангелом світла і зводить нас своїми ілюзіями, тому всі повинні його стерегтися і намагатися здобути способи розпізнання та подолання злих духів. Досвід вчить, що в такому випадку найнадійнішими та найкращими ліками є якнайшвидше виявити це тим, котрих Бог для цього призначив; тому як тільки хтось помітить, що його мучать думки, в яких прихована омана, або якщо досвідчує будь-який важкий утиск чи спокусу, нехай якнайшвидше представить це своєму суперіорові чи директорові, для того призначеному, щоб отримати відповідні ліки, які кожний прийме як такі, що походять з Господньої руки, визнає їх найкращими ліками і з великою надією та пошаною буде їх приймати. Передусім варто стерегтися, щоби нікому зі своїх або чужих в якийсь спосіб цього не відкривати, так як вчить досвід, бо так зло буде ще більше рости,

ним можуть заразитися інші, а навіть вся Конгрегація може отримати більшу шкоду.

17. Так як Бог довірив кожному піклуватися про свого ближнього, а ми, як члени одного Містичного Тіла, повинні взаємно допомагати один одному, то якщо хтось помітить, що іншого мучить важка спокуса або він тяжко провинився, одразу в дусі любові, в найкращий спосіб постарається, щоби суперіор відповідними ліками зміг одному й іншому злу вчасно зарадити. Також для кращого розвитку в чесноті кожен буде вважати за добру справу і буде вдячний, якщо хтось в дусі любові виявить суперіорові його вади, які помітив поза сповіддю.

18. Наш Господь прийшов на землю, щоби повернути панування свого Отця у людських душах, визволяючи їх від влади сатани, який здобув їх підступом непоміркованим бажанням багатства, слави та розкоші. Наш добрий Спаситель перемагав свого ворога іншою зброєю, а саме: убогістю, чистотою та послухом, які сам практикував аж до смерті. А наша мала Конгрегація Місії виникла в Божій Церкві для того, щоби працювати для спасіння душ, а особливо – убогих селян. Тому вона вважає, що не існує сильнішої зброї за ту, якою Вічна Мудрість так

щасливо й ефективно скористалася. Тому кожен буде вірно і витривало практикувати убогість, чистоту та послух у відповідності до нашої Конгрегації. І тому, щоб кожен певно і легко задля вищих заслуг міг витривати у вірності цим чеснотам аж до смерті, кожен буде намагатися з Божою допомогою виконувати те, про що буде йтися в наступних розділах.

Розділ III

ПРО ВБОГІСТЬ

1. Ісус Христос, правдивий Господь всякого добра, полюбив убогість так, що навіть не мав де прихилити своєї голови. А тих, що разом із Ним трудилися на місіях – апостолів та учнів – поставив на подібний рівень вбогості, так щоб вони не мали нічого власного, відтак могли краще і легше боротися проти бажання багатств, яке насправді губить весь світ. Тому кожен зі своїх слабких сил буде намагатися наслідувати Спасителя у дотриманні цієї чесноти з сильним переконанням, що вона стане не-

приступною твердинею, а за допомогою Божої благодаті збереже Конгрегацію навіки.

2. Будь-яке наше служіння на місіях, яке маємо виконувати безкорисливо, не дозволяє нам цілковито дотримуватися убогості; однак, хоча би в прагненні, а, при можливості, навіть і в дійсності, будемо старатися дотримуватися цієї чесноти в Господі, а особливо згідного з наступними приписами.

3. Всі члени нашої Конгрегації і кожен зокрема нехай собі усвідомить, що, за прикладом перших християн, всі речі будуть для нас спільними, а суперіори розділять їх кожному згідно з його потребами, а саме: їжу, одяг, книги, меблі і т.д. І щоб нічого не робилося проти вбогості, яку ми обіцяли, ніхто не буде розпоряджатися власністю Конгрегації, а також не буде роздавати нічого з цих речей, хіба що з дозволу суперіора.

4. Крім того, ніхто не повинен мати щось без відома або дозволу суперіора, або чого б не був готовий негайно віддати за його велінням або бажанням.

5. Ніхто не буде використовувати будь-яку річ як власну. Ніхто нічого не подарує, не прийме, не позичить і не дасть у користування, ані також нічого не буде просити без дозволу суперіора.

6. З тих речей, які дані іншим або перебувають у спільному користуванні, ніхто нічого не буде брати собі, навіть книжок. Так само жодної речі, отриманої у користування, не дасть іншому без дозволу суперіора; і не допустить, щоби щось зникло або пошкодилося через його недбальство.

7. Ніхто не буде вимагати зайвих або незвичайних речей. В потрібних речах нехай кожен зробить так, щоб його їжа, кімната чи ліжко були такими, як у вбогих людей. Зрештою, в цих речах, подібно як і в інших, нехай кожен досвідчить убогості. Також нехай сердечно прийме навіть і те, що є найгіршим у домі.

8. Щоб у нас не зауважили нічого, що би тільки могло здаватися нашою власністю, наші кімнати будуть замикатися так, щоб їх можна було відкрити ззовні. Не буде в них жодних шаф або інших речей, замкнутих спеціальним ключем, хіба що з чіткого дозволу суперіора.

9. Переїжджаючи з одного дому до іншого, нехай ніхто нічого не бере з собою без дозволу суперіора.

10. Так як чесноту вбогості можна порушити тільки самим прагненням дочасного добра, то нехай кожен пильнує, щоби таке зло не заволоділо його серцем, навіть під приводом духовного добра не прагнути бенефіцій. Тому ніхто з жодного приводу не буде старатися отримати ані бенефіції, ані церковних достоїнств.

Розділ IV

ПРО ЧИСТОТУ

1. Наш Спаситель цінував чистоту і гаряче прагнув прищепити її людським серцям. Чітким доказом цього є те, що за справою Святого Духа, наперекір законам природи, хотів народитися з Пречистої Діви; і так противився протилежним порокам, що дозволив, щоб Його несправедливо оскаржили у найстрашніших злочинах, бо прагнув бути покритим ганьбою. Однак ніде про Нього не прочитаємо, щоби на-

віть найлютіші вороги могли запідозрити Його в розпусті, вже не кажучи про виразні звинувачення. Тому дуже важливим є те, щоб Конгрегація палала гарячим прагненням плекати цю чесноту чистоти, і щоб завжди і всюди свідчила про найдосконаліше її дотримання. Що більше ми присвячуємо себе місіям, які нас ведуть до постійного контакту зі світськими особами обох статей, то сильніше це усвідомлення повинно бути в нашому серці. Тому кожний докладе всіх можливих зусиль, щоб із якнайбільшою старанністю витривати в незаплямованій чистоті тіла й душі.

2. Щоб з Божою допомогою цього досягнути, слід з великою пильністю чувати над відчуттями: внутрішніми і зовнішніми. З жінками ніколи не розмовляти наодинці у невідповідному місці та часі. Розмовляючи з ними або пишучи листи, повністю уникати слів, які би звучали хоч і ввічливо, але в яких виражалася би ніжна прихильність до них. Слухаючи сповіді або розмовляючи поза сповіддю, не слід до них сильно наближатися, ані занадто довіряти своїй чесноті чистоти.

3. Так як брак умертвлення є матір'ю і годувальницею нечистоти, кожний нехай буде

поміркований в їжі, вживаючи, наскільки це можливо, звичайних страв, а вино – добре розмішане з водою.

4. Крім того, всі повинні бути переконаними в тому, що Місіонерам недостатньо досягнути успіху в цій чесноті; тому всі повинні, при можливості, з усіх своїх сил намагатися не допустити, щоби хто-небудь когось із нас в чомусь запідозрив, навіть в найменших вадах проти чистоти. Вже тільки сама підозра, навіть і безпідставна, більше нашкодила би Конгрегації і її побожному служінню, аніж інші несправедливі звинувачення, в яких нас оскаржують; тим більше, з цієї причини наші місії або дуже мало, або взагалі не приносили б плоду. І тому, щоби запобігти цьому злу чи взагалі його усунути, будемо використовувати всі можливі засоби, не тільки звичайні, а при потребі надзвичайні. Серед них – утримання від певних занять, навіть дозволених, а інколи навіть добрих і святих, якщо з цього приводу, на думку суперіора або духовного керівника, виникали би певні побоювання щодо таких підозр.

5. Так як лінивство є мачухою чеснот, а особливо чистоти, кожен буде берегтися цієї вади так, щоби ми завжди були зайняті корисними справами.

Розділ V

ПРО ПОСЛУХ

1. На прославу послуху, якого наш Господь Ісус Христос прагнув навчити нас словом і прикладом, коли був послушний Пресвятій Діві Марії, святому Йосипу та іншим особам, які мали певну владу – як добрим так само і негідним – ми будемо досконало послушні всім і окремим суперіорам, бачачи в них Господа, а їх – в Господі. Насамперед Святішому Отцю, нашому Папі, будемо проявляти вірність, сердечну пошану та послух. Так само покірно й постійно будемо послушними нашим найдостойнішим і преосвященним єпископам, в дієцезіях яких ми працюємо. Також нічого не будемо робити в парафіяльних храмах без дозволу суперіорів.

2. Всі разом і кожен зокрема охоче, радісно і витривало буде послушний Генеральному суперіорові в усьому, що не є виразним гріхом. Також зі сліпим послухом піддасть йому свої

судження та волю; не тільки коли йдеться про його волю, чітко виражену, але й про його наміри, будучи переконаним, що все, що він нам накаже, є завжди кращим, і в такий спосіб віддасть йому себе до диспозиції, як інструмент в руки ремісника.

3. Такий самий послух потрібно проявляти також і місцевим суперіорам і візитаторам, а також тим, які їм допомагають. Кожен намагатиметься бути послушним звуку дзвінка, як голосу Христа, так, щоби на перший його звук був готовий залишити навіть недописану літеру.

4. І щоб Конгрегація легше і швидше розвивалася в цій чесноті, буде наполегливо старатися дотримуватися свого побожного звичаю: нічого не просити і ні в чому не відмовляти. Однак, якби хтось переконався, що для нього є щось шкідливим або необхідним, нехай обміркує перед Господом те, чи має повідомити про це суперіорові чи ні, і буде байдужим до відповіді, яку отримає. І так налаштований, представить справу суперіорові, будучи переконаним, що Бог об'являє йому свою волю через волю суперіора, а як тільки її пізнає, швидко їй підкориться.

5. Щотижня у визначені дні та години всі будуть збиратися у визначеному місці, щоби вислухати зауваження суперіора щодо домашнього розпорядку, а також щоб йому щось запропонувати.

6. Ніхто не буде давати іншим розпоряджень, ані комусь докоряти, тільки якщо він уповноважений до цього суперіором, або зі свого уряду до цього зобов'язаний.

7. Якщо хтось отримає негативну відповідь від суперіора, не буде звертатися з цією справою до вищого суперіора, не повідомивши йому спочатку про відмову та її причини.

8. Ніхто не залишить довіреної йому справи, навіть якщо йому в цьому перешкоджають непередбачувані справи; спочатку повідомить когось із настоятелів, щоби ті, в разі потреби, призначили когось іншого на його місце.

9. Ніхто не сміє втручатися у справи або обов'язки іншого, але якщо хтось його попросить, щоб йому на хвилинку допомогти, навіть хтось з нижче поставлених, нехай це з радістю зробить, якщо нічого йому не перешкоджає. Не вчинить цього без попереднього дозволу супе-

ріора, якщо це мало би тривати протягом довшого часу.

10. Без дозволу суперіора ніхто не буде входити до місця, призначеного для служіння іншого; для термінових справ вистачить згоди Префекта цього місця.

11. Щоб запобігти багатьом та немалим незручностям, які б могли виникнути, ніхто не буде писати листів, ані їх надсилати, ані їх відкривати без дозволу суперіора; кожного написаного листа віддасть суперіорові, щоб його надіслав або затримав, згідно зі своїм рішенням.

12. Для того, щоби послух спричинився також до здоров'я тіла, без дозволу суперіора ніхто не буде споживати їжу або напій поза звичайним часом прийому їжі.

13. Ніхто не буде входити до кімнати іншого без загального чи спеціального уповноваження суперіора, також не буде відкривати дверей, поки не почує дозволу на вхід; допоки вони будуть разом, двері будуть відкритими.

14. До своєї кімнати ніхто не буде впускати інших, особливо чужих, хіба що з дозволу суперіора.

15. Ніхто не буде писати книг або перекладати їх на інші мови, або подавати до друку без чіткого схвалення і дозволу Генерального суперіора.

16. Жоден з наших братів, які виконують служіння Марти, не буде прагнути вивчати латинської мови, вже не говорячи про священицький стан. Якщо хтось відчує таке прагнення, нехай негайно його придушить, як таке, що походить від злого духа, котрий під приводом спасіння душ приховує справжню гордість, прагнучи нас погубити. Брати не будуть вчитися писати і читати без виразного дозволу Генерального суперіора.

Розділ VI

ПРО ТЕ, ЩО СТОСУЄТЬСЯ ХВОРИХ

1. Серед всього того, що робив Христос, Він часто заохочував тих, яких посилав до виноградинка, до одного з найважливіших завдань: піклуватися про хворих та відвідувати їх, а осо-

бливо найбідніших. Тому Конгрегація буде особливо старатися відвідувати хворих не тільки в їхніх домах, але, за згодою суперіора, і інших, підтримувати та відвідувати їх, допомагаючи їм фізично і духовно, кожний в міру своїх можливостей, особливо на місіях. Окрім того з великою старанністю засновувати та відвідувати Братства Милосердя.

2. Будь-де, відвідуючи хворого, чи то вдома чи поза домом, слід бачити в ньому не тільки людину, але самого Христа, який запевняє нас, що такою послугою ми служимо Йому. Так кожен буде поводитися скромно, говорити тихо, старатися розвеселити і потішити хворого, а присутніх підбадьорити.

3. Хворі самі повинні усвідомити, що перебувають в інфірмерії не тільки для того, щоб за допомогою лікарських засобів одужати, але і тому, щоби там, наче з амвону, проповідувати і своїм прикладом вчити християнських чеснот, особливо терпеливості та згоди з Божою волею. І в такий спосіб бути для відвідувачів та персоналу правдивими пахощами Христовими, гарантуючи, що їхні чесноти вдосконалюються в їхніх немочах. Серед чеснот, які мають бути притаманними хворим, дуже необхідним є по-

слух, тому вони будуть послушними духовним і тілесним лікарям, а також іншим особам, які про них піклуються.

4. Для того, щоби не було зловживання, кожен, хто відчує себе хворим, нехай повідомить про це суперіора або префекта хворих, або медпрацівника. Без дозволу суперіора ніхто нехай не приймає ліків, ані не просить поради у наших домашніх або чужих лікарів.

Розділ VII

ПРО СКРОМНІСТЬ

1. Скромність нашого Господа Ісуса Христа була настільки великою у поставі, жестах та розмові, що притягала тисячі людей аж вглиб пустелі, бо вони хотіли Його побачити та послухати слова вічного життя, які виходили з Його уст, так що аж забували про необхідну поживу та напій. Цю чесноту нашого Вчителя повинні наслідувати Місіонери, котрі, згідно зі

своїм покликанням, зобов'язані часто зустрічатися з людьми; і тому вони завжди повинні боятися, щоби те, що вони своїм служінням та апостольською працею у Господі здобувають, не зруйнувалося злим прикладом чи найменшим браком скромності. Тому всі сумлінно будуть дотримуватися того, що св. Павло рекомендував першим християнам: *«Нехай ваша лагідність стане відомою всім людям» (Флп 4, 5)*. Щоби цього досягнути, всі будуть намагатися дотримуватися особливих правил скромності, до яких зобов'язує в Конгрегація, а також наступних.

2. Передусім будуть стерегтися надмірного розглядання, особливо в храмах, за столом та публічній діяльності. Будуть також старатися, щоби в їхній поведінці не було нічого легковажного чи дитячого, а в їхній ході не проявлялося нічого світського.

3. Всі повинні вважати, щоби навіть жартома не доторкалися один одного; окрім випадків знаку любові, вітаючись, обіймати один одного: при привітанні або прощанні, якщо хтось вирушає в подорож або з неї повертається, або якщо когось нещодавно прийняли до Конгрегації.

4. Кожен сумлінно буде дбати про дотримання відповідної чистоти, особливо в одязі, завжди остерігаючись вишуканості.

5. Кожен буде утримувати свої убогі речі у відповідній чистоті та порядку; кожного третього дня нехай підмітає свою кімнату, а після ранкового вставання застелить своє ліжко, хіба що суперіор, з огляду на слабке здоров'я або зайнятість, призначить до цього когось іншого.

6. Ніхто не вийде зі своєї кімнати непристойно одягненим.

7. Щоб ми могли легше та краще скромно поводитися з іншими, кожен нехай особисто дбає про скромність, навіть перебуваючи наодинці у своїй кімнаті, пам'ятаючи про Божу присутність. А особливо не буде спати вночі без нічної сорочки, або недостатньо прикрившись.

Розділ VIII

ПРО ВЗАЄМНЕ СПІЛКУВАННЯ

1. Христос, наш Спаситель, зібравши разом апостолів та учнів, дав їм певні настанови щодо спільного життя, а саме: щоб ми любили один одного; щоб умивали один одному ноги; якщо хтось має щось проти іншого, щоб негайно йшов примиритися зі своїм братом; щоби ми ходили по двоє; якщо би хтось хотів бути між ними більшим, нехай стане найменшим та ін. Тому треба, щоби наша мала Конгрегація, бажаючи наслідувати Христа та Його учнів, так само плекала правила для доброго спільного життя та ведення розмов. Кожен в міру своїх сил буде старатися дотримуватися цих правил.

2. Тому братня любов і свята єдність повинні всілякими способами перебувати і зберігатися між нами. Тому всі повинні відноситися до інших з великою пошаною, і завжди жити разом як сердечні приятелі. Також слід стерегтися окремих особистих товаришувань та взаємної неприхильності, так як досвід показує, що ці дві

вади є джерелом суперечностей і руйнування Конгрегації.

3. Кожен нехай віддає особливу пошану суперіорам, знімаючи перед ними головний убір; буде стерегтися, щоби в розмові не перебивати суперіора, а ще гірше – не перечити йому. Так само перед священиками всі повинні знімати головний убір; семінаристи та студенти – перед своїми директорами та викладачами. Також і священики будуть проявляти один одному пошану в Господі. І щоб інші даремно не розглядалися та не відволікалися, ніхто біля столу не буде знімати головного убору, хіба що перед своїм суперіором або якимось поважним гостем.

4. Як засвідчує Святе Письмо, є час говорити і час мовчати, а в багатомовності не бракуватиме гріха (пор.: Проп 3, 7; Прип 10, 19). Багаторічний досвід доводить, що майже неможливо, щоб якась спільнота, посвячена Богові, довший час тривала в доброму, якщо в ній немає окреслених меж для розмов, ані жодного правила мовчання. Тому в наших домах поза часом рекреації слід дотримуватися мовчання. Нехай ніхто без потреби не розмовляє, або лише мимохідь кількома словами і притишеним голосом,

передусім в храмі, захристії, дорміторії, їдальні, а особливо під час споживання їжі. Якщо ж комусь за столом чогось бракуватиме, тоді той, хто сидить поруч, зверне на це увагу одним словом тому, хто прислуговує, якщо цього не можна зробити певним знаком. Якщо розмовляємо, особливо під час рекреації, то завжди слід берегтися зайвого шуму чи підвищення голосу, оскільки це може погано впливати як на своїх, так і на чужих.

5. Ніхто без дозволу суперіора не буде розмовляти ані зі семінаристами, ані зі студентами, ані також зі священиками, якщо ще не минуло два роки після закінчення ними семінарії, хіба що мимохідь привітати їх одним словом, бо цього від нас вимагає любов.

6. Для кращого дотримання тиші, кожний в міру своїх сил буде старатися уникати шуму, особливо коли ходитиме по домі, тим більше вночі, а також коли відкриватиме чи закриватиме двері.

7. В щоденних розмовах і рекреаціях будемо поєднувати скромність та радість, так щоби ми завжди в міру можливості поєднували корисне з приємним, подаючи добрий приклад. Щоби

ми могли легко цього досягнути, наші розмови повинні стосуватися речей, які ведуть до побожності, чи дають знання, потрібні Місіонерам.

8. В багатьох таких розмовах, які будуть відбуватися з дозволу, серед різних тем будемо намагатися давати першість тим, які вестимуть нас до любові до свого покликання і до праці над своєю досконалістю. Також вони повинні заохочувати інших до чеснот: до побожності, умертвлення, послуху, смиренності. Інколи зі смиренням та ласкавістю захищаймо їх перед тими, які про них неправильно говорять. Навіть якби якась із чеснот суперечила нашим почуттям, представимо цю справу тільки суперіорові або духовному керівникові, і будемо старатися, щоб іншим особам про це не говорити – ні публічно, ні приватно.

9. Під час розмови будемо старанно уникати впертості та суперечок, навіть якщо заради розваги. Також будемо намагатися, наскільки це можливо, віддавати в Господі першість судженням іншим у всьому, що не заборонене. Однак, якщо хтось в обговорюваній справі був би іншої думки, то може представити свої аргументи в дусі покори. Передусім будемо дбати про те, щоби в розмові не показувати свою роздратованість або невдоволення, або образу, а також

щоб ніхто нікого не ображав ні словом, ні вчинком, ані будь-яким іншим способом.

10. Всі разом будемо берегти таємницю не лише того, що стосується сповіді чи духовного керівництва, але також того, що відбувається чи про що розмовляємо під час капітул відносно провин і покут, а також про інші справи, про які нам відомо, виявляти які нам заборонив суперіор, або які з природи заборонені.

11. Ніхто не буде шкодити доброму імені інших, особливо настоятелів, навіть злегка нарікати на них, ані не критикуватиме те, що відбувається або про що говорять в нашій або в інших конгрегаціях.

12. Ніхто, керуючись цікавістю, не буде намагатися довідатися про адміністрування дому, ані про це з кимось розмовляти. Також ніхто не буде безпосередньо чи посереднього говорити проти Правил або Конституцій Конгрегації, або проти її побожних звичаїв.

13. Ніхто не буде нарікати на їжу, одяг чи ліжко, ані не буде з кимось це обговорювати, хіба що з огляду на свій уряд, уповноважений до цього.

14. Ніхто не буде погано говорити про інші народи чи країни, оскільки найчастіше з цього виникає зло.

15. Під час громадських заворушень чи війн, які можуть виникнути між християнами, ніхто не буде підтримувати жодної сторони, наслідуючи Христа, який між братами, які сперечалися, не хотів бути суддею, ані судити право можновладців; Ісус тільки проголошував, що кесареві належить віддати кесареве і т.д.

16. Кожний буде триматися осторонь розмов, що стосуються держав чи королівств, чи інших публічних світських справ, а особливо війни та актуальних суперечок між князями чи інших схожих справ світу. Кожен, наскільки це можливо, буде остерігатися про це все щось писати.

Розділ IX

ПРО СПІЛКУВАННЯ З ІНШИМИ

1. Наш Спаситель дав апостолам і учням правила їхнього взаємного спілкування, додаючи до них певні настанови, що стосуються правильної поведінки з ближніми, з ученими в Письмі та фарисеями, з правителями, коли вони будуть волочити їх по синагогах і судах, а також коли їх запрошують в гості та в інших схожих справах. Тому було б доречним за цим прикладом плекати правила про наше спілкування з іншими. Цих правил будемо намагатися вірно дотримуватися.

2. Наше покликання зобов'язує нас, особливо на місіях, до частого спілкування зі світськими особами, однак ходити до них не будемо, хіба що нас зобов'язує послух чи необхідність. Тоді будемо пам'ятати про Господні слова: *«Ви – світло світу» (Мт 5, 14)*, щоб ми наслідували сонячне світло, котре просвітлює та зігріває, хоч і проходить крізь нечисті місця, та не втрачає своєї чистоти.

3. Всі будемо пильно стерегтися, щоби не долучатися до суперечок інших людей, вимагати виконання заповітів, займатися торгівлею та подружніми справами, а також іншими світськими справами за порадою Апостола: *«Ніхто, бувши Божим воїном, не втручається у справи життя цього» (2 Тим 2, 4).*

4. Ніхто без дозволу суперіора не буде піклуватися навіть про побожні справи, ані обіцяти свою поміч у їхньому виконанні, ані нехай не показує своєї прихильності.

5. Без дозволу суперіора ніхто в домі не буде розмовляти з чужими, ані нікого зі співбратів не буде запрошувати до них.

6. Ніхто без дозволу суперіора не буде запрошувати до столу чужих.

7. Ніхто без дозволу суперіора не буде передавати розпоряджень, листів, а також чогось іншого від чужих комусь зі співбратів, ані від співбратів – чужим.

8. Без виразного дозволу Генерального суперіора або візитатора ніхто не буде давати чужим наші Правила або Конституції. Загальні Прави-

ла з дозволу місцевого суперіора можна показати кандидатам під час духовних вправ, а інколи й раніше, коли це в Господі визнає за доцільне.

9. Ніхто легковажно і непотрібно не буде розказувати чужим про те, що діється або має відбутися в домі. Не буде з ними розмовляти про ті речі, про які серед своїх недозволено говорити, особливо про справи держави чи королівства.

10. Якщо хтось отримав дозвіл на відвідування чужих, то буде з ними розмовляти про необхідні або потрібні для спасіння речі, або про речі для їхнього особистого, власного чи взаємного збагачення. Нехай це робить строго, віддано і скромно, в залежності від обставин, осіб, місця і часу.

11. Ніхто без дозволу суперіора не буде виходити з дому. Він для цього визначить спосіб і час. Також нехай він призначить йому товариша, якщо для цього раніше не був обраний хтось інший. Цей товариш нехай надає першість і змогу говорити.

12. Коли хтось проситиме дозволу в суперіора про вихід з дому, нехай скаже йому куди і для чого хоче йти, а коли повернеться додому, нехай розповість йому про те, що робив.

13. Виходити чи заходити будемо тільки через звичайний вхід дому, хіба що необхідність чи дозвіл суперіора когось від цього звільняє.

14. Ті, які будуть виходити з дому, хоч і мають дозвіл на вихід і повернення, через задні двері або храм, позначать своє ім'я, повідомлять портьє про час повернення, щоби той міг інформувати тих, які про нього будуть питати. Нехай не виходять перед світанком і нехай повертаються до ночі. І після приходу нехай знімуть позначку біля свого імені.

15. Ніхто без дозволу суперіора не буде їсти поза домом, хіба що під час подорожі.

16. Подорожуючи місцем, де є дім Конгрегації, будемо зупинятися в ньому, а не в іншому гостинному місці. Доки там перебуватиме, буде послушний тамтешньому суперіорові, нічого не буде робити без його поради чи настанови. Так само зробить і той, хто туди приїде з певними обов'язками.

Розділ X

ПРО ДУХОВНІ ВПРАВИ В КОНГРЕГАЦІЇ

1. Христос Господь та Його учні мали свої побожні вправи, наприклад: у визначені дні ходили до святині, час від часу відходили на пустиню, присвячували себе молитві і т. д. Тож доцільно буде, щоб ця мала Конгрегація також мала свої духовні вправи, про дотримання яких буде старанно дбати, даючи їм першість, хіба що необхідність або послух це унеможливлює. Таким чином вони спричиняються до вірного дотримання інших Правил або Конституцій, а також до власного вдосконалення.

2. Відповідно до Булли про заснування нашої Конгрегації маємо надзвичайно вшановувати невимовні таємниці Пресвятої Трійці і Втілення. Тому в міру своїх сил будемо намагатися якнайкраще це чинити, а особливо ці три речі:

1. Часто в глибині свого серця пробуджувати акт віри та пошани до цих таємниць;
2. Для їхнього прославлення жертвувати

щоденно якісь молитви, добрі вчинки, а особливо – урочисто святкувати їхні свята і з якнайбільшою побожністю;

3. Старатися, щоби завдяки навчанню та власному прикладу ми внесли в душі людей обізнаність, пошану і поклоніння цим таємницям.

3. Немає кращого способу вшанування цих таємниць, як належне поклоніння та добре користання з Найсвятішої Євхаристії, дивлячись на неї, як на Таїнство чи як на Жертву, так як вона містить у собі зміст всіх інших таємниць віри. Через це освячуються та, зрештою, приводять до слави душі, які її гідно приймають та прославляють, і, головне, в такий спосіб збільшують славу Триєдиного Бога та Втіленого Слова. Тому немає нічого більшого для нас, аніж віддавати належну пошану Найсвятішому Таїнству та Жертві. Також з сердечною турботою будемо старатися, щоби цій таємниці всі люди віддавали належну честь та пошану. Будемо сильно намагатися це виконати, а в міру своїх сил не допускати, щоби хтось чинив і говорив щось зневажливе. Ми повинні старанно повчати інших про те, чому вони мають вірити в таку велику таємницю і як віддавати їй пошану.

4. Та сама Булла чітко радить нам віддавати особливу пошану Пресвятій Діві Марії, зрештою, до цього ми з різних причин зобов'язані. Тому всі та кожен зокрема будемо намагатися з Божою допомогою це досконало виконувати, а саме:

1. Проявляти особливу пошану найдостойнішій Матері Христа і нашій Матері;
2. Наслідувати її чесноти, а особливо – смиренність та чистоту;
3. Завжди при нагоді заохочувати інших постійно віддавати їй виняткову пошану і гідно їй служити.

5. Будемо докладати найбільших зусиль, щоби належно відмовляти молитву Літургії Годин в римському обряді і спільно, навіть на місіях, але помірним голосом і без співу, щоби ми могли легше присвятити себе служінню ближнім. Винятком будуть ті доми, де з огляду на фундації, ординанди, та інші духовні семінарії, чи з огляду на подібні причини ми зобов'язані до григоріанського хоралу. Будь-де і будь-коли будемо відмовляти канонічні Години. Пам'ятаймо, з якою пошаною, уважністю і побожністю ми повинні це чинити, знаючи, що славимо Бога, а тим самим виконуємо служіння ангелів.

6. Першочерговим нашим завданням на місіях є заохочувати вірних до частого і гідного приймання Таїнства Покаяння та Євхаристії, з цього випливає, що важливо давати приклад в цьому, а навіть випереджати в цьому. Будемо старатися це виконати якнайкраще. І щоб все було згідно з порядком, священики будуть сповідатися два рази або хоча б один раз на тиждень у одного з визначених сповідників, а не в іншого без дозволу суперіора. Щоденно, якщо не буде якихось перешкод, будуть служити Святу Месу. Інші, що не є священиками, нехай сповідаються кожної суботи та під час вігілій великих свят у одного з визначених сповідників, хіба що суперіор призначить іншого. Кожну неділю та під час великих свят, згідно з настановами духовного керівника будуть приступати до святого Причастя, а також щоденно брати участь у Святій Месі.

7. Христос Господь, окрім щоденних медитацій та молитов, проводив цілі ночі на молитві до Бога. Хоча ми і не можемо Його вповні в цьому наслідувати, будемо це чинити в міру своїх слабких сил. Тому всі і кожен зокрема нехай щоденно присвячують годину для медитації – згідно зі звичаєм Конгрегації – спільно і в спеціально визначеному місці.

8. Нехай кожний старається, щоби не минув ані один день без прочитання духовної книжки, згідно з потреби душі, в час визначений суперіором або духовним керівником. Крім того священики і всі семінаристи нехай ще прочитають один розділ із Нового Завіту, нехай почитають цю книгу, як правило християнської досконалості. Для більшої користі читати будуть на колінах і з непокритою головою, а після читання виконають три наступні дії:

1. Поклонитися правдам, які містить ця глава;
2. Вникнути у той самий дух, який Христос і святі нам подають;
3. Постановити собі виконати запропоновані поради і настанови, а також наслідувати приклад чеснот.

9. Щоби ми ясно пізнавали власні вади і могли з Божою допомогою покутувати за них та досягнути більшої чистоти душі, всі й кожен зокрема будемо щоденно виконувати двоякі іспити сумління: один – частковий, короткий, перед обідом і вечерею, з певної чесноти, котру прагнемо набути, або з вади, котру бажаємо викорінити; другий – загальний, перед відпочинком, з окремих вчинків дня.

10. Щоб вшанувати самотність Ісуса, особливо Його сорокаденне перебування на пустині, всі й кожен зокрема як духовні особи, так і світські, вступаючи до Конгрегації, виконають реколекції і здійснять Генеральну сповідь з усього життя перед священиком, визначеним суперіором. Ті, які були прийняті, виконають такі ж реколекції та сповідь від часу попередньої Генеральної сповіді, семінаристи – кожні шість місяців, а інші – щороку.

11. Дуже важко зростати в чеснотах без допомоги духовного керівника. Так само важко досягнути певної досконалості для того, хто часто не розмовляє про свій духовний стан зі своїм духовним керівником. Тому всі й кожен зокрема щиро і віддано, згідно зі звичаєм Конгрегації, представить стан сумління суперіорові або ним визначеній особі принаймні раз на три місяці, а особливо під час реколекцій, а також коли суперіор буде вважати за потрібне.

12. У духовних конференціях, які будуть проходити принаймні раз на тиждень, нехай всі старанно та віддано беруть участь. Конференції в більшості будуть на тему відречення від власної волі і власних суджень, виконання у всьому Божої волі, братню єдність, ревність

у власній досконалості і розвитку в інших чеснотах, особливо тих, що становлять дух Конгрегації.

13. Для того, щоби ми в міру своїх слабких сил наслідували Христа в тому, що Він упокорився і побажав бути заліченим до злочинців, кожний щоп'ятниці визнає свої провини перед всіма і в присутності суперіора, або перед тим, хто заміняє суперіора. Нехай це відбувається як в домі, так і на місіях; і так само нехай кожен спокійно прийме напоумлення та задану покуту. Також належить дотримуватися побожного звичаю на капітулах просити публічних напоумлень, що стосуються наших провин. Нехай кожен в дусі смирення і любові намагається дати таке напоумлення.

14. Для того, щоби ми легше полюбили в собі власне приниження, а в такий спосіб щораз краще розвивалися на шляху до власної досконалості, будемо старатися спокійно в Господі приймати будь-які можливості до упокорення, які перед нами в будь-який час виникатимуть, навіть поза капітулою. Тому, якщо під кінець духовної конференції чи медитації або іншої публічної діяльності суперіор когось викличе, щоб його напоумити щодо певної провини, то цей в ту мить впаде на коліна і в дусі смирення,

в мовчанні та охоче вислухає настанови, прийме задану покуту і вірно її виконає.

15. Оскільки постійна праця Місіонерів не дозволяє обтяжувати їх тілесними суворими умертвленнями, тому кожний буде їх дуже цінувати і завжди буде до них схильний душею. Таким чином, якщо дозволяють здоров'я або праця, буде їх практикувати за прикладом Христа і перших християн, а також багатьох світських людей, повних духа покаяння. Однак ніхто цього не прийме, не порадившись зі суперіором чи духовним керівником, хіба що це було наказано під час сповіді.

16. Для того, щоби ми хоч якось вшанували страсті Христа, всі щоп'ятниці під час вечері, за винятком місій чи подорожі, їстимуть тільки одну страву і то з овочів чи стручків.

17. В понеділок і вівторок після Прощенної неділі будемо утримуватися від м'ясної їжі, щоби цим малим умертвленням вшанувати Бога в той самий час, коли більшість християн Його ображають своєю нестриманістю та бенкетами.

18. Також нехай всі дотримуються порядку дня, прийнятого в Конгрегації, як в домі, так і

на місіях, особливо це стосуються ранішнього вставання та вечірнього відпочинку, молитви, Літургії Годин і споживання їжі.

19. Для того, щоб разом із тілом підсилився і розум, у всіх наших домах (також і під час місій) під час прийому їжі завжди буде відбуватися духовне читання.

20. Потрібно дотримуватися й інших похвальних звичаїв Конгрегації, а саме: перед виходом із дому і після повернення йти до храму й поклонитися Христові, присутньому в Пресвятому Таїнстві; відповідно до можливостей, особливо під час подорожі, навчати правд віри вбогих, а особливо жебраків; коли входимо або виходимо зі своєї кімнати, приклонити коліно, щоб перед початком праці просити про Божу допомогу, а після її закінчення подякувати Йому.

21. Якби хтось до цих побожних вправ, прописаних в цих Правилах, прагнув додати інші, нехай повідомить про це суперіора або духовного керівника, і нічого нехай не робить без їхнього дозволу, щоби часом не виконувати своєї власної чи диявольської волі, а таким чином, як покарання, через свою нескромність та непослух, не бути ошуканим подобою добра, і зрештою, не зашкодив своїй душі.

Розділ XI

ПРО МІСІЇ ТА ІНШУ ДІЯЛЬНІСТЬ КОНГРЕГАЦІЇ, ЩО СТОСУЄТЬСЯ БЛИЖНЬОГО

1. Наш Господь Ісус Христос дав своїм учням приписи щодо проведення місій, наказуючи їм, щоби просили Господаря жнив, щоби послав робітників на свої жнива, даючи їм вказівки, до яких народів мають іти, як поводитися під час подорожі, в які домівки входити, щоб там зупинитись, що проповідувати, що їсти, і зрештою, в як поводитися з тими, які не бажають їх прийняти. Тому ми, стараючись з усіх своїх слабких сил, будемо їх наслідувати, будемо чітко дотримуватися наступних правил та вказівок Конгрегації, які стосуються способу та властивого порядку поведінки на місіях та в іншій нашій діяльності.

2. Кожний в міру своїх можливостей буде намагатися допомагати іншим порадою та напоумленням, заохочуючи до виконання добрих вчинків. Ніхто не буде брати на себе духовне ке-

рівництво, хіба що під час реколекцій чи місій, або тих домах Конгрегації, в яких наші отці духовно опікуються душами, або в інших випадках, коли їм це довірить суперіор. Однак навіть в таких випадках ніхто нікому не буде давати письмових настанов чи правил життя без дозволу та згоди суперіора.

3. Щоб наших Місіонерів не можна було справедливо звинуватити словами Апостола: *І як будуть проповідувати, коли не будуть послані? (Рим 10, 15)*, тому ніхто не буде публічно проповідувати, ані катехизувати з амвону, якщо не отримав для цього дозволу у візитатора, або якщо той же візитатор чи безпосередній суперіор його до цього не призначив. Однак на місіях їхній директор може змінювати проповідників та катехитів на певний час, призначаючи на їхнє місце інших, якщо в Господі буде вважати це слушним, а на письмовий дозвіл суперіора потрібно було би довго чекати. Про причину зміни повідомить суперіора при першій нагоді.

4. Нікому з наших отців не можна сповідати як своїх, так і чужих без дозволу ординарія. Ті, які мають на це дозвіл, не повинні виконувати цієї функції, доки не будуть покликані до цього

візитатором, або до цього призначені для цього візитатором або місцевим суперіором, щоби в такий спосіб запобігти будь-якому зловживанню.

5. Ті, які відправляються на місії, візьмуть з собою дозвіл найдостойніших і преосвященних єпископів, в дієцезіях яких мають відбутися місії, і покажуть його парафіяльним настоятелям або ректорам храмів, до який прийдуть. Після місій перед поверненням додому повідомлять про перебіг місій наших найдостойніших єпископів, якщо вони цього забажають. Однак перед тим порадяться з суперіором про те, хто і в який спосіб це вчинить.

6. Перед початком і на закінчення місій всі попросять благословення парохів, а в разі їхньої відсутності – їхніх вікаріїв, і нічого вагомого без їхньої попередньої згоди не вчинять, нічого проти їхньої волі чинити не будуть.

7. За прикладом св. Павла, який нікого не хотів обтяжувати, але вдень і вночі власними руками заробляв на те, що було потрібне йому і його товаришам, на місіях ми не повинні бути для когось тягарем, а всю свою діяльність будемо виконувати без винагороди чи матеріальної користі.

Однак можна користати зі запропонованого помешкання та необхідного устаткування.

8. Крім того кожен повинен гаряче прагнути, якщо цього вимагатиме ситуація (особливо під час місій) і смиренно просити, щоб його відправили відвідати хворих чи залагодити сварки і суперечки. Однак, щоб любов через послух була добре скерована, ніхто цих діл милосердя не буде робити без дозволу суперіора.

9. При обговоренні сумнівів сумління, які виникли під час сповіді, слід дотримуватися великої розсудливості та обережності, щоб ніколи не можна було впізнати з розмови осіб, про яких йде мова. Щоб запобігти злим наслідкам, які могли би виникнути, ніхто без попередньої поради директора місій не буде обговорювати сумнівів сумління, які виникли під час сповіді.

10. Назва Місіонери або Священики Місії, яку ми собі не привласнили, а вона була дана нам Провидінням та загальною думкою людей, є достатнім доказом того, що серед усіх інших діл для ближніх діло місій є для нас першочерговим і найважливішим. Тому Конгрегація під приводом інших побожних справ, навіть корисних, ніколи не повинна залишати місій. Таким

чином кожний повинен відноситися до цієї справи з сердечною любов'ю, щоб завжди бути готовим відправитися на місії, як тільки до цього покличе послух.

11. Так як духовне керівництво монахинь могло би стати перешкодою для нашої місійної діяльності та інших діл нашого покликання, тому всі й кожен зокрема будуть утримаються від духовного ведення монахинь, і ніхто не буде їх відвідувати, ані проповідувати в них, навіть під час місій, хіба що з чіткого попереднього дозволу принаймні суперіора дому. Оскільки наша Конгрегація призначена до провідництва Дочок Милосердя та Дам Милосердя від дня їхнього заснування, все ж ніхто з наших отців не буде займатися їхнім керівництвом, ані їх відвідувати, ані з ними розмовляти без дозволу суперіора.

12. Врешті, всі й кожен зокрема повинні знати, що під приводом місій не слід занедбувати свого служіння щодо дієцезіального духовенства, яке маємо вдома, а особливо ординандів та семінаристів, а також тих, які відправляють реколекції під нашим керівництвом. Це належить чинити, і того не слід занедбувати. Для виконання цього та іншого завдання, в дусі нашого покликання, ми завжди повинні бути го-

товими кожного разу, коли нас призиватимуть єпископи і настоятелі, хоча місії є важливішими. Тим більше, нас вчить багаторічний досвід, що різні плоди з місій важко утримати без допомоги парохів. Для їхнього вдосконалення й допомагає вище згадана діяльність. Тому нехай всі охоче віддадуться Богові для належного і сумлінного виконання цієї діяльності. Для того, щоб краще і легше це виконати, кожний буде вірно виконувати вказівки, які зазвичай дають наші настоятелі.

Розділ XII

ПРО ДЕЯКІ ЗАСОБИ ТА СПОСОБИ, ПОТРІБНІ ДЛЯ ДОБРОГО І ПЛІДНОГО ВИКОНАННЯ ВИЩЕЗГАДАНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ

1. На початку цих Правил або Конституцій Конгрегація прийняла рішення наслідувати

Господа Христа в тому, що Він робив і навчав. Тому в цьому кінцевому розділі потрібно так само прийняти рішення йти слідами того, Хто все робив добре. Навіть якщо ми й робимо щось добре, це радше варте покарання, ніж винагороди, якщо це не виконується як слід. Тому потрібно додати ще кілька засад і способів, потрібних для доброго виконання вищезгаданих завдань. Всі наші місіонери нехай ними керуються.

2. Нехай кожен у своїх справах, а особливо проповідях та інших обов'язках Конгрегації, буде старатися пробудити в собі якнайчистіший намір подобатися тільки Богові та часто цей намір відновляти, особливо перед важливими справами. Передусім, нехай кожен остерігається, щоби під час цих справ не дозволив собі прагнення подобатися людям, або робити щось задля власного задоволення, тому що це могло би заразити та зіпсувати навіть найсвятішу діяльність, згідно з навчання Христа: *«А коли твоє око лихе, все тіло твоє буде в темряві» (Мт 6, 23)*.

3. Інколи трапляється так, як заповідав Апостол, що, розпочавши духом, закінчуємо тілом (пор. Гал 3, 3). Це відбувається тоді, коли нашу

діяльність супроводжує якесь пусте самовдоволення, яким ми марно кормимось, коли воно приходить до нас з оплесками людей, або коли нам здається, що ми настільки обтяжені та пригнічені, що ніщо нас не може заспокоїти, коли наша діяльність мала менш успішний результат. Тому будемо дуже старанно та сумлінно остерігатися, щоби ніколи в цьому не провинитися. Щоб запобігти першому злу, завжди будемо тримати перед очима правду про те, що всяку хвалу потрібно віддати Богові, а нам, окрім сорому, нічого не належить. Якщо ми даремно тішимось подібними оплесками, потрібно боятись, що колись почуємо слова Христа: *«Істино кажу вам: Вони вже мають свою нагороду» (Мт 6, 2)*. Ліками від такого зла є втеча до правдивого смирення і любов до власного приниження, якого Бог в той час від нас жадає. Відтак глибоко усвідоммо собі, що з такого роду протиріч, які терпеливо зносимо, зростає слава Божого імені та користь ближнього, більше ніж ми би могли очікувати від проповідей, які подобаються людям і здаються плідними.

4. Дві вади дуже небезпечні для проповідників, а саме: марне самолюбство та нездоровий неспокій. Вони беруть свій початок з почутої похвали або критики до публічних виступів;

тому ніхто не буде хвалити своїх співбратів, особливо в їхній присутності, за їхні вроджені чи набуті здібності, передусім за красномовно проголошені проповіді, які супроводжувалися оплесками людей. Також і навпаки – ніхто не буде критикувати когось з приводу браку знань або вимови, чи інших цього роду вад, зауважених під час проповіді. Якщо дійсно хтось потребує похвали або напоумлення для того, щоб позбутися несміливого характеру чи пустого самолюбства, то нехай це зробить суперіор, або довірить цю справу комусь іншому, щоб розсудливо і приватно вчинити одне й друге. В цьому не буде нічого поганого, якщо інколи когось похвалити за поставу смирення, умертвлення, простоти та за інші подібні чесноти, навіть виявлені під час проповідей, тільки це слід робити розсудливо, помірковано, за їхньої відсутності та по-Божому.

5. Так як простота є першою та головною рисою Місіонерів, вони повинні завжди і всюди її практикувати. Тому ще більш ретельно будемо її практикувати під час місій, особливо коли будемо проголошувати Боже Слово селянам, до яких, як до простих людей, Бог промовляє нашими устами. Тому стиль наших проповідей та катехизації буде простим, пристосованим до

розуміння людей: будемо проповідувати простим методом, який Конгрегація використовує і досі. Крім того, кожний з огидою буде уникати зворушливих та емоційних промов і не буде намагатися вразити людей цікавим проповідуванням правд і занадто вишуканими ідеями та безкорисними аргументами, пам'ятаючи, що Господь Христос та Його учні використовували простий спосіб проповідування, а тому це принесло так великі жнива і рясні плоди.

6. Ті, які призначені до провадження духовних семінарій, реколекцій для ординандів та до конференцій для парохів чи інших священиків, або до інших завдань, нехай також послуговуються простим і доступним способом проповідування. Крім цього, нехай стараються заохочувати всіх словом і прикладом не тільки до побожності, але й до навчання, а особливо нехай поводяться з усіма зі смиренням, лагідністю, повагою та ввічливістю. Ті, які будуть провадити духовні реколекції, маючи таку можливість, нехай дотримуються того самого.

7. Оскільки бачимо, що нові й особливі погляди приносять шкоду як своїм авторам, так і їхнім послідовникам, то всі й кожен зокрема будуть стерегтися такого типу новацій та особли-

востей. Отож в навчанні, в промовах та на письмі, наскільки це можливо, всі будуть виражати однакове вчення, щоб ми згідно з Апостолом, *«думали те саме, були однодушні, згідливі» (пор. Флп 2, 2).*

8. Святий Зенон говорить: «Цікавість, скоріш за все, робить винним аніж досвідченим», а також Апостол навчає: *«знання ж роздуває» (1 Кор 8, 1),* а особливо тоді, коли занедбуємо його пораду: *«не думати понад те, що треба думати, а думати скромно» (Рим 12, 4).* Тому всі, а особливо студенти, будуть остерігатися, щоби невпорядковане бажання знань поволі не підкралося до їхніх сердець. Однак не перестануть присвячувати себе потрібним студіям, необхідним до належного виконання обов'язків Місіонера. Насамперед нехай їхнім першим завданням буде пізнавати науку святих, якої вчимося в школі хреста, щоби ми вміли проголошувати тільки Ісуса Христа, за прикладом Апостола, який відверто визнавав у листі до Коринтян: *«Я вирішив не знати нічого іншого між вами, як тільки Ісуса Христа і то розп'ятого» (1 Кор 2, 2).*

9. Серед усіх інших євангельських засад, потрібних працівникам Господнього виноград-

ника, ця одна може бути найбільш рекомендована: *«Як хтось хотів би у вас бути великий, нехай буде слугою» (Мт 20, 26)*. Адже якби Конгрегація відійшла від цієї засади, то відразу зазнала би внутрішньої руйнації внаслідок невпорядкованого бажання слави, яка би в ній зростала. Зрозуміло, що цього типу прагнення дуже легко вкрадаються до людських сердець, бо вони з природи схильні до зарозумілості й провокують до багатьох злих речей. Серед цих злих речей і гоніння за почесною владою, і заздрість до тих, хто її отримав, і пошук власного задоволення при отриманні цієї влади. Вони зваблені та засліплені миловидним блиском оманливої слави, в яку цілковито вдивляються і не зважають на близьку прірву, в яку колись нещасно впадуть. Тому нічого кращого не можемо вчинити, як тільки втікати від цієї потворної гордині. Навіть якщо таке самолюбство заволоділо нашим серцем, потрібно відразу вдатися до Господньої поради і викинути своє самолюбство внутрішнім актом смирення, і стати у власних очах нікчемними, бажаючи завжди останнього місця. І зрештою, якби ми пізнали, що через отриманий високий уряд або становище ми забруднені порожньою славою, то тоді використаймо наступний засіб: якнайшвидше просімо суперіора, однак з підпорядкуванням

його волі, щоб він звільнив нас з цих обов'язків і на його розсуд призначив нам якесь нижче служіння.

10. Також всі й кожен зокрема докладуть особливих зусиль, щоби придушити в собі перші прояви заздрості, які можуть виникнути тому, що інші конгрегації перевершують нас у добрій славі, у прихильності від людей та у визначних справах. Попри це будьмо переконані, що не йдеться про те, хто проголошує Христа, важливо те, щоб Його проповідували. Також пам'ятаймо про те, що інколи навіть ще більш щедру благодать і заслуги отримаємо, якщо радіємо з чужих добрих справ, аніж самі б їх виконували з почуттям власного задоволення або менш досконалим наміром. Тому кожен буде старатися зодягнутися в духа Мойсея, якого просили, щоб комусь заборонив пророкувати, на що він відповів: «*Ох, коли б то ввесь люд Господній та й зробився пророком! Коли б то Господь зіслав свій дух на них!» (Чис 11, 29)*. Також будемо вважати всі конгрегації важливішими, хоч нашу Конгрегацію ми повинні сприймати з більшою прихильністю серця, так як добра дитина набагато більше любить свою маму, навіть якщо вона вбога і невродлива, від усіх інших, навіть якщо вони багаті й дуже краси-

ві. Однак нехай всі розуміють, що ця любов відноситься тільки до осіб, чеснот і благодаті нашої Конгрегації, а не до того, що в ній приємне або викликає захоплення у людей. Також ми повинні докласти особливих зусиль, щоби з відразою цього уникати, не тільки тоді, коли йдеться про нас особисто, але також коли мова йде про цілу Конгрегацію, настільки, щоб навіть собі не бажати, щоб люди її обдаровували увагою і визнанням, але краще зневагою, щоб вона була прихованою в Господі, пам'ятаючи, що вона завжди є тим зерном гірчиці, яке не може рости і давати плодів, якщо його не вкинути в землю.

11. Так само нехай всі остерігаються двох наступних вад, які не тільки в Конгрегації Місії, але взагалі суперечать одна одній. Вони є більш шкідливими тоді, коли такими не здаються, а непомітно вдягають іншу маску, внаслідок чого їх часто приймають за правдиві чесноти. Це дух лінивства і надмірна ревність. Перша вада підкрадається до душі під приводом необхідності збереження тілесного здоров'я, щоби ми завдяки цьому були більш здатними прославляти Бога і допомагати душам, а це провадить нас до шукання вигоди для тіла і уникання праці над чеснотами. Тому будь-яке зусилля, часто

фальшиво представлене нам набагато більшим, ніж воно насправді є. Таким чином воно подане нам як щось неприємне, хоч саме по собі є всіма гаряче улюблене. Важливо, щоби так ми не накликали прокляття Святого Духа на тих працівників, котрі роблять Божу справу недбало і підступно. Друга вада приховує в собі самолюбство або власне незадоволення, спонукаючи нас до надмірної суворості до грішників та самих себе. Також вона спонукає нас до праці понад силу, навіть наперекір послухові, зі шкідливими наслідками для душі й тіла, щоб нас потім змусити до надмірного лікування, роблячи нас млявими і сконцентрованими на тілі. Щоб уникнути двох крайнощів, всі будемо з усіх сил намагатися триматися середини, яку безсумнівно знайдемо в ревному дотримані наших Правил або Конституцій та їх належному розумінні; а також в устах тих, які оберігають знання і в чиїх руках, за Божим повелінням, є наші душі, коли зі смиренням та відвагою завжди шукаємо в їхніх устах закону і цілковито піддамося їхньому керівництву.

12. Передусім пам'ятаймо про те, що ми завжди повинні бути озброєні чеснотами, з яких складається дух Місій, власне тоді потрібно в них утвердитися, коли прийде завдання

виконувати наші обов'язки серед селян. Водночас ми повинні їх сприймати як п'ять гладких каменів Давида, якими він в ім'я Господа Сил вже першим ударом подолав пекельного Голіафа, а філістимлян, тобто грішників, віддамо на служіння Богу. Найперше ми повинні скласти зброю Савла, послужитись пращею Давида, а це означає, згідно з настановами Апостола, піти проповідувати Євангеліє не з переконливими чи вченими словами людської мудрості, але з наукою і проявами духа, з Божою міццю, навіть якщо наші слова були би дуже вбогими (пор.: 1Кор 2, 4). Також будемо пам'ятати, що, за словами Апостола, Бог вибрав слабке, немудре і погорджене цим світом, щоб засоромити і знівечити вчених і сильних цього світу, ми також можемо сподіватися, що і нам, найнедостойнішим працівникам, у своїй нескінченній доброті, в міру наших сил, Він дасть нам благодать співпрацювати з Ним у спасінні душ, особливо убогих селян.

13. Кожен зокрема з особливою пошаною та любов'ю буде відноситися до наших Правил або Конституцій, навіть до тих фрагментів, які будуть здаватися нам неважливими, дивлячись на них, як на такі, що дані нам самим Богом, як на засоби для здобуття власного вдосконалення

згідно з нашим покликанням, а як наслідок – для кращої праці над спасінням душі. Тому часто будуть породжувати в собі гаряче і благородне прагнення дотримуватися цього. Якщо б деякі з них протидіяли нашому розумові або нашим відчуттям, відразу докладемо зусиль, щоб долати і перемагати свою природу, пам'ятаючи про слова Христа, що *«Царство Небесне здобувається силою; і ті, що вживають силу, силоміць беруть його» (Мт 11, 12)*.

14. І врешті, щоб ці Правила або Конституції, а також особливі правила щодо певних урядів глибше закарбувалися в нашій пам'яті й душі, і ми їх строго дотримувалися, кожен матиме їх і принаймні кожні три місяці їх читатиме або слухатиме, і намагатиметься їх належно зрозуміти. Крім цього, декілька разів на рік смиренно попросить суперіора про покуту за прогрішення проти них, щоб через таке приниження легше отримати від Бога прощення цих прогрішень і в майбутньому зачерпнути нових сил проти таких упадків. Вірність такій практиці буде виразом нашої вірності дотриманню цих Правил або Конституцій, і знаком, що ми прагнемо свого вдосконалення. Якщо хтось зауважить певний прогрес у їхньому дотриманні, подякує Господу Христу, просячи Його, щоб Він дав в майбутньо-

му йому і всій Конгрегації благодать кращого дотримання цих правил. І врешті мусимо бути сильно переконаними, що, згідно зі словами Христа, коли вчинимо все, що нам наказано, то повторюймо: «*Ми слуги непотрібні, виконали те, що повинні були зробити, а без Нього ми б нічого не могли вчинити*» *(пор.: Лк 17, 10)*.

ПРО ОБІТИ, ЯКІ СКЛАДАЮТЬСЯ В КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

ПАПА ОЛЕКСАНДР VII
на вічну пам'ятку справи

Ex Commissa Nobis... Довірене нам Найвищим Пастирем піклування про Господню вівчарню спонукає нас до того, щоб ми особливо дбали про спільноти церковних осіб, які були засновані з побожністю і мудрістю для прославлення Божого імені та піклування про спасіння душ.

Для того, щоб ми усунули всілякі сумніви щодо Конгрегації Місії, яка зародилась у Франції, раніше була затверджена Апостольським Престолом, і щоб ми запевнили улюбленого сина Конгрегації Вікентія де Поля, Генерального суперіора цієї ж Конгрегації, в нашій доброзичливості та вдячності, звільняємо його від будь-якої екскомуніки, суспендації та інтердикту, всіляких церковних вироків, цензур та покарань, які могли би виникнути: від закону або людини, з будь-яких подій чи справ, для повного досягнення передбачуваного ефекту цього листа.

Беручи до уваги смиренні прохання, представлені від його імені, за порадою наших братів-кардиналів Святої Римської Церкви, інтерпретаторів Священного Тридентського Собору, котрим ми представили справу до розгляду – нашим апостольським авторитетом і силою цього листа приймаємо і підтверджуємо згадувану Місійну Конгрегацію, яка раніше зародилась і була нами затверджена в згадуваний спосіб. Після двох випробувальних років також підтверджуємо прості обіти чистоти, вбогості та послуху, а також витривалості в цій Конгрегації з метою присвятити своє життя спасінню убогих сільських людей. Постановляємо, що при складані цих обітів ніхто не буде посередником і не буде їх приймати ні від імені Конгрегації, ані він нашого імені чи від імені Римського Понтифіка, ніхто не може звільнити від цих обітів, окрім Римського Понтифіка і Генерального суперіора цієї ж Конгрегації, усуваючи з Конгрегації. Ніхто з приводу Ювілею чи Булли про Хрестові походи, чи інших привілеїв або індульту, чи будь-яких Конституцій чи Дозволів не має права звільнити, розірвати чи замінити їх, або диспензувати від цих обітів, якщо це не було чітко згадано.

Крім цього постановляємо, що Конгрегація Місії буде звільнена з-під влади ординарія

місця у всьому, окрім осіб, призначених Настоятелями цієї ж Конгрегації до проповідування місій; тоді ці особи будуть підпорядковуватися цьому ж ординарієві лише в тому, що стосується місій і пов'язаними з ними справами. Далі постановляємо, що ця ж Конгрегація не буде зараховуватися до числа орденів, але до світського кліру.

Всім і кожному зокрема, кого це стосується чи в майбутньому буде стосуватися, постановляємо, що цей наш лист завжди буде мати свою силу, чинність і дієвість, тому його потрібно завжди дотримуватися і спиратися на нього у всіх правових відносинах. Всі судді: звичайні чи делеговані, аудитори Римської роти будуть його розуміти та інтерпретувати у вищеподаному значенні. Всі правові акти, видані будь-ким і будь-якою владою, свідомо чи несвідомо проти того, що вписано в цьому листі, будуть недійсними та даремними, за винятком того, що суперечить апостольським конституціям і розпорядженням, а також документам Собору. Навіть якщо виникне правова справа проти цієї Конгрегації, зміцнена присягою, апостольським підтвердженням або будь-яким іншим правовим документом, статутами, звичаями, привілеями або апостольським індультом чи листом, якщо суперечить тому, що було вище зазначене

– не має значення і неважливо, яким чином це було надане, затверджене чи змінене. Водночас від всіх і кожного зокрема ми очікуємо повного та достатнього підкорення цьому документу, враховуючи зміст і все, що в ньому вповні й достатньо представлене, на його виражену силу, для досягнення передбачуваного ефекту цього листа, а на інші ж речі, навпаки, не зважати.

Також хочемо, щоб копії цього документу, в тому числі друковані, власноруч засвідчені підписом урядового нотаріуса і підтверджені печаттю особи з церковної ієрархії, якщо будуть представлені в суді чи поза ним, мали таку саму правову силу, як цей оригінал, представлений чи показаний.

Дано в Римі, Санта Марія Маджоре, під перснем Рибалки, 22 вересня 1655 року, в першому році Нашого Понтифікату.

ФУНДАМЕНТАЛЬНИЙ СТАТУТ УБОГОСТІ

ПАПА ОЛЕКСАНДР VII
на вічну пам'ятку справи

Alias Nos supplicationibus... В іншому часі, відповідаючи на наполегливі прохання улюбленого сина Вікентія де Поля, Генерального суперіора Конгрегації Місії, ми схильні до того, щоб схвалити та підтвердити згадувану Конгрегацію відповідно до умов та форми, які нам представлені, та підтверджуємо складання простих обітів чистоти, убогості та послуху, а також витривалості у згадуваній Конгрегації з метою присвятити все своє життя спасінню вбогих сільських людей. Ці обіти будуть складати після двох випробувальних років. При складанні цих обітів ніхто не мусить бути присутнім, щоб приймав їх чи в ім'я Конгрегації, чи нашому імені, чи в то ім'я Римського Понтифіка відповідного часу. Від обітів, складених в цій формі, може звільнити тільки сам Римський Понтифік або Генеральний суперіор цієї ж Конгрегації у випадку усунення з Конгрегації. Отже, ця Конгрегація не буде зараховуватися до числа ор-

денів, але до світського кліру. Як і раніше, ми виразили це більш детально в листі у формі Бреве, подібному до цього, виданого 22 вересня 1655 року, зміст якого хочемо ясно і достатньо тут представити.

Так як недавно улюблений Вікентій представив нам, що в дотриманні простого обіту убогості може виникнути в Конгрегації багато труднощів, які б могли потурбувати цю ж Конгрегацію, якщо своєчасно цьому не зарадимо. Тому вище згадуваний Вікентій бажає, щоб Фундаментальний Статут Убогості згадуваної Конгрегації був зміцнений Нашим Апостольським підтвердженням. Текст Статуту наступний:

«Всі й кожен зокрема в нашій Конгрегації, хто був прийнятий після складання чотирьох згадуваних обітів, і хто має у власності або буде мати у власності будь-які нерухомі добра чи прості бенефіції, хоча вони і мають право на власність цього добра, однак не будуть мати права їх вільного використання і не зможуть залишити собі прибутку з цього добра чи бенефіцій, а також використовувати для власної користі без дозволу суперіора, але будуть змушені призначити прибуток, за дозволом і на розсуд згадуваного суперіора, на побожні справи. Якщо будуть мати батьків або родичів, які перебуватимуть у потребі,

суперіор подбає, щоби в першу чергу з цих прибутків у Господі зарадити їхнім потребам».

Ми хочемо обдарувати Вікентія, Генерального суперіора, нашою широкою доброзичливістю і вдячністю, тож звільняємо його від будь-якої екскомуніки, суспендації та інтердикту, всіляких церковних вироків, цензур та покарань, які би в будь-який спосіб могли виникнути від закону або людини, в будь-яких подіях чи справах для повного досягнення передбачуваного ефекту цього листа. Беручи до уваги смиренні прохання, представлені від його імені, і за порадою наших братів-кардиналів Святої Римської Церкви, інтерпретаторів Священного Тридентського Собору, нашим апостольським авторитетом і силою цього листа приймаємо і підтверджуємо згадуваний Статут і надаємо йому зобов'язуючу силу незмінного Апостольського рішення, наперед заповнюємо всі й кожну зокрема помилки, які би виникли з права чи факту, і які могли би в будь-який спосіб виникнути.

Всім і кожному зокрема, кого це стосується або в майбутньому буде стосуватися, постановляємо, що цей наш лист завжди буде мати свою силу, чинність і дієвість, тому його потрібно завжди дотримуватися і спиратися на нього у всіх правових відносинах. Всі судді: звичайні чи делеговані та аудитори Римської роти будуть

його розуміти та інтерпретувати у вищеподаному значені. Всі правові акти, видані будь-ким і будь-якою владою, свідомо чи несвідомо проти того, що вписано в цьому листі будуть недійсними та даремними; на все, що суперечило б вищесказаному, загально і зокрема, про що йшлося в Нашому листі, і на будь-що інше, що йому перечить – не зважати.

Також хочемо, щоб копії цього документа, також друковані, власноруч засвідчені підписом урядового нотаріуса і підтверджені печаттю Генерального суперіора Конгрегації або іншої особи з церковної ієрархії, якщо будуть представлені в суді, чи поза ним, мали таку саму правову силу, як цей оригінал, представлений чи показаний.

Дано в Римі, Санта Марія Маджоре, під перснем Рибалки, 12 серпня 1659 року, в п'ятому році Нашого Понтифікату.

С. Уголінус

КОНСТИТУЦІЇ КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

Генеральна Курія
Конгрегації Місії

Рим 1984

СВЯЩЕННА КОНГРЕГАЦІЯ У СПРАВАХ ОРДЕНІВ І СВІТСЬКИХ ІНСТИТУТІВ

Prot. n. P. 53-1/81

Декрет

Конгрегація Місії, заснована св. Вікентієм де Полем, має своє особливе призначення – проголошувати Євангеліє убогим та сприяти вихованню духовенства.

Беручи до уваги документи Другого Ватиканського Собору та інші документи Церкви, Генеральний суперіор представив для затвердження Апостольському Престолу новий текст ретельно опрацьованої Конституції.

Тому Священна Конгрегація у справах Орденів і Світських Інститутів після представлення отриманого тексту Радникам для перевірки, враховуючи позитивну оцінку Колегії, цим Декретом представлені нам латинською мовою та збережені в нашому архіві Конституції, схвалюємо та підтверджуємо з дотриманням усіх норм права.

Дай Боже, щоби всі члени Конгрегації Місії з допомогою Божої благодаті та за заступництвом св. Вікентія де Поля в дусі вдячності Богові прийняли нові Конституції як дієвий засіб для щораз більшого поступу в такій великій справі, дорученій Церквою.

Дано в Римі, в Священній Конгрегації у справах Орденів і Світських Інститутів, 29 червня 1984 року, в Урочистість свв. апостолів Петра і Павла.

+ Вінсент Фаджоло
Секретар

+ Жером Амер, OP
Про-префект

РІЧАРД МАККАЛЛЕН
Генеральний Суперіор
Конгрегації Місії

Нашим возлюбленим у Христі
священикам, семінаристам та братам

ВІТАННЯ У ГОСПОДІ

Дійсно великою подією в історії нашої Конгрегації є затвердження наших Конституцій Священною Конгрегацією у справах Орденів і Світських Інститутів.

Минає майже тридцять років від дня, коли наш попередник, блаженної пам'яті Вільям Слеттері, оприлюднив в 1954 році Конституції, адаптовані до приписів Кодексу Канонічного Права 1917 року.

Отож сьогодні, після студій, розважань і молитов, після тривалих сімнадцяти років і після рішень трьох Генеральних асамблей, Святий Престол підтвердив наші Конституції, котрі з радістю представляю Вам.

Хочу про них сказати тільки те, що наскільки ми будемо вірними літері й духові цих Консти-

туцій, то так в значній мірі буде вимірюватися внесок нашого життя у помісну Церкву, в якій наша Конгрегація присутня.

На сторінках цієї книжки окреслена ідентичність Конгрегації в Церкві. Однак ми не можемо собі дозволити, щоби ця ідентичність залишилася тільки в цій книжці. Текст Конституцій повинен виражатися передусім в наших серцях і в щоденному житті, щоб наповнити наше покликання євангелізацією вбогих.

Тож часто читаймо Конституції, а ці читання супроводжуймо молитвою. Тому сильно прагну, щоби все це було у ваших серцях, щоби ці Конституції стали дієвим засобом для того, щоб ми любили те, що любив св. Вікентій і охоче чинили те, чого він навчав.

Тепер, отримавши ці Конституції від Святого Престолу, наша душа спонтанно пригадує собі конференцію нашого Засновника, яку він виголосив 17 травня 1658 року під час вручення співбратам книжечки Загальних Правил.

Словами св. Вікентія можемо свої висловити побажання:

«З Божої доброти, для всіх, хто буде вірно дотримуватися цих Правил, даних нам Богом, надіємося і очікуємо всякого роду добра та благословення: благословення осіб, благословення їхніх намірів, благословення всієї їх-

ньої праці, а відтак благословення всього, що їх стосується або стосуватиметься... Однак вірю, брати, що завдяки Божій благодаті та вашій любові сьогодні відновите собі цю вірність, з якою цих Правил вже давно дотримуєтесь.

Водночас сподіваюся, що ваша вірність цим Правилам, ваша терпеливість, з якою ви їх так очікували, запевнить вам Боже милосердя, щоби ви їх в майбутньому краще дотримувались» (Coste, XII, 11).

В любові нашого Господа Ісуса Христа і Його Непорочної Матері, вірний вам усім серцем, ваш відданий співбрат.

Рим, 27 вересня 1984 року,
Урочистість св. Вікентія де Поля

Річард МакКаллен, CM

ПРОМУЛЬГАЦІЙНИЙ ДЕКРЕТ

Всім членам нашої Конгрегації переказую Конституції, котрі Священна Конгрегація у справах Орденів і Світських Інститутів розглянула і затвердила 29 червня 1984 року, а після збігу відповідного часу для набуття чинності, за згодою моєї Ради постановляю, щоб ці Конституції зобов'язували в цілій Конгрегації, починаючи від свята Навернення апостола Павла 25 січня 1985 року.

Рим, 27 вересня 1984 року,
в урочистість св. Вікентія де Поля

Річард МакКаллен, CM

ВСТУП

Конгрегація Місії, заснована святим Вікентієм де Полем, послушна волі Церкви, проводить відновлення власного фундаментального права, щоб в такий спосіб в дусі вказівок Другого Ватиканського Собору оживити свою апостольську діяльність і своє життя в сучасному світі.

Тому вона глибоко відчуває, що переживає винятковий час благодаті, водночас відчуває на собі діяння Святого Духа, який її підбадьорює до відновлення, наслідуючи святого Вікентія.

Сама ж Конгрегація, прагнучи зберегти і водночас проголосити своє місце та ціль в Церкві, прагне повернутися до своїх першоджерел, до духовного досвіду та вказівок св. Вікентія. Так вона не тільки зможе краще пізнати і вірно дотримуватися свого первинного характеру і духа свого святого Засновника, але й черпати натхнення з цих джерел, щоби змогти відповідати своєму покликанню згідно з Божою волею, яка в особливий спосіб об'являється Конгрегації в потребах убогих людей сучасного суспільства, подібно як їх пізнавав сам св. Вікентій.

* * *

Вікентій де Поль народився 1581 року в селі Пуї. Вже з самого дитинства мав відкрите серце для убогих і сам досвідчив їхніх умов життя. В

1600 році став священиком. В певний момент він прагне втекти від убогості свого походження, однак під впливом своїх духовних керівників відчув необхідність здобуття глибшої святості, а Боже Провидіння через події життя допровадило його до того, що він остаточно присвятив себе праці для спасіння вбогих.

Про велику необхідність проголошення Євангелія убогим він сам переконався в Ганн та 25 січня 1617 року в Фольвілі, коли виконував там своє служіння; і, як сам засвідчив, там зародилося його покликання та Конгрегації Місії.

Коли в серпні цього ж року в Шатійон-ле-Домб він заснував Братство Милосердя для того, щоб допомагати хворим, позбавленим будь-якої опіки, то відчув та показав, що існує внутрішній тісний зв'язок поміж проголошенням Євангелія вбогим та служінням їм.

Його духовний досвід досягнув остаточної форми під впливом контемпляції та служіння Христові в убогих. Образ Христа, посланого Отцем проголошувати Євангеліє вбогим, зайняв центральне місце в його житті та апостольському служінні.

Будучи уважним на потреб тогочасного світу та суспільства, які навчився відчитувати в світлі все більшої любові до Бога та вбогих, обтяжених різними нещастями, Вікентій відчув себе покли-

каним нести полегшення всім стражденним.

Серед багатьох занять він завжди особливо піклувався про місії і про перших священиків, яких він зібрав навколо себе на підставі угоди від 25 квітня 1625 року, щоби разом з ними проголошувати Євангеліє селянам. Вони зобов'язали себе до заснування Конгрегації, через підписання Акту Приєднання 4 вересня 1626 року, і що, ведучи життя в спільноті, присвятять себе справі спасіння вбогих селян.

Водночас Вікентій та його співбрати присвятили себе проголошуванню Євангелія вбогим, дійшовши до очевидного висновку, що їм не вдасться зберегти плодів місій серед людей, якщо вони не подбають про формацію священиків. Цю справу вони започаткували 1628 року в місті Бове, коли на прохання єпископа провели реколекції для ординандів, усвідомлюючи, що в такий спосіб вони спричиняються до зростання добрих пастирів у Церкві.

Щоб якнайкраще відповісти на різні потреби, Вікентій зібрав навколо себе велику кількість людей, багатих та бідних, простих та знатних, та використовував різні засоби, щоби наблизити до них розуміння вбогої людини, як упривілейованого образу Христа. Також, прямо і опосередковано, він підбадьорював їх до допомоги убогим. Добровільно та великодушно вони

прийняли це завдання і пішли за ним: Згромадження Дочок Милосердя та Братство Милосердя та інші, які він заснував, а також окремі особи, які до сьогодні перейняті його духом.

Його ревність у служінні вбогим отримала нове вираження у закордонних місіях, коли 1648 року він послав перших співбратів на острів Мадагаскар.

Конгрегація зростала як інституція. Поступово вона окреслила своє покликання, свій устрій, своє братерське життя та виразно підтвердила свій світський характер, хоча його члени скріплюють з нею свій зв'язок особливим обітом та практикуванням убогості, чистоти та послуху. Ці ознаки становлять спадщину нашої Конгрегації і сьогодні.

* * *

Все це вдало погоджене з наміром Засновника і урядово окреслене в документах, які свідчать про початки та організацію Конгрегації. Відтак Папа Урбан VIII у Буллі Salvatoris Nostri, виданій 12 січня 1633 року, затвердив:

«... особливою ціллю та спеціальним завдання цієї Конгрегації та його членів є за допомогою Божої благодаті дбати про власне спасіння та спасіння тих, які живуть в селах, поселеннях та околицях, в містах та бідних містечках; натомість у великих мі-

стах та міських районах нехай приватно готують... через духовні вправи... на прийняття свячень тих, які їх мають отримати». Папа Олександр VII в Бреве *Ex Commissa Nobis*, виданому 22 вересня 1655 року, підтвердив складання *«простих обітів чистоти, вбогості та послуху, а також витривалості в цій Конгрегації з метою присвятити своє життя спасінню убогих сільських людей... При складані цих обітів ніхто не буде посередником і не буде їх приймати ні від імені Конгрегації, ані нашого, ані від імені Римського Понтифіка...»*. Далі постановляє, *«що Конгрегація Місії буде звільнена з-під влади ординарія місця у всьому, окрім осіб призначених Настоятелями цієї ж Конгрегації до проповідування місій; тоді ці особи будуть підпорядковуватися цьому ж ординарієві лише в тому, що стосується місій і з ними пов'язаними справами. Далі постановляємо, що ця ж Конгрегація не буде зараховуватися до числа орденів, але до світського кліру»*.

Цій Конгрегації, про властиву формацію якої Вікентій наполегливо дбав у Божому дусі, після багатьох років досвіду він дав Загальні Правила або Конституції. В них, виходячи з контемпляції Христа, в тому, що Він чинив і чого навчав, щоб виконати волю Отця, який послав Його проголошувати Євангеліє вбогим, виклав заса-

ди євангельської досконалості, які повинні стати джерелом особливого натхнення в духовності, апостольській праці і братньому житті його Інституту.

Своє покликання та місію він чітко виражає на початку Загальних Правил, водночас вказуючи шлях їхнього досягнення:

«Наш Господь Ісус Христос, як засвідчує Святе Письмо, прийшовши на світ для спасіння людського роду, почав діяти та навчати. Перше завдання виконав тим, що в досконалий спосіб практикував різні чесноти, а друге – тим, що проголошував Євангелія вбогим та передавав своїм апостолам і учням необхідні вміння, щоби провадити людей. Оскільки мала Конгрегація Місії бажає з усіх своїх слабких сил та з допомогою Божої благодаті йти за прикладом Господа Христа в наслідуванні Його чеснот та в праці над спасінням ближніх, то належить використовувати подібні засоби для відповідного виконання цього святого завдання.

Тому ціллю Конгрегації є:

1. Старатися про власну досконалість, а саме: прагнути якнайкраще практикувати чесноти, як цього нас вчив словом і ділом наш найвищий Учитель.

2. Проголошувати Євангеліє вбогим, пере-

дусім сільському людові.

3. Допомагати духовенству здобувати знання та чесноти, потрібні їхньому священицькому стану» (ЗП I, 1).

* * *

В цих словах святий Вікентій довірив своїм духовним нащадкам – співбратам, членам Конгрегації Місії – особливе покликання, нову форму спільнотного життя та завжди підбадьорливу ціль, яку потрібно неустанно і мудро пристосовувати до нових часів.[1]

---

[1] На LVI сесії XXXVI Генеральної асамблеї була затверджена наступна Нота, яка стосується Вступу:

Вступ:

1. Має історичний характер;
2. Має натхненний зміст;
3. Має елементи, за допомогою яких можна краще зрозуміти статті Конституцій;
4. Становить інтегральну частину Конституцій і разом з Конституціями має бути представлений Апостольському Престолу;
5. Поміщена перед нормами у стисло юридичному значенні, а вони знаходяться тільки в тексті Конституцій.

КОНСТИТУЦІЇ КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

ЧАСТИНА ПЕРША

ПОКЛИКАННЯ

1. Ціллю Конгрегації Місії є наслідувати Христа, проголошуючого Євангеліє вбогим. Цю ціль досягають тоді, коли співбрати та спільноти будуть вірними св. Вікентію:

1. З усіх сил стараються вдягнутися у Духа Христа (ЗП I, 3) для свого особистого вдосконалення згідно з нашим покликанням (ЗП XII, 13);

2. Присвячують себе проголошенню Євангелія убогим, а особливо найбільш відкиненим;

3. Допомагають духовним та світським особам у їхній власній формації та провадять їх до повнішої участі в проголошуванні Євангелія вбогим.

2. З огляду на цю ціль Конгрегація Місії, маючи перед очима Євангеліє і будучи уважною на знаки часу та наполегливі виклики Церкви, буде старатися відкривати нові шляхи та використовувати засоби, пристосовані до вимог часу і місця. Крім цього, буде намагатися оцінювати та скеровувати працю і служіння, щоби в такий спосіб перебувати в стані постійної віднови.

3. – § 1. Конгрегація Місії є спільнотою апостольського життя папського права, а її члени реалізують свої апостольські цілі згідно зі спадщиною, переданою св. Вікентієм і визнаною Церквою. В спільнотах ведуть братерський спосіб життя згідно з власними аспектами життя, та, дотримуючись Конституцій, дбають про вдосконалення любові.

– § 2. Конгрегація Місії згідно з традицією, яка походить від св. Вікентія, виконує своє апостольське служіння в тісній співпраці з єпископами та дієцезіальним кліром. З цього приводу св. Вікентій часто повторював, що Конгрегація

Місії має світський характер, хоча і тішиться власною автономією згідно з універсальним правом на підставі винятку.

– § 3. Члени Конгрегації Місії для більш ефективної та певної реалізації цілі Конгрегації складають обіти витривалості, а також чистоти, убогості та послуху згідно з Конституціями та Статутами.

4. Конгрегація Місії, яка складається з духовних та світських братів-співпрацівників, щоб за натхненням Божої благодаті, змогла осягнути задану ціль, буде намагатися наповнитися Христовими думками та прагненнями, а відтак і тим самим духом, який найкраще проявляється в євангельських засадах, як це було вказано в Загальних Правилах.

5. Духом Конгрегації є участь в Дусі самого Христа, як це висвітлював св. Вікентій: *«Послав мене проголошувати Євангеліє убогим» (Лк 4, 18)*. І тому: *«Ісус є правилом Конгрегації Місії»* і Він буде центром її життя та діяльності (SV XII, 130).

6. Тому дух Конгрегації має ті самі найглибші духовні властивості Христа, які Засновник від самого початку рекомендував членам Кон-

грегації: любов і пошана до Отця, співчутлива та дієва любов до вбогих, відкритість на діяння Божого Провидіння.

7. Конгрегація намагається виразити свого духа також через практикування п'яти чеснот, зачерпнутих з контемпляції Христа, а саме: простоти, смирення, лагідності, умертвлення та ревності у справі спасіння душ. Про ці чесноти говорив св. Вікентій: *«Тому Конгрегація ще більш сумлінно буде старатися їх любити та виконувати, щоби ці чесноти становили владу душі всієї Конгрегації, щоб оживляли всю діяльність кожного з нас» (ЗП II, 14).*

8. Всі будуть постійно прагнути глибше зрозуміти цього духа, звертаючись до Євангелія, до прикладу та навчання св. Вікентія, пам'ятаючи, що наш дух і наше служіння повинні взаємно живити одне одного.

9. Крім того, наше покликання, наша мета, природа та дух мають керувати життям та організацією Конгрегації.

ЧАСТИНА ДРУГА

ЖИТТЯ В КОНГРЕГАЦІЇ

Розділ I

Апостольська діяльність

10. Конгрегація Місії від часів Засновника і з його натхнення вважає, що Бог її покликав провадити справу євангелізації убогих.

З певної точки зору, разом з цілою Церквою, Конгрегація може ствердити, що обов'язок проголошування Євангелія є її власною благодаттю і покликанням, що виражає її найістотніший елемент (пор. EN 14).

Тому всі її члени й кожен зокрема мають відвагу разом з Ісусом Христом ствердити, що: *«Я маю звіщати Добру Новину про Царство Боже, бо я на це посланий» (Лк 4, 43).*

11. Любов Христа, який змилувався над народом (пор. Мк 8, 2), є джерелом всієї нашої

апостольської діяльності та підбадьорює нас, щоб ми згідно зі словами св. Вікентія *«вчинили Євангелія дійсно дієвим» (SV XII, 84)*.

В різних умовах та місцях, в різний час наше проповідування Євангелія словом і вчинком має прямувати до того, щоб всі через навернення та прийняття Святих Таїнств долучилися *«до Божого Царства, тобто до нового світу, до нового порядку речей, до нової дороги існування, до нової засади життя, а саме до життя в спільноті, життя, відродженого Євангелієм» (EN 23)*.

12. В справі євангелізації, яку виконує Конгрегація, потрібно мати перед очима наступні засади:

1. Ясно і чітко ставити на перше місце апостолат серед убогих: проголошення Євангелія убогим є знаком, що наблизилося Царство Небесне (пор. Мт 11, 5);

2. Звертати увагу на фактичний стан людського суспільства, а особливо на причини нерівного поділу добра в світі, щоб ми могли краще виконувати пророцьку місію проповідування Євангелія;

3. Певною мірою брати участь в умовах життя убогих, так щоб ми не тільки проголошу-

вали їм Євангеліє, але також і дозволити їм євангелізувати нас;

4. Мати істинний дух спільноти в апостольській праці, так щоб ми взаємно підкріплювали наше спільне покликання;

5. Бути готовими йти по всьому світу за прикладом перших Місіонерів Конгрегації;

6. Мати дух постійного навернення, який повинен бути в кожного співбрата і в цілій Конгрегації відповідно до слів св. Павла, який закликає нас: *«не вподібнюйтеся до цього світу, але перемінюйтесь обновленням вашого розуму» (Рим 12, 2).*

13. Провінції самі приймуть рішення про те, які форми апостолату слід прийняти, так щоб бути вірними духові та прикладу св. Вікентія і включити свою апостольську діяльність в душпастирство локальної Церкви, відповідно до документів та вказівок Апостольського Престолу, конференцій єпископів та дієцезіальних єпископів.

14. Потрібно інтенсивно підтримувати розвиток парафіяльних місій, які були дуже дорогими серцю Засновника. Тому справу місій слід пристосовувати до умов часу та місця. Потрібно

шукати різних можливостей, щоб дати місіям нового імпульсу, щоб відновити та будувати правдиву християнську спільноту, а також щоб пробудити віру в серцях невіруючих.

15. Потрібно належним чином та ефективно відновити справу формації кліриків в семінаріях, що з самого початку було головним завданням Конгрегації.

Крім цього, члени Конгрегації нехай несуть духовну допомогу священикам в їх постійній формації та сприяють їх пасторальній ревності. Також нехай пробуджують в них прагнення виконувати потреби Церкви на користь убогим.

Також нехай намагаються підбадьорювати і належно готувати світських людей до пасторального служіння, необхідного для християнської спільноти.

І врешті нехай повчають духовних та світських осіб, щоби вони працювали в єдності та щоб взаємно допомагали в процесі формування християнської спільноти.

16. Серед апостольських справ Конгрегації високе місце займають місії до поган або до народів, які перебувають на подібному рівні євангелізації.

При будуванні нової церковної спільноти Місіонери нехай звертають увагу на зерна Сло-

ва, які знаходяться в культурі та релігійності певного народу (EN 53).

17. Конгрегація Місії має той самий спадок, що і Дочки Милосердя. Тому співбрати будуть охоче спішити їм з допомогою, якщо вони цього попросять, а особливо в тому, що стосується реколекцій та духовного керівництва.

18. Наслідуючи св. Вікентія, який спішив з допомогою відкиненим відповідно до притчі про Милосердного самаритянина (Лк 10, 30-37), Провінції та співбрати будуть в міру своїх сил намагатися приходити з допомогою тим, які відкинені на край спільноти, які стали жертвами нещасть та будь-якої несправедливості, а також тим, яких торкнулася моральна убогість різних сучасних форм.

Працюючи з убогими і для їхньої користі, співбрати будуть старатися виконувати вимоги соціальної справедливості та євангельської любові.

Розділ II

Життя в спільноті

19. Святий Вікентій зібрав співбратів у Церкві, щоб в новій формі спільнотного життя при-

святити себе проголошенню Євангелія вбогим. Завданням вікентійської спільноти є приготування апостольської діяльності, її постійне підкріплення та підтримування. Тому всі співбрати й кожен зокрема, творячи братню спільноту, через постійне відновлення намагаються виконувати спільне послання.

20. В Церкві, і так, як це чинить Церква, Конгрегація віднаходить найвищий принцип свого життя та діяльності в Пресвятій Трійці.

1. Зібрані в спільноту для проголошення любові Отця до людей, виражаймо її в своєму житті.

2. Наслідуймо Христа, котрий покликав апостолів та учнів і провадив з ними братерське життя для проголошення Євангелія вбогим.

3. Натхнені Святим Духом, творимо між нами єдність, завданням якої є реалізація місій, щоб в такий спосіб давати вірогідне свідоцтво Христу Спасителю.

21. – § 1. Спільнотне життя є характерною рисою Конгрегації з самого початку і походить з виразної волі св. Вікентія. Тому, згідно з приписами власного права, співбрати мають жити в легітимному домі чи спільноті.

– § 2. Цей братерський спосіб життя, який постійно живиться місією, формує нашу спільноту для досягнення особистого та спільнотного прогресу, а також для більш ефективної справи євангелізації.

22. Будемо дарувати себе і все, що маємо, спільноті. Однак так само потрібно шанувати приватне життя співбрата, а спільнота має підтримати розвиток його особистих цінностей. Ініціативи співбрата потрібно оцінювати в світлі цілі і духа Конгрегації. В такий спосіб різноманіття і харизма окремих його членів спричиняються до зростання та більш плідного виконання нашої місії.

23. Кожна місцева спільнота має свою належну автономію для того, щоб вона дійсно стала властивим місцем, де реалізується спільна координація апостольської діяльності та життя для добра Конгрегації на провінціальному чи універсальному рівнях. Таким чином місцева спільнота є живою частиною цілої Конгрегації.

24. Спільнотне життя, оживлене любов'ю, а особливо практикуванням п'яти чеснот, буде допомогою в нашій апостольській праці, так щоб воно стало знаком нового євангельського життя.

Тому:

1. Будемо намагатися зміцнювати єдність у виконанні свого послання, підтримуючи один одного, особливо в труднощах, і ділячись радістю в простоті духа;

2. Підтримані необхідним служінням настоятелів, разом з суперіором несемо співвідповідальність в пошуку Божої волі в житті та діяльності, приймаючи поставу активного послуху. Також будемо сприяти розвитку діалогу між нами і перемагатимемо занадто індивідуалістичний спосіб життя;

3. В дусі смирення та братерства будемо уважними на погляди і потреби кожного співбрата і будемо намагатися перемагати труднощі, які несе з собою спільнотне життя. Врешті будемо делікатно практикувати братерське напоумлення, досягаючи взаємного примирення;

4. З великою турботою будемо дбати про створення сприятливих умов для праці, відпочинку, молитви чи братніх розмов. Будемо розважливо і розсудливо користуватися засобами суспільної комунікації. Також, звертаючи увагу на потреби апостолату, потрібно виділити певну частину дому лише для спільноти.

25. Спільнота постійно формує сама себе, особливо коли відновлює основні елементи нашого способу життя та праці. Ними є:

1. Спільнотне наслідування Христа, проголошуючого Євангеліє, що творить між нами спеціальні узи любові та прихильності. Тому будемо поєднувати взаємну пошану з щирою доброзичливістю *«як сердечні приятелі» (ЗП VIII, 2);*

2. Проголошення Євангелія вбогим дарує єдність всій нашій праці. Ця єдність не руйнує ані таланти, ані дари, хоч вони бувають і різними, але скеровує їх до служіння цій місії;

3. Молитва, передусім Євхаристія, є джерелом нашого духовного, спільнотного та апостольського життя;

4. Наші матеріальні блага мають бути спільними, а згідно з волею св. Вікентія маємо ними охоче ділитися.

В такий спосіб наше життя стане дійсно спільнотою братньої дружби, праці, молитви і добра.

26. – § 1. Хворі, немічні і старші співбрати нехай будуть близькими нашому серцю, а їхню присутність будемо вважати благословенням в наших домах. Тому крім лікарської опіки та осо-

бистої уваги запевнимо їм місце в житті спільноти і в нашій апостольській праці.

– § 2. За померлих співбратів будемо вірно молитися і складати жертви, про які йде мова в Статутах.

27. Кожна спільнота має розробити спільний план праці та молитви згідно з нашими Конституціями, Статутами та Провінціальними Нормами. Слід зважати на цей план при організації життя і праці, реалізовувати рекомендації, а також періодично переглядати своє життя та діяльність.

Розділ III

Чистота, убогість та послух

28. Бажаючи продовжувати місію Христа, на ціле життя присвячуємо себе Конгрегації, для проголошення Євангелія убогим. Для того, щоб реалізувати це покликання, ми обіцяємо чистоту, убогість і послух згідно з нашими Конституціями та Статутами. Тому, що *«наша мала Конгрегація Місії ... щоб працювати для спасіння душ, а особливого убогих селян. Тому вона вважає, що не існує сильнішої зброї за ту, якою Вічна Мудрість так щасливо і ефективно скористалася» (ЗП II, 18).*

29. – § 1. Наслідуючи Христа в Його безмежній любові до людей, обіцяємо чистоту в целібаті з огляду на Небесне Царство. І тому приймаємо це як дар особистої та нескінченної Божої доброти.

– § 2. Таким чином ми більш широко відкриваємо своє серце для Бога та ближнього, а вся наша діяльність стане виразом любові між Христом та Церквою, яка у всій своїй повноті об'явиться в майбутньому віці.

30. Наше внутрішнє з'єднання з Христом, правдиві братні узи, ревність в апостольській діяльності, випробуваний досвідом Церкви, аскетизм вчинять, що наша чистота буде завжди міцною. Таким чином, постійно і зріло відповідаючи на Боже покликання, наша чистота є джерелом духовної плідності у світі, а також сильно спричиняється до досягнення людської зрілості.

31. *«Так як Ісус Христос, правдивий Господь всякого добра, так полюбив убогість, що навіть не мав де прихилити своєї голови, а тих, що разом із Ним трудилися на місіях - апостолів та учнів - поставив на подібний рівень убогості так, щоб вони нічого власного не мали,... то кожний зі своїх слабких сил буде намага-*

тися наслідувати Спасителя у дотриманні цієї чесноти» (ЗП III, 1). Таким чином співбрати засвідчать, що цілковито належать Богові, тоді їхнє проголошення Євангелія убогим стане більш дієвим.

32. – § 1. Кожен співбрат, виконуючи свої обов'язки згідно з цілями Конгрегації і відповідно до програми спільноти, нехай буде свідомим того, що підлягає загальному праву праці.

– § 2. Прибутки з праці – зарплатня, пенсія чи страхування, які співбрати отримали після вступу до Конгрегації, згідно власного права стають власністю спільноти, щоб за прикладом перших християн ми творили правдиву спільноту благ і по-братньому допомагали один одному.

33. Зважаючи на умови життя вбогих, наш спосіб життя має відзначатися простотою та поміркованістю. Тому ті засоби, що ми використовуємо для апостольської праці, навіть сучасні та корисні, не мають бути показовими.

Все необхідне для розвитку та підтримки співбратів, а також для розвитку нашої діяльності передусім має походити зі спільних зусиль. З іншого боку, Конгрегація, уникаючи будь-якого нагромадження матеріальних благ, буде стара-

тися призначити їх на потреби вбогих. В такий спосіб Конгрегація, звільнена від прагнення багатства, стане свідченням для світу, охопленого матеріалізмом.

34. Для використання та розпорядження матеріальними благами, з огляду на наші обіти, ми повинні мати дозвіл суперіора, згідно наших Конституцій та Статутів. Оскільки для практикування духа вбогості не вистачить мати тільки згоду суперіора, потрібно, щоб кожен зважив, що було би властивим та необхідним для життя та діяльності відповідно до духа нашого Засновника, вираженого в Загальних Правилах.

35. Наші власні матеріальні блага, за згодою суперіора та відповідно до Фундаментального Статуту про обіт убогості в Конгрегації, будемо використовувати для діл милосердя та на користь співбратів, уникаючи відмінності між ними.

36. Свідомі обмеженості людської природи і наслідуючи спасительну місію Христа, який став послушним аж до смерті, піддаючись веденню Святого Духа, будемо охоче послушними волі Отця, яка нам об'являється різними способами.

37. – § 1. Участь в таємниці послушного Христа вимагає, щоб ми всі спільно шукали волі Отця, ділячись один з одним досвідом у відкритому та відповідальному діалозі, в якому зустрічаються різні вікові групи та світогляди. Таким чином творяться та дозрівають спільні вподобання, які ведуть до спільного прийняття рішень.

– § 2. В дусі співвідповідальності та пам'ятаючи слова св. Вікентія, співбрати з усіх сил будуть послушними волі настоятелів радісно, вільно та постійно. Крім того, рішення настоятелів нехай приймають в дусі віри, навіть якщо б вони вважали свою думку кращою.

38. – § 1. Обіт послуху зобов'язує нас бути послушними волі Святішого Отця, Генерального суперіора, візитатора, суперіора Дому та їхніх заступників у всьому, що нам скажуть, згідно Конституцій та Статутів.

– § 2. Також будемо послушні єпископам, в дієцезіях яких Конгрегація працює, згідно універсального права та права нашої Конгрегації, згідно думок та слів св. Вікентія.

39. Особливим обітом витривалості в Конгрегації зобов'язуємось на ціле життя в цій же Конгрегації виконувати завдання, призначені нам настоятелями, згідно наших Конституцій

та Статутів.

Розділ IV

Молитва

40. – § 1. Господь Христос, перебуваючи в найглибшому з'єднанні з Отцем, шукав Його волі в молитві, яка була найвищою засадою Його життя, місії та жертви задля спасіння світу. Подібно Він навчав своїх учнів, щоб і вони молилися в такому ж дусі й ніколи не переставали молитися.

– § 2. Також і ми, посвячені в Христі та послані до світу, будемо намагатися в молитві відкривати знаки Божої волі, наслідувати готовність Христа, оцінюючи все згідно Його волі. В такий спосіб Святий Дух замінить наше життя на духовну жертву, а ми самі будемо краще приготовані до того, щоби приймати участь у місії Христа.

41. *«Дайте мені людину молитви, вона буде готова виконати все» (SVP XI, 83).* Згідно з роздумами св. Вікентія, молитва є джерелом духовного життя Місіонера, він вдягається нею в Христа, наповнюється наукою Євангелія, розглядає справи і події перед обличчям Бога, триває в Його любові та милосерді. Таким чином Святий Дух постійно вділяє дієвість нашим

словам і вчинкам.

42. Апостольська присутність у світі, спільнотне життя і досвід Бога завдяки молитві в житті Місіонера взаємно доповнюються і зростають. Тому, що в молитві постійно відновлюється віра, братня любов та апостольська ревність, а в учинках – любов до Бога та ближнього проявляє свою дієвість. Через внутрішнє поєднання молитви та апостольства Місіонер стає людиною контемпляції в діях і апостолом в молитві.

43. Молитва Місіонера повинна відзначатися духом синівства, смирення, довіри до Божого Провидіння і любов'ю до Божої доброти. Так ми навчимося молитися, як убогі духом, в переконанні, що наша слабкість підкріплюється силою Святого Духа. Він просвічує наш розум і зміцнює волю, щоб ми глибше пізнали потреби світу і краще їм зараджували.

44. Особливу дієвість молитви можна досвідчити в служінні Слова, таїнств і любові, а також в життєвих ситуаціях. В проголошенні Євангелія убогим ми повинні віднаходити та споглядати в них Христа. Піклуючись довіреним нам народом, до якого ми послані, ми повинні молитися не тільки за нього, але разом із ним, так, наче спонтанно приймаємо участь в його вірі та

набожності.

45. Літургійні молитви будемо відправляти живим і автентичним способом.

– § 1. Ціле наше життя спрямоване до щоденної целебрації Господньої Вечері, як до своєї кульмінації; тому що з неї, як з джерела, випливає сила для нашої діяльності та братньої єдності. Євхаристія уприсутнює смерть і воскресіння Христа, єднає Божий народ, а також вчиняє, що ми самі стаємо живою жертвою в Христі.

– § 2. Для того, щоб досягнути щирості в покликанні та постійному наверненні, будемо часто приступати до Таїнства Покаяння.

– § 3. Через молитву Літургії Годин єднаємо свої голоси і свій дух, щоб оспівувати хвалу Господню, а також возносимо неустанні молитви перед Його обличчя, благаючи Його за всіх людей. Тому будемо спільно молитися Утреню і Вечірню, крім випадків спеціального дозволу з причин апостольської діяльності.

46. Віднаходимо в спільній молитві найкращу форму оживлення і віднови життя, а особливо беручи участь у целебрації Божого Слова. А у братньому діалозі приймаємо участь в плодах спільного духовного і апостольського досвіду.

47. – § 1. Згідно з традицією св. Вікентія, ста-

раючись з усіх сил, спільно або індивідуально, щоденно присвячуємо одну годину на приватну молитву. Це полегшить наше розуміння науки Христа та покаже властиві дороги до виконання Його місії. Крім того ця молитва приготує, поглибить і доповнить нашу спільну та літургійну молитву.

– § 2. Кожного року будемо вірно брати участь у духовній віднові.

48. Як свідки та проповідники Божої любові, ми повинні мати глибоку набожність і пошану до Пресвятої Трійці та таїнства Втілення.

49. – § 1. Особливу пошану будемо віддавати Пресвятій Діві Марії, Матері Христа і Церкви, яка, згідно зі словами св. Вікентія, найкраще з усіх вірних заглибилася в науку Євангелія та впровадила її в своє життя.

– § 2. Будемо виражати пошану Пресвятій Діві Марії різними способами: побожно святкуючи її свята і часто взиваючи її про допомогу, особливо через молитву розарія. Будемо звіщати особливе послання, її материнську доброту, об'явлену в Чудотворному Медальйоні.

50. В серці будемо мати пошану до св. Вікентія, святих і блаженних Вікентійської родини.

Будемо постійно повертатися до спадщини св. Засновника, яка знаходиться в листах та традиції Конгрегації, щоб навчитися любити те, що він любив і чинити те, чого він навчав.

Розділ V

Члени Конгрегації

1. Про членів Конгрегації в загальному

51. Члени Конгрегації Місії є учнями Христа, які покликані Богом для продовження Його місії, прийняті до Конгрегації, які в міру своїх сил, намагаються відповісти на Боже покликання, працюючи згідно з навчанням, поглядами і настановами св. Вікентія де Поля.

52. – § 1. Всі члени Конгрегації, які через хрещення і миропомазання приймають участь у царському священстві Христа, клір або брати, і всі називаються Місіонерами.
Клір, а саме священики та диякони, відповідно до ступеня свячень, за прикладом Нашого Господа Ісуса Христа – Священика, Пастиря і Вчителя – реалізовують своє покликання, здійснюючи потрійний уряд у всіх формах апостольської діяльності, які допоможуть осягну-

ти ціль Конгрегації. До них приєднуються і ті члени, які готуються до прийняття свячень. Миряни, які у нас називаються братами, призначені до апостольської праці Церкви і Конгрегації, виконуючи це завдання відповідно до їхнього стану.

– § 2. Всі вони є прийнятими або інкорпорованими членами, згідно з Конституціями та Статутами.

2. Прийняття до Конгрегації

53. – § 1. Кандидат прийнятий до Конгрегації, якщо на його прохання його приймуть на випробувальний період до Внутрішньої семінарії *(Seminarium Internum)*.

– § 2. Право приймати кандидатів до Внутрішньої семінарії, дотримуючись відповідних приписів, мають:

1. Генеральний суперіор для цілої Конгрегації, вислухавши свою Раду;
2. Візитатор для своєї Провінції, вислухавши свою Раду.

– § 3. Щодо вимог, які стосуються прийняття кандидатів, слід дотримуватися універсального права.

54. – § 1. Період часу, за який проводиться приготування до інкорпорації, не може бути коротший, ніж два роки і довший, ніж дев'ять років від часу прийняття до Внутрішньої семінарії.

– § 2. Через один рік від часу прийняття до Конгрегації брат, згідно з нашою традицією, з Добрими намірами *(Bona Proposita)* виражає свою волю присвятити себе на ціле життя праці в Конгрегації для спасіння убогих згідно з Конституціями та Статутами.

– § 3. Право дозволити складання Добрих намірів *(Bona Proposita),* дотримуючись відповідних приписів, мають:

1. Генеральний суперіор для цілої Конгрегації, вислухавши свою Раду і директора Внутрішньої семінарії;
2. Візитатор для своєї Провінції, вислухавши свою Раду і директора Внутрішньої семінарії.

55. – § 1. Наші обіти є вічними, але не монашими, зарезервованими так, що тільки Римський Понтифік або Генеральний суперіор можуть від них диспензувати.

– § 2. Ці обіти треба детально інтерпретувати згідно з наміром св. Вікентія, затвердженими

Папою Олександром VII в Бреве *Ex Commissa Nobis,* (22.09.1655) та *Alias Nos supplicationibus* (12.08.1659).

56. Право дозволити складання обітів, дотримуючись відповідних приписів, мають:
Генеральний суперіор для цілої Конгрегації за згодою своєї Ради та консультації з форматорами кандидата;
Візитатор для своєї Провінції за згодою своєї Ради та консультації з форматорами кандидата.

57. – § 1. Дозвіл на складення обітів Вищим суперіором на прохання члена зумовлює: складенням обітів інкорпорації до Конгрегації, до якої він інкардинується після прийняття дияконату.

– § 2. Не інкорпорований член Конгрегації не може бути допущений до свячень. Інкорпорація співбрата, який вже є духовною особою, інкардинує його до Конгрегації.

58. – § 1. Обіти слід складати в присутності суперіора або призначеного ним співбрата.

– § 2. Згідно з традицією Конгрегації, як прохання, так і підтвердження про складання обітів мають бути сформульовані письмово. Про складення обітів потрібно якнайшвидше пові-

домити Генерального суперіора.
Обіти в Конгрегації Місії складаються згідно з наступними формулами:

а) Формула пряма:
Господи, мій Боже, я, Н., в присутності Пресвятої Діви Марії обіцяю, що на ціле життя присвячу себе вірному проголошенню Євангелія вбогим в Конгрегації Місії, наслідуючи Христа, проголошуючого Євангеліє. І тому, з допомогою Твоєї благодаті обіцяю: чистоту, убогість і послух згідно з Конституціями і Статутами нашого Інституту.

б) Формула декларативна:
Я, Н., в присутності Пресвятої Діви Марії обіцяю Богу, що на ціле життя присвячу себе вірному проголошенню Євангелія вбогим в Конгрегації Місії, наслідуючи Христа, проголошуючого Євангеліє. І тому, з допомогою Твоєї благодаті обіцяю: чистоту, убогість і послух згідно з Конституціями і Статутами нашого Інституту.

в) Формула традиційна:
Я, Н., негідний (священик, семінарист, брат) Конгрегації Місії, в присутності Пресвятої Діви Марії і цілого небесного двору, обіцяю

Богу: убогість, чистоту і послух нашому суперіору і його наступникам, згідно з Правилами або Конституціями нашого Інституту. Також обіцяю, що на ціле життя в цій же Конгрегації присвячу себе спасінню бідних селян за допомогою благодаті Всемогутнього Бога, Котрого з цього приводу смиренно взиваю.

3. Права та обов'язки членів Конгрегації

59. – § 1. Всі члени Конгрегації, якщо з природи речей не виникає чогось іншого, користають з прав, привілеїв і духовних благ, даних Конгрегації, згідно з приписами універсального та власного права.

– § 2. Всі інкорпоровані до Конгрегації співбрати мають ті самі права і ті самі обов'язки, згідно з приписами універсального та власного права, за винятком тих, що виникають зі свячень та пов'язаних з ними юрисдикцій. Співбрати, які були тільки прийняті до Конгрегації, користуються правами і мають обов'язки, окреслені в Конституціях, Статутах та Провінціальних Нормах.

60. Право активного та пасивного голосу, згідно з приписами універсального та власно-

го права, мають інкорпоровані до Конгрегації співбрати, якщо не втратили його згідно з приписами права.

61. Право пасивного голосу, дотримуючись всіх інших умов універсального та власного права, для всіх урядів та обов'язків мають співбрати, які три роки інкорпоровані до Конгрегації і мають двадцять п'ять років життя.

62. Члени Конгрегації, окрім обов'язків, які виникають з власного права, також підлягають приписам, які відносяться до всіх духовних осіб універсального права в кан. 273-289. Якщо з природи речей або з контексту не виникає чогось іншого, ті обов'язки, що стосуються духовних осіб, а особливо, що стосується носіння духовного одягу (кан. 284) та молитви Літургії Годин (кан. 276) відносяться також і до братів.

63. Конституцій і Статутів, а також інших приписів, які зобов'язують у Конгрегації, повинні всі дотримуватись активним та пасивним послухом.

64. Також всі мають обов'язок дотримуватись норм, виданих ординарієм місця, з дотриманням права нашої екземпції.

4. Приналежність співбратів до Провінції та Дому

65. Кожен член Конгрегації Місії має належати до окресленої Провінції і Дому або спільноти, створеної на подобу Дому, згідно з приписами власного права.

66. В Провінції та Домі або в спільноті, створеній на подобу Дому, співбрати мають:
Права і обов'язки згідно з Конституціями і Статутами;
Власного і безпосереднього місцевого суперіора і вищого суперіора;
Право активного і пасивного голосу.

67. – § 1. Співбрат, який від Генерального суперіора чи візитатора за згодою своїх Рад отримав дозвіл на життя поза Домом або спільнотою, має бути завжди приписаний до певного Дому або спільноти, щоби в них користати з прав і підлягати обов'язкам, згідно з нормами дозволу, йому наданих.

– § 2. Такий дозвіл може бути наданий зі слушної причини і не довше, ніж на один рік, окрім випадків лікування, навчання або апостолату, здійснюваного від імені Конгрегації.

5. Полишення або усунення з Конгрегації

68. У справах полишення або усунення співбратів в Конгрегації Місії належить керуватися приписами універсального і власного права.

69. – § 1. Ще не інкорпорований до Конгрегації співбрат може її вільно залишити, повідомивши про своє рішення настоятелів.

– § 2. Той самий ще не інкорпорований співбрат з певних причин може бути усунений з Конгрегації Генеральним суперіором або візитатором, вислухавши свої Ради і форматорів цього ж співбрата.

70. Генеральний суперіор з поважної причини за згодою своєї Ради може дозволити інкорпорованому до Конгрегації співбрату жити поза Конгрегацією, однак не довше, ніж на період трьох років і за умови, що буде виконувати обов'язки, які можна буде поєднати з його новою життєвою ситуацією. Цей співбрат залишається під опікою настоятелів Конгрегації, однак не має права активного і пасивного голосу. Якщо ж мова йде про духовну особу, то крім цього потрібна згода ординарія місця, де цей

брат буде перебувати. Він залишається під його опікою і залежний від нього згідно з нормою кан. 745.

71. Генеральний суперіор, з поважної причини і за згодою своєї Ради, може дозволити співбрату залишити Конгрегацію і звільнити його з обітів згідно з нормою кан. 743.

72. – § 1. Настоятелі мають обов'язок пильно шукати інкорпорованого до Конгрегації співбрата, який відмежовується від спільнотної з нею єдності, а також ухиляється від авторитету настоятелів, щоб допомогти йому витривати у своєму покликанні.

– § 2. Однак, якщо через шість місяців співбрат не повернувся, він позбавляється права активного і пасивного голосу, і дотримуючись норми ст. 74 – § 2, може бути усунений декретом Генерального суперіора.

73. – § 1. Силою самого права усувається зі Конгрегації той, хто:

1. Ноторично відійшов від католицької віри.
2. Уклав шлюб або пробував його укласти, хоч і цивільний.

– § 2. В таких випадках Вищий суперіор зі

своєю Радою, зібравши докази, без зволікання повинен видати ствердження факту, щоб юридично ствердити усунення згідно з нормою кан. 694.

74. – § 1. Потрібно усунути члена Конгрегації у випадках, представлених у канн. 695, 698, 699 – § 1.

– § 2. Можна усунути члена Конгрегації у випадках, представлених у канн. 696, 697, 698, 699 – § 1.

– § 3. У випадку поважного публічного згіршення або поважної шкоди, яка загрожує Конгрегації, Вищий суперіор може негайно усунути співбрата з дому, або коли загрожує небезпека – місцевий суперіор за згодою своєї Ради згідно з нормою кан. 703.

75. – § 1. Декрет про усунення без зволікання потрібно доручити заінтересованому співбрату, надаючи йому можливість в 10-ти денний термін від отримання повідомлення, звернутися до Апостольської столиці, з ефектом припинення дії. Щоб декрет мав юридичну силу, потрібно дотриматися припису кан. 700.

76. – § 1. Юридичне усунення самим фактом *(ipso facto)* припиняє дію обітів та всіх прав і

обов'язків, які співбрат мав у Конгрегації. Якщо він є духовною особою, то потрібно дотриматися припису канн. 693 і 701.

– § 2. Ті, які юридично залишають Конгрегацію або були юридично усунуті з неї, не можуть вимагати жодного відшкодування за будь-яку працю, виконувану в Конгрегації.

– § 3. Нехай Конгрегація щодо тих, які відходять, керується слушністю та євангельською любов'ю, як зазначено в кан. 702.

Розділ VI

Формація

1. Загальні принципи

77. – § 1. Наша формація, яка є постійним процесом, повинна бути спрямованою на те, щоби співбрати, оживлені духом св. Вікентія, змогли виконувати місію Конгрегації.

– § 2. Тому всі повинні щодня намагатися щораз краще пізнавати, що Ісус Христос є центром нашого життя і правилом Конгрегації.

78. – § 1. Час формації, як і все наше життя, має бути спрямованим на те, щоб любов Христа все більше і більше спонукала нас до реаліза-

ції цілі Конгрегації. Як учні Господа, співбрати осягнуть цю ціль через самозречення і постійне навернення до Христа.

– § 2. Нехай члени Конгрегації формуються через розважання Божого слова, життя таїнствами, спільною і особистою молитвою та через вікентійську духовність.

– § 3. Крім цього, семінаристи нехай вчаться належним чином згідно з приписами Церкви, щоб здобути необхідні знання.

– § 4. Всі з самого початку, залежно від ступеня формації та особистих здібностей, повинні практикуватися в душпастирській праці, передусім зі своїми форматорами, а також відвідувати убогих і зустрічатися з їхньою реальністю. Таким чином кожний зможе легше віднайти своє особливе покликання в спільноті відповідно до своїх здібностей.

– § 5. Очевидно, що педагогічні норми мають пристосуватися до віку семінаристів, щоб вони поступовою самодисципліною вчилися мудро використовувати свободу, самостійно і сумлінно працювали і так досягли християнської зрілості.

79. Члени Конгрегації, відповідаючи на Боже покликання до спільноти, нехай навчаться під час формації вести вікентійське спіль-

нотне життя. Крім цього спільнота нехай сприяє особистим ініціативам окремих осіб під час процесу формації.

80. У формації наших членів потрібно використовувати координацію між різними аспектами формації. Між поступовими етапами формації потрібно дотриматися органічної єдності. Все повинно бути організовано так, щоб зосереджувалося на душпастирській цілі Конгрегації.

81. Формація співбратів має продовжуватися і відновлюватися протягом всього життя.

2. Внутрішня семінарія

82. Для того, щоб кандидати були прийняті до Внутрішньої семінарії, окрім необхідних вимог повинні проявити ознаки, згідно з якими можна припустити, що вони здібні реалізувати вікентійське покликання в спільноті.

83. – § 1. Внутрішній семінарія є часом, коли члени розпочинають виконувати місію і провадити життя в Конгрегації, а за допомогою спільноти та форматорів глибше пізнають своє покликання, готуючись через своєрідну формацію до добровільної інкорпорації до Конгрегації.

– § 2. Внутрішній семінарія має тривати принаймні 12 місяців неперервних або з перервами. Однак, якщо поміж місяцями виникає перерва, то Провінціальна асамблея має визначити кількість неперервних місяців та встановити, коли період Внутрішньої семінарії має бути приєднаним до часу навчання.

84. Тому все в цьому часі повинно прямувати до того, щоб семінаристи:

1. Осягнули вищий ступінь зрілості;
2. Поступово були впроваджені у відповідне розуміння і досвід апостольської місії та життя Конгрегації;
3. Здобули досвід Бога, особливо через молитву.

85. Щоби цього досягнути, семінаристи будуть ретельно старатися:

1. Здобути відповідне і конкретне пізнання людей, особливо убогих, їхніх потреб, прагнень і проблем;
2. Пізнати особливі властивості, дух і завдання Конгрегації, сягаючи до джерел, а особливо до діл св. Вікентія, до історії та традиції Конгрегації, а також приймати відповідну участь в нашій апостольській праці;

3. З великою ревністю присвятити себе вивченню та розважанню Євангелія і всього Святого Письма;

4. Приймати активну учать в тайні і місії Церкви – спільноти спасіння;

5. Пізнавати євангельські принципи, а особливо – чистоту, убогість та послух відповідно до духа св. Вікентія, і згідно з ними жити.

86. Семінаристи мають бути тісно включені до провінціальної та місцевої спільноти, в якій живуть і в якій формуються спільною відповідальністю під керівництвом директора Внутрішньої семінарії, координатора і аніматора формації.

3. Вища семінарія

87. – § 1. Час перебування у Вищій семінарії служить переданню повного знання про вікентійське службове священство так, щоб семінаристи за прикладом Христа приготувалися до проголошення Євангелія, служіння Божого культу і виконання пастирського служіння вірним.

– § 2. Згідно з духом св. Вікентія і традиції Конгрегації, формація наших семінаристів має бути особливо направлена на послугу Божого слова і виконання діл милосердя для убогих.

88. Формація наших семінаристів має враховувати панівну реальність в суспільстві так, щоби навчання було спрямоване на здобуття критичного бачення і оцінки сучасного світу. Семінаристи через навернення серця нехай розпочнуть активно приймати участь в християнському ділі відродження справедливості; нехай щораз більше стають свідомими коренів убогості, яка панує у світі і нехай відкривають перешкоди, з якими зустрічається євангелізація. Це все нехай здійснюється у світлі Божого слова і під керівництвом форматорів.

89. В семінаристах потрібно розвивати емоційну зрілість і місіонерські якості, якими є: вміння засновувати спільноти і керувати ними, відповідальність, критичне мислення і діяльність, спонтанна великодушність, тверде рішення зобов'язати себе осягнути ціль Конгрегації.

90. Візитатор повинен встановити, щоб семінаристи після закінчення теологічних студій певний час виконували дияконське служіння перед прийняттям священицьких свячень.

4. Формація братів

91. – § 1. Потрібно докласти вагомих зусиль, щоби брати приготувалися до вірного виконання місії в Конгрегації. Все, що написано в Конституціях і Статутах про формацію, потрібно пристосовувати і до виховання братів.

– § 2. Формація братів у Внутрішній семінарії має бути такою самою, як у інших членів, хіба що обставини вимагають чогось іншого.

– § 3. Якщо йдеться про формацію тих братів, які мають отримати сталий дияконат, потрібно дотримуватися Провінціальних Норм.

92. Братів потрібно поступово впроваджувати в апостольську працю, так щоб вони навчилися все бачити, оцінювати та виконувати у світлі віри, а через співпрацю з іншими розвивати і вдосконалювати самих себе.

5. Форматори і викладачі

93. Вся провінціальна спільнота повинна відчувати відповідальність за формацію наших членів так, щоб всі співбрати допомагали цій справі.

94. Оскільки формація семінаристів передусім залежить від відповідних вихователів, то

форматори і викладачі мають бути приготовані через солідне навчання, відповідним душпастирським досвідом і спеціальними студіями.

95. – § 1. Форматори і семінаристи, відкриті на взаємне порозуміння та довіру, утримуючи між собою постійну і тісну єдність, повинні творити правдиву виховну спільноту.

– § 2. Ця ж виховна спільнота, будучи відкритою на співпрацю з іншими спільнотами, повинна постійно перевіряти свою програму і виховну діяльність.

– § 3. Форматори спільно реалізують власну програму, однак особлива і безпосередня відповідальність за виховання, як у Внутрішній семінарії, так і у Вищій, лежить на призначених директорах.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

ОРГАНІЗАЦІЯ

ГЛАВА I

Уряд

Загальні принципи

96. Всі співбрати, оскільки вони покликані своєю працею продовжувати місію Христа, мають право і обов'язок співпрацювати як для досягнення добра апостольської спільноти, так і приймати участь в її керуванні, згідно з приписами власного права. Тому співбрати повинні активно і відповідально співпрацювати у здійсненні обов'язків, в апостольській діяльності та виконанні вказівок.

97. – § 1. Всі, хто виконує в Конгрегації владу, яка походить від Бога, і хто в ній в будь-який спосіб приймає участь, а також на асамблеях і

радах, нехай тримає перед собою приклад Доброго Пастиря, який прийшов не для того, щоб Йому служили, а щоби служити. Тому, свідомі своєї відповідальності перед Богом, нехай вважають себе слугами спільноти для досягнення своєї цілі, згідно з духом св. Вікентія в правдивій єдності апостолату і життя.

– § 2. Тому нехай провадять діалог між співбратами, залишаючи за собою владу прийняття рішень і давання вказівок, які належить виконувати.

98. У виконанні завдань, які їм довірила спільнота, всі співбрати мають достатню владу при їх здійсненні. Тому не слід відкликатися на вищий рівень влади в тих справах, які можуть виконати самі співбрати, або ті, хто є на нижчих ступенях влади. Однак потрібно дотримуватися єдності в уряді, яка необхідна в досягненні мети й добра Конгрегації.

99. Конгрегація Місії разом зі своїми домами і храмами та всіма її членами на підставі спеціального привілею, даного Римськими Понтифіками, має право екземпції з-під юрисдикції ординарія місця, за винятком випадків, виразно окреслених у праві.

100. Генеральна асамблея, Генеральний суперіор, візитатори і суперіори Домів та законно встановлених спільнот мають владу над членами Конгрегації, окреслену в універсальному і нашому власному праві. Крім того, мають церковну владу керування або юрисдикції, як у внутрішньому, так і в зовнішньому вимірах. Тому суперіори мають бути священиками.

Розділ I

Центральна адміністрація

1. Генеральний суперіор

101. Генеральний суперіор, наступник св. Вікентія, разом з усією Конгрегацією продовжує місію Засновника у служінні Вселенській Церкві, пристосовану до різних умов. Тому нехай виконує керування Конгрегацією, щоб харизма св. Вікентія завжди залишалася живою у Церкві.

102. Генеральний суперіор, який є центром єдності та координації всіх провінцій, має також бути принципом духовного життя та апостольської діяльності.

103. Генеральний суперіор, силою звичайної влади, керує всіма провінціями, домами і окремими членами Конгрегації, згідно з приписами універсального і власного права. Однак Генеральний суперіор підлягає владі Генеральної асамблеї, згідно з приписами права.

104. Генеральний суперіор може тільки звичайно інтерпретувати Конституції, Статути і Декрети Генеральної асамблеї, однак лише у вимірі їхнього практичного впровадження в життя.

105. – § 1. Генерального суперіора вибирає Генеральна асамблея згідно зі ст. 140 Конституцій.

– § 2. Для дійсності вибору Генерального суперіора мають бути сповнені необхідні умови, яких вимагає універсальне і власне право.

– § 3. Генерального суперіора вибирають терміном на шість років, а після цього він може бути ще раз обраним на шість років, згідно з власними приписами Конгрегації.

– § 4. Вважається, що шестирічний термін закінчується в момент прийняття уряду його наступником на звичайній (черговій) Генеральній асамблеї.

106. – § 1. Генеральний суперіор припиняє свій уряд:

1. В момент прийняття уряду його наступником;

2. Через відречення, прийняте Генеральною асамблеєю або Апостольським Престолом;

Через відсторонення з уряду рішенням Апостольського Престолу.

– § 2. Якщо Генеральний суперіор явно став негідним і нездатним до виконання свого уряду, Асистенти мають колегіально оцінити цю справу і повідомити про це Апостольський Престол, і слідувати його розпорядженням.

107. Генеральний суперіор, окрім влади, даної йому універсальним правом або спеціальним дозволом, має право і обов'язок:

1. Ретельно дбати про те, щоб всюди рішуче і ревно пильнували духа св. Засновника, постійно розвивали і відновлювали апостольську працю Конгрегації, щоб якнайкраще впроваджували в життя Конституції і Статути;

2. За згодою своєї Ради видавати загальні розпорядження для добра Конгрегації;

3. За згодою своєї Ради та порадившись з зацікавленими співбратами, засновувати провінції, об'єднувати їх, ділити і закривати, дотримуючись приписів права;

4. Скликати Генеральну асамблею і головувати на ній, а також, за згодою цієї ж Асамблеї, закривати її;

5. За згодою своєї Ради і вислухавши Радників Провінції, через поважну причину позбавити уряду візитатора;

6. За згодою своєї Ради та вислухавши всіх зацікавлених, засновувати і закривати доми або локальні спільноти згідно з кан. 733 – § 1, поважаючи владу візитатора;

7. З поважної причини, за згодою своєї Ради та вислухавши всіх зацікавлених візитаторів, заснувати дім однієї Провінції на території іншої;

8. З поважної причини і за згодою своєї Ради, засновувати Доми, які не належатимуть до жодної Провінції, якими керуватиме місцевий суперіор в безпосередній підпорядкованості Генеральному суперіору; призначати суперіорів цих же домів;

9. За згодою своєї Ради, давати дозвіл співбратам скласти вічні обіти і допустити їх до свячень. З поважної причини звільняти від обітів у випадку законного полишення чи усунення з Конгрегації;

10. За згодою своєї Ради, усувати членів з Конгрегації, з дотриманням універсального і власного права;

11. За згодою своєї ради, у надзвичайних випадках і з поважної причини, диспензувати від Конституцій;

12. За згодою своє Ради, затверджувати норми, встановлені Провінціальною асамблеєю.

2. Генеральний вікарій

108. Генеральний вікарій допомагає Генеральному суперіорові та заміняє його в разі його відсутності або неможливості виконання уряду, згідно з приписами власного права.

109. Генерального вікарія вибирає Генеральна асамблея, згідно з приписами власного права. Обраний Генеральний вікарій автоматично *(ipso facto)* є також і Генеральним асистентом.

110. У випадку відсутності Генерального суперіора Генеральний вікарій отримує його повноваження, хіба що Генеральний суперіор щось собі зарезервував.

111. Якщо Генеральний суперіор не може виконувати свій уряд, його заступає Генеральний вікарій з повнотою влади, аж до зникнення причини. Судження про перешкоду, що вини-

кла, дає Генеральна рада разом з Генеральним вікарієм без участі Генерального суперіора.

112. З будь-якої причини, у випадку вакантності уряду Генерального суперіора, Генеральний вікарій автоматично *(ipso facto)* стає Генеральним суперіором до кінця шестирічного терміну. За згодою своєї Ради і після вислухання думки принаймні візитаторів та віце-візитаторів, якнайшвидше призначить Генерального вікарія з-поміж асистентів.

113. Якщо з будь-якої причини звільниться уряд Генерального вікарія, Генеральний суперіор за згодою своєї Ради і після вислухання думки принаймні візитаторів та віце-візитаторів, якнайшвидше призначить Генерального вікарія з-поміж асистентів.

114. Генеральний вікарій втрачає свій уряд, згідно з приписами універсального і власного права.

3. Генеральні асистенти

115. Генеральні асистенти є членами Конгрегації, які творять Раду Генерального суперіора, допомагають йому діями і порадами в керуван-

ні Конгрегацією, щоб зростала єдність і сила Конгрегації, щоб Конституції та рішення Генеральної асамблеї впроваджувались в життя, і щоб всі Провінції співпрацювали для розвитку справ Конгрегації.

116. – § 1. Генеральних асистентів вибирає Генеральна асамблея, згідно з приписами власного права.

– § 2. Генеральні асистенти, в кількості не менше чотирьох осіб, вибираються з різних Провінцій терміном на шість років, і можуть бути обираними повторно. Однак після закінчення другого, послідовного шестиріччя, не можуть відразу бути обираними на Генерального вікарія.

– § 3. Вважається, що шестирічний термін закінчується в момент прийняття уряду їхніми наступниками на звичайній (черговій) Генеральній асамблеї.

117. Генеральні асистенти втрачають свій уряд, згідно з приписами універсального і власного права.

118. – § 1. Якщо хтось з асистентів покинув уряд, його заступника призначає Генеральний суперіор з правом вирішального голосу, з по-

зосталими асистентами; заступник отримує ті самі права і обов'язки, що й інші асистенти.

– § 2. Однак, якщо в найближчі шість місяців має відбутися Генеральна асамблея, Генеральний суперіор не є зобов'язаним призначати заступника.

4. Посадові особи Генеральної курії

119. – § 1. Генерального секретаря, Генерального економа, Генерального прокуратора при Апостольському Престолі з поза числа Генеральних асистентів призначає Генеральний суперіор за згодою своєї Ради.

– § 2. Залишаються в своєму уряді, відповідно до бажання Генерального суперіора і згоди його Ради; з причини свого уряду належать до дому Генеральної курії.

– § 3. Можуть приймати участь в засіданні Генеральної ради за запрошенням Генерального суперіора, але без права голосу, окрім випадків, про які йдеться в Статутах.

– § 4 Приймають участь в Генеральній асамблеї з правом голосу.

Розділ II

Адміністрація провінціальна і місцева

1. Провінції і Віце-провінції

120. Конгрегація Місії ділиться на Провінції, згідно з приписами власного права.

121. Конгрегація також ділиться на Віце-провінції згідно з приписами власного права.

122. Провінція складається з числа домів, з'єднаних між собою на окресленій території; на її чолі стоїть візитатор, який має звичайну владу, згідно з приписами універсального і власного права.

2. Візитатор

123. – § 1. Візитатор є Вищим суперіором та ординарієм з власною звичайною владою; він стоїть на чолі певної Провінції і керує нею, згідно з приписами універсального і власного права.

– § 2. Візитатор нехай ревно старається, щоб всі співбрати приймали активну участь в житті

і апостольській діяльності Провінції, повинен так залучати співбратів і ресурси до служіння Церкві, щоб осягнути ціль Конгрегації. Дбаючи про живу єдність, повинен підтримувати служіння Домів, дбаючи про особистий розвиток і активність окремих співбратів.

124. Генеральний суперіор, за згодою своєї Ради, згідно з приписами власного права, після попередньої консультації Провінції призначає візитатора або підтверджує уже попередньо вибраного.

125. Візитатор має право і обов'язок:

1. Дбати про дотримання Конституцій, Статутів і Провінціальних норм;

2. За згодою своєї Ради видавати розпорядження для добра Провінції;

3. За згодою своєї Ради, та порадившись з Генеральним суперіором, в межах своєї Провінції і згідно з кан. 733 – § 1, може засновувати або закривати Доми чи місцеві спільноти;

4. За згодою своєї Ради і порадившись з співбратами, призначати суперіорів Домів, і про цю номінацію повідомити Генерального суперіора;

5. За згодою своєї Ради і вислухавши зацікавлені сторони, після схвалення Генерального суперіора, призначати Регіонального суперіора з делегованою владою;

6. Часто відвідувати Доми та співбратів, а офіційно – принаймні кожні два роки;

7. Згідно з приписами власного права, скликати Провінціальну асамблею і головувати на ній, за згодою цієї ж Асамблеї, закрити її і промульгувати Провінціальні норми;

8. Допускати кандидатів до Внутрішньої семінарії, Добрих намірів *(Bona Proposita)* і до обітів, згідно з Конституцями і Статутами;

9. Порадившись з настоятелями і форматорами кандидата, допускати співбратів до прийняття Послуг і, за згодою своєї Ради, до свячень;

10. Представляти співбратів до свячень і видавати димісорій *(litteras dimissorias)* для вділення свячень;

11. Вислухавши свою Раду і форматорів, усувати ще не інкорпорованих співбратів.

3. Асистент візитатора

126. Візитатор для допомоги в управлін-

ні Провінцією може мати асистента, який має сповнювати вимоги ст. 61 і 100 Конституцій. Провінціальна асамблея вирішує, потребує асистента, чи ні.

4. Рада візитатора

127. Радники, які становлять Раду візитатора, допомагають йому діями і порадами в керуванні Провінцією, щоби зростала єдність і сила Конгрегації, щоб Конституції і рішення Провінціальної асамблеї впроваджувались в життя, і щоб всі Доми та співбрати співпрацювали для розвитку справ Конгрегації.

5. Провінціальний економ

128. В кожній Провінції має бути економ, який керує матеріальними благами Провінції, під керівництвом і наглядом візитатора і його Ради, згідно з приписами кан. 636 § 1 і власного права.

6. Уряди місцевої адміністрації

129. – § 1. Конгрегація реалізується передусім в окремих місцевих спільнотах.

– § 2. Суперіор є центром єдності та аніматором життя місцевої спільноти, пильнує служін-

ня Дому і разом зі своєю спільнотою дбає про розвиток і активність кожного співбрата.

130. – § 1. Суперіора Дому призначає візитатор терміном на три роки, попередньо порадившись з членами Дому або місцевої спільноти. За цих умов може його повторно призначити в цьому ж Домі або місцевій спільноті. Якщо після другого трирічного терміну існує потреба в продовженні уряду, потрібно звернутися до Генерального суперіора.

– § 2. Провінціальна асамблея може встановити інший спосіб призначення суперіора Дому.

– § 3. Місцевий суперіор Дому має сповнювати вимоги ст. 61 і 100 Конституцій.

131. Згідно з приписами права, місцевий суперіор має владу у зовнішньому і внутрішньому вимірах щодо співбратів та інших осіб, які вдень і вночі проживають в його домі; цю владу він може делегувати іншим.

132. – § 1. У випадку браку умов для заснування Дому, або якщо цього вимагає характер служіння, візитатор, за згодою своєї Ради, може встановити спільноту співбратів на зразок Дому, згідно з приписами Провінціальних норм.

– § 2. Один зі співбратів, призначений візитатором, згідно з приписами права, є відповідальним за такого виду спільноту по типу суперіора.

– § 3. Спільнота співбратів на зразок Дому має такі самі права і обов'язки, як і Дім.

133. Місцевий суперіор може бути позбавлений уряду, якщо візитатор, за згодою своєї Ради і після підтвердження Генерального суперіора, визнає це необхідним через справедливі та відповідні причини.

134. – § 1. Економ під керівництвом суперіора та за допомогою співбратів, які його підтримують словом і ділом, керує матеріальними благами Дому, згідно з приписами універсального права, права Конгрегації і Провінції.

– § 2. Якщо візитатор, за згодою своєї Ради, визнає за необхідне для певного Дому, повинен встановити раду Дому. Однак радників Дому, які допомагають суперіору в управлінні Домом, призначають згідно з Провінціальними нормами.

Розділ III

Асамблеї

1. Про асамблеї в загальному

135. Асамблея Конгрегації Місії, завданням якої є берегти і розвивати духовність і апостольську життєдіяльність Конгрегації, є трьох видів: Генеральна, Провінціальна і Домова.

136. – § 1. Ніхто не має права на два голоси.

– § 2. Умови, поставлені перед вибором, вважаються неіснуючими.

– § 3. Вибір означає для вибраного обов'язок взяти участь у Асамблеї або у прийнятті до уряду, хіба що його оправдовує поважна причина.

– § 4. Ніхто не може призначити заступника на Асамблеї за власним бажанням.

– § 5. Більшість голосів рахується тільки з дійсних бюлетенів. Чисті бюлетені є недійсними.

2. Генеральна асамблея

137. Генеральна асамблея, яка безпосередньо репрезентує цілу Конгрегацію як найвищий орган його влади, має право:

1. Берегти спадщину Конгрегації, згідно з нею впроваджувати відповідні зміни;

2. Вибирати Генерального суперіора, Генерального вікарія і Генеральних асистентів;

3. Видавати закони або Статути і Декрети для добра Конгрегації, з дотриманням принципу субсидіарності. Статути, які виразно не були відмінені, залишаються в силі. Однак Декрети потрібно виразно підтвердити, щоби вони мали силу.

4. Звертатися з проханням до Апостольського Престолу про внесення змін до ним затверджених Конституцій, схвалених двома третинами голосів;

5. Автентично інтерпретувати Статути. Автентична інтерпретація Конституцій належить Апостольському Престолу.

138. Генеральна асамблея, скликана Генеральним суперіором, проводиться як:

1. Звичайна (чергова) – з метою вибору Генерального суперіора, Генерального вікарія і Генеральних асистентів та розгляду справ Конгрегації;

2. Надзвичайна (позачергова) – коли її скликає Генеральний суперіор, згідно з приписами власного права.

139. В Генеральній асамблеї повинні приймати участь:

1. Генеральний суперіор, Генеральний вікарій, Генеральний асистент, Генеральний секретар, Генеральний економ і Генеральний прокуратор при Апостольському Престолі;

2. Візитатори і делегати Провінцій, вибрані згідно з приписами власного права.

140. – § 1. Вибір Генерального суперіора відбувається наступним способом:

якщо в першому турі голосування ніхто не набрав дві третини голосів, потрібно перейти до другого туру голосування в такий самий спосіб. Якщо і другий тур не приніс жаданого результату, потрібно в такий самий спосіб голосувати третій і четвертий рази.

Після четвертого безуспішного голосування наступає п'ятий тур, в якому необхідна абсолютна більшість голосів, без врахування недійсних.

Після п'ятого безуспішного голосування наступає шосте, в котрому пасивний голос мають тільки два кандидати, які отримали найбільшу, хоч би й рівну кількість голосів; в цьому випадку вони теж мають пасивний голос в шостому турі голосування, в якому потрібна проста більшість голосів, без врахування недійсних голосів. У випадку рів-

ної кількості голосів, за вибраного належить вважати старшого за покликанням або віком.

– § 2. Після легітимного вибору і після прийняття уряду вибраним, головуючий письмово зіставляє декрет вибору і виразним голосом оголошує вибраного. Якщо сам головуючий був вибраний на Генерального суперіора, декрет вибору письмово зіставляє секретар Асамблеї, а модератор оголошує вибраного.

– § 3. Той, кого вибрали, не повинен відмовитися від довіреному йому тягаря, хіба що з поважної причини.

– § 4. Після закінчення виборів і подяки Господу Богу, використані бюлетені потрібно знищити.

– § 5. Якщо новообраний не є присутнім, його потрібно покликати. В той самий час до його прибуття Асамблея може вирішувати й інші справи Конгрегації.

141. Генерального вікарія обирають так само, як Генерального суперіора, в спосіб, описаний в ст. 140 – § 1.

142. – § 1. Після вибору Генерального суперіора і Генерального вікарія Асамблея приступає до вибору інших Генеральних асистентів окремими голосуваннями.

– § 2. Вибраними є ті, які отримують абсолютну кількість голосів, не враховуючи недійсних голосів. Головуючий на Асамблеї оголошує вибраних.

– § 3. Якщо в першому і другому турі голосування ніхто не був обраним, тоді в третьому голосуванні вибраним є той, хто отримав просту більшість голосів, у випадку рівної кількості голосів – старший за покликанням або віком.

3. Провінціальна асамблея

143. Провінціальна асамблея, як зібрання членів, які репрезентують Провінцію в якості делегатів, має такі завдання:

1. В рамках універсального і власного права встановлювати норми для спільного добра Провінції, які отримують зобов'язуючу силу після затвердження Генеральним суперіором за згодою його Ради;

2. Як дорадчий орган візитатора розглядати справи, які мають спричинитися до добра Провінції;

3. Розглядати пропозиції, які від імені Провінції мають бути представлені Генеральній асамблеї або Генеральному суперіору;

4. Якщо потрібно – вибирати делегатів на Генеральну асамблею;

5. В рамках універсального і власного права встановлювати норми, що стосуються Домових асамблей, які не потребують затвердження Генерального суперіора.

144. – § 1. Протягом одного шестиріччя повинні відбутися дві Провінціальні асамблеї. Одна з них – перед Генеральною асамблеєю.

– § 2. У випадку необхідності візитатор за згодою своєї Ради і після вислухання думки суперіорів домів, може скликати Надзвичайну асамблею.

145. Візитатор має право скликати Провінціальну асамблею і головувати на ній. За згодою цієї ж Асамблеї закрити її і промульгувати Норми.

146. В Провінціальній асамблеї, якщо Провінційні норми не передбачають чогось іншого, повинні приймати участь:

1. З уряду: візитатор, радники Провінції, провінціальний економ, суперіори домів;

2. Також делегати, вибрані згідно з приписами власного права.

4. Домова асамблея

147. – § 1. Домову асамблею скликає суперіор дому або асистент, який виконує уряд суперіора. Ця Асамблея проводиться у зв'язку з Генеральною асамблеєю.

– § 2. До участі в Домовій асамблеї слід покликати всіх, хто має право активного голосу.

– § 3. Завданням Домової асамблеї є обговорення тих справ, які хотів би представити Дім на Провінціальній асамблеї, а також розгляд справ, які приготувала Підготовча комісія провінціальної асамблеї для обговорення та опрацювання пропозицій.

ГЛАВА II

Дочасні блага

148. – § 1. Конгрегація Місії володіє дочасними благами для душпастирських потреб та потреб спільноти. Цими благами вона послуговується як допоміжними засобами для служіння Богові та вбогим, згідно з духом і практиками Засновника. Ними старанно розпоряджається як спадщиною вбогих, без бажання їх нагромаджувати.

– § 2. Конгрегація Місії приймає спільнотну форму євангельської убогості так, що всі дочасні блага є спільними, а Конгрегація використовує їх для кращого наслідування і досягнення власної цілі.

149. Всі блага Конгрегації є спільними, тому співбрати є співвідповідальними, згідно з приписами права, за здобуття, адміністрування і призначення дочасних благ Дому і Провінції, до яких вони належать. Цей принцип прямо пропорційно відноситься також і до матеріальних благ всієї Конгрегації.

150. – § 1. Доми, місцеві спільноти, Провінції і вся Конгрегація мають право придбати, володіти, адмініструвати і відчужувати матеріальні блага. Коли цього вимагає справа, відповідні настоятелі виступають правовими представниками навіть і перед цивільною владою, хіба було передбачено щось інше.

– § 2. Джерелами матеріальних благ є: праця співбратів та всі законні способи отримання благ.

151. З огляду на спільне добро, Доми повинні допомагати Провінціям в тому, що необхідне для добра адміністрації та забезпечення загаль-

них потреб. Це саме слід віднести до Провінцій щодо Генеральної Курії.

152. – § 1. Провінції і Доми повинні ділитися своїми матеріальними благами з іншими, щоб ті, що знаходяться в кращій матеріальній ситуації, допомагали тим, хто знаходиться в скруті.

– § 2. Конгрегація, Провінції і Доми повинні охоче призначати частину свого маєтку на потреби інших і підтримку нужденних.

153. – § 1. Визначені співбрати адмініструють матеріальні блага так, щоб забезпечити членам Конгрегації відповідне утримання та відповідні засоби для апостольської діяльності та благодійних справ.

– § 2. Матеріальними благами спільноти керують відповідні економи під керівництвом і наглядом настоятелів та їхніх Рад, в межах універсального та власного права, згідно з принципами субсидіарності.

154. – § 1. Адміністратори матеріальних благ нехай пам'ятають, що вони є тільки розпорядниками благ спільноти, тому ці блага мають призначати тільки на цілі, згідні зі станом Місіонера. Крім того вони мають завжди діяти згідно зі справедливими державними законами та

згідно з нормами і духом Конгрегації.

– § 2. Адміністратори матеріальних благ повинні охоче забезпечувати потреби співбратів у всьому, що стосується життя, спеціальних завдань і апостольської праці. Таке використання благ заохочує співбратів сприяти потребам убогих та вести правдивий братній спосіб життя.

– § 3. Крім того ті ж самі адміністратори повинні дотримуватися принципу слушності при розділенні благ, тому що мають спричинятися до поглиблення спільнотного життя між співбратами. Індивідуальні потреби співбратів повинні забезпечувати згідно з нормами, встановленими Провінціальною асамблеєю.

155. Для дійсності відчуження і будь-якої операції, від яких стан майна юридичної особи може зазнати збитків, потрібна письмова згода компетентного Суперіора і згода його Ради. Якщо йдеться про операції, в яких сума перевищує ліміти, встановлені Апостольським Престолом для даного регіону, або про предмети, подаровані Церкві на підставі обіту, чи дорогоцінні предмети мистецького або історичного характеру, потрібна згода Апостольського Престолу (кан. 638 § 3).

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ФУНДАМЕНТАЛЬНОГО СТАТУТУ УБОГОСТІ,

представлена на Генеральний Асамблеї в 2010 році

А. Зміст

«Фундаментальний статут убогості» містить наступні нормативні елементи:

1. Члени Конгрегації мають право власності на нерухомість або прості бенефіції, які мають у власності або в майбутньому будуть мати.

2. Доходи від благ, які члени Конгрегації мають у власності, зобов'язані переказувати на побожні цілі. Це основна і позитивна норма, яка виникає з вікентійської настанови, згідно з якою ми присвячуємо себе і свої блага служінню для євангелізації убогих. В цьому міститься відмінна, яскрава та євангелізаційна вартість

Статуту. Допомога родичам та близьким, які знаходяться в потребі, трактується як обов'язок, який випливає зі справедливості та благочестя.

3. Члени Конгрегації не можуть отримувати прибутків від своїх благ. Це негативна норма, яка забороняє нагромаджувати матеріальні блага для збагачення. Вона виходить з євангельської убогості, яка обіймає не тільки духовну убогість, але й реальну.

4. З дозволу суперіора члени Конгрегації можуть призначити прибутки від благ на приватні цілі. Це дозвільна норма. Зрозуміло, що це тільки дозвіл, і в жодному разі – не позитивний напрямок розуміння (пор. SVP XII, 382).

5. Члени Конгрегації не можуть вільно користуватися своїми благами, в цьому вони повинні залежати від настоятелів. Це виникає зі спільнотного виміру нашої убогості.

Б. Роз'яснення Статуту

1. Нерухомість та прості бенефіції, про які йдеться в Статуті, трактуються як джерела доходів. Зараз, в залежності від обставин, вони рівнозначні всіляким благам і правам, які приносять доходи.

2. В Статуті не йдеться про рухоме майно, яке не приносить доходів. Однак згідно з його духом, це рухоме майно не виключається з особливої та позитивної норми, яка зобов'язує нас безпосередньо чи за посередництвом спільноти призначати їх на служіння для євангелізації убогих, і не виключається з інших норм також.

3. Фундаментальний Статут не є єдиним джерелом норм, якими належить керуватися в дотриманні нашого обіту вбогості.

4. Для властивого розуміння духа Статуту варто звернути увагу на інші засади вікентійської вбогості, наприклад:

a) наше присвячення євангелізації убогих;

b) духовна вбогість (пор. SVP XII, 377-386; ЗП III, 4, 7);

c) спільнота благ (ЗП III, 3-6);

d) пристосування свого життя до умов життя убогих (ЗП III, 7);

e) загальне право праці (пор. SVP XI, 201 нн.);

f) плоди нашої праці належать спільноті;

g) блага спільноти є спадщиною убогих; тому не можемо їх залишати непродуктивними ані індивідуально, ані спільно, але ми

повинні старатися, щоби вони приносили користь та допомогу вбогим;

h) спільнота має право привласнити добро, щоби ми при необхідності могли безкоштовно служити убогим і дати їм милостиню (пор. ЗП III, 2; SVP XII, 377-386).

СТАТУТИ
КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

ДЕКРЕТ, ЗАТВЕРДЖУЮЧИЙ ВІДНОВЛЕНІ СТАТУТИ КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

За згодою Генеральної ради передаю відновлені та затвердженні Генеральною асамблеєю в 2010 році Статути Конгрегації Місії. Офіційний характер має текст італійською мовою.

Рим,
Урочистість св. Вікентія де Поля
27 вересня 2011 року

Г. Грегорі Гей, CM
Генеральний суперіор

ЖИТТЯ В КОНГРЕГАЦІЇ

Розділ I

АПОСТОЛЬСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ
(К 10-18)

1. Потрібно поволі відходити від апостольської діяльності, якщо після докладного роздумування ствердиться, що актуально вона вже не згоджується з покликанням Конгрегації.

2. Зважаючи на актуальний контекст глобалізму, безліч факторів і обставин випробовують віру і перешкоджають традиційним методам проголошення Євангелія. Тому співбрати, серйозно це усвідомлюючи, будуть переконані в необхідності давання особистого і спільнотного свідоцтва сильної віри в Бога Ісуса Христа, і пошуку нових шляхів для хорошої реалізації покликання – проголошення Євангелія убогим.

3. Провінції і окремі Доми в апостольській діяльності будуть охоче і по-братньому співпра-

цювати між собою, а також з дієцезіальним кліром, релігійними інститутами монашого життя та мирянами.

4. Співбрати будуть відкритими на екуменічний діалог. В релігійній, соціальній і культурній сферах будуть активно співпрацювати з усіма: християнами і нехристиянами.

5. В справі місій *«ad gentes»* потрібно зважати на наступні принципи:

1. З почуттям співвідповідальності Провінції з власної ініціативи або на прохання Генерального суперіора нехай взаємно допомагають одне одному;
2. Окремі Провінції або декілька разом обіймають хоча б одну місійну територію, куди будуть посилати своїх братів – працівників Господніх жнив;
3. Співбратам потрібно дати можливість спішити з допомогою місійній справі конкретним способом, а також іти особисто і жертвувати себе проголошенню Євангелія;
4. Крім того, співбрати заохочені брати участь в місійній справі Вселенської і партикулярної Церкви. Також потрібно зорганізувати власну місійну справу Конгрегації.

6. Місіонери, скеровані на місії *«ad gentes»*, нехай добре приготуються до виконання спеціальних завдань, нехай пізнають умови життя регіону, в якому працюватимуть, щоби душпастирська праця активно відповідала місцевим потребам.

7. – § 1. Співбрати будуть підтримувати апостольську діяльність Вікентійської родини і мирян, які до неї належать.

– § 2. Всі співбрати повинні бути готовими належним чином до співпраці з різними спільнотами Вікентійської родини і охоче її підтримувати, якщо будуть до цього покликані.

– § 3. Серце цього служіння складається з вміння ділитися власним досвідом віри у світлі навчання Церкви і вікентійської духовності. Оскільки таке служіння відповідає сьогоднішнім потребам, потрібно звертати увагу на духовне, теологічне, професійне і суспільно-політичне приготування.

– § 4. У випадку закриття Домів Конгрегації потрібно постаратися про можливість продовження справ спільнот мирян, які живуть вікентійським духом.

8. Потрібно підтримувати міжпровінціальні зустрічі для кращого пізнання місіонерсько-

го покликання і душпастирських методів, які би більш ефективно відповідали конкретним умовам та змінам ситуацій і людей.

9. – § 1. Провінціям потрібно, в залежності від обставин, видати відповідні норми, які стосуватимуться соціальної діяльності і окреслять конкретні засоби, за допомогою яких пришвидшиться реалізація соціальної справедливості.

– § 2. Крім цього співбрати, відповідно до умов місця і часу, будуть співпрацювати з товариствами, які обороняють людські права і підтримують справедливість і мир.

10. – § 1. До апостольської діяльності Конгрегації слід віднести провадження парафій, доки апостолат, який виконують співбрати, згоджується з ціллю і природою нашої Конгрегації і є необхідним через малу кількість священиків.

– § 2. Парафії, довірені Конгрегації, повинні більшою мірою складатися з убогих, або бути поєднаними з семінаріями, в яких співбрати будуть вести душпастирську формацію.

11. – § 1. Співбрати, надаючи великого значення вихованню молоді та дорослих, будуть

приймати це завдання навчання і виховання там, де це поєднується з реалізацією цілі Конгрегації.

– § 2. Такого типу завдання слід виконувати не тільки в школах різного типу, але й у родинах, на місцях праці, а навіть в будь-якому іншому соціальному середовищі, де збирається молодь і дорослі.

– § 3. Школи, коледжі та університети, які провадять Місіонери, в залежності від місцевих умов, нехай приймають убогих, турбуючись про їхній розвиток. Потрібно підкреслювати значення християнського виховання і християнської соціальної формації та прищеплювати вихованцям властиве розуміння убогих людей в дусі Засновника.

12. Серед засобів, які використовує Конгрегація в справі євангелізації, потрібно надати властиве місце технічним засобам соціальної комунікації для ширшого і більш дієвого поширення слова про спасіння.

Розділ II

ЖИТТЯ В СПІЛЬНОТІ
(К 19-27)

13. Хворі та старші співбрати, а також брати, які перебувають в конкретній потребі, є особливим способом з'єднані з терплячим Ісусом і беруть участь в справі євангелізації. Будемо намагатися надати їм належну опіку. Якщо стане неможливим, щоб вони перебували в Домі, в якому служили, візитатор зі своєю Радою, після розгляду всіх обставин і вислухання думки співбрата, який потребує опіки, прийме відповідне рішення.

14. – § 1. Співбрати, які в силу обов'язків, які їм довірила Конгрегація, повинні жити самі, будуть намагатися певний час проводити в спільноті, щоб досвідчити блага спільнотного життя. Ми, зі свого боку, будемо їм близькими, щоб полегшити їхню самотність і будемо охоче запрошувати їх, щоб певний час ділити з ними братнє і апостольське життя.

– § 2. Для співбратів, які переживають труднощі, зробимо все можливе, щоб їм допомогти.

15. – § 1. Будемо вірно виконувати обов'язки щодо батьків, утримуючи баланс у необхідному виконанні нашої місії і збереженні спільнотного життя.

– § 2. З відкритим серцем будемо приймати в наших домах співбратів, священиків та інших гостей.

– § 3. Великодушно будемо відноситися до убогих, які просять про допомогу і будемо старатися зарадити їхнім труднощам.

– § 4. По-братньому і щиро будемо відноситися до всіх, з ким ми поєднані в житті та праці.

16. План спільноти, який кожна спільнота для себе зробить, при можливості на початку року праці, повинен містити наступне: апостольську діяльність, молитву, використання матеріальних благ, християнське свідчення в місцях праці, постійну формацію, час для рефлексій спільноти, необхідний час для відпочинку та студій, а також розпорядок дня.

Розділ III

ЧИСТОТА, УБОГІСТЬ, ПОСЛУХ І ВИТРИВАЛІСТЬ
(К 28-39)

17. – § 1. Провінціальна асамблея повинна адаптувати норми, що відносяться до практикування убогості, відповідно до Конституцій, духу Загальних Правил і Фундаментального Статуту Убогості в Конгрегації, даному Папою Александром VII *(Alias Nos supplicationibus)*.

– § 2. Окремі Провінції та місцеві спільноти, зважаючи на різні місця і обставини, будуть шукати свій спосіб дотримання євангельської убогості та періодично їх переглядати з сильним переконанням, що убогість є не тільки твердинею Конгрегації (ЗП III, 1), але й умовою для відновлення і знаком нашого покликання в Церкві та світі.

18. Провінції, місцеві спільноти та окремі співбрати повинні серйозно присвятити себе поглибленню обіту витривалості, який охоплює повне дарування себе наслідуванню Христа, проголошуючого Євангеліє убогим, і витривалість на все життя в Конгрегації.

Розділ IV

МОЛИТВА
(К 40-50)

19. Згідно з планом спільноти, ми повинні виконувати побожні практики Конгрегації: передусім – читання Святого Письма, а особливо – Нового Завіту, культ Пресвятої Євхаристії, спільну медитацію, іспит сумління, духовне читання, щорічні реколекції та практики духовного керівництва.

Розділ V

ЧЛЕНИ КОНГРЕГАЦІЇ

1. Прийняття до Конгрегації
(К 53-58)

20. – § 1. Внутрішня семінарія для кожного члена розпочинається в момент, коли директор

або його заступник ствердить, що його прийнято, згідно з Провінціальними нормами.

– § 2. У відповідному часі Конгрегація постарається про належні гарантії, якщо необхідно дійсні відносно цивільного права, для належного правового захисту як члена, так і Конгрегації у випадку добровільного полишення або усунення з Конгрегації.

21. Добрі наміри *(Bona Proposita)* в Конгрегації складаються у прямій або декларативній формулі.

1. Формула пряма:

Господи, мій Боже, я, Н., в присутності Пресвятої Діви Марії обіцяю, що на ціле життя присвячу себе вірному проголошенню Євангелія вбогим в Конгрегації Місії, наслідуючи Христа, проголошуючого Євангеліє. І тому, з допомогою Твоєї благодаті, обіцяю: чистоту, убогість і послух, згідно з Конституціями і Статутами нашого Інституту.

2. Формула декларативна:

Я, Н., в присутності Пресвятої Діви Марії обіцяю Богу, що на ціле життя присвячу себе вірному проголошенню Євангелія вбогим в Конгрегації Місії, наслідуючи Христа, проголошуючого Євангеліє. І тому, з допомогою

Твоєї благодаті, обіцяю: чистоту, убогість і послух, згідно з Конституціями і Статутами нашого Інституту.

22. – § 1. Складання Добрих намірів має відбуватися в присутності Суперіора або ним призначеного співбрата.

– § 2. Провінціальні асамблеї окремих Провінцій видадуть норми щодо складення або відновлення Добрих намірів, або певну форму тимчасового вступу до Конгрегації, а також усталять права, які мають члени від моменту прийняття до Конгрегації аж до моменту інкорпорації.

23. Провінціальні асамблеї окремих Провінцій видадуть норми щодо терміну складання обітів.

24. В особливих випадках Провінціальна асамблея може подати для затвердження Генеральному суперіору і його Раді власну формулу складення Доброго наміру і обітів, зберігаючи при цьому істотні елементи встановлених формул.

2. Права та обов'язки членів Конгрегації (К 59-64)

25. Не мають права активного і пасивного голосу:

1. Ті, хто на підставі індульту живуть поза Конгрегацією, згідно з власним правом Конгрегації і застережень, які містяться в самому індульті;

2. Співбрати, піднесені до єпископських свячень або тільки номіновані, під час виконання їхнього уряду і після нього, хіба що повернулися б до спільнотного життя;

3. Вікарії, Префекти і Апостольські адміністратори, навіть якщо вони не є єпископами, під час виконання їхнього уряду, хіба що були би водночас Суперіорами Дому Конгрегації.

26. – § 1. Окрім окреслених в канн. 171 § 1 пп. 3-4 і 1336 § 1 п. 2 Кодексу Канонічного Права та в ст. 70 і 72 Конституції Конгрегації Місії позбавлені права активного і пасивного голосу. Навіть ті, хто мають право активного і пасивного голосу, позбавляються його, якщо в будь-який нелегітимний спосіб живуть поза Конгрегацією, Провінцією або Домом, а саме:

а) ті, які без необхідного дозволу живуть поза Конгрегацією більше ніж шість місяців;

б) ті, які отримали необхідний дозвіл, але після сплину часу не подбали про його відновлення;

в) ті, які не виконували встановлених умов дозволу на перебування поза Конгрегацією (пор. К 67 § 2);

г) ті, які перевищили трирічний термін дозволу, окрім випадків хвороби, навчання або апостолату, здійснюваного від імені Конгрегації (пор. К 67 § 2).

– § 2. В сумнівних випадках, має співбрат право активного або пасивного голосу, чи ні, візитатор, за згодою своєї Ради, прийме рішення, зважаючи на ситуацію в Провінції, власне право Конгрегації і Провінціальні норми.

– § 3. Те, що стосується права активного і пасивного голосу, також стосується і консультацій, встановлених у власному праві Конгрегації і Провінціальних нормах.

27. – § 1. Кожен співбрат має право, щоб після його смерті за нього молилися в цій Конгрегації.

– § 2. Кожного місяця окремі співбрати, в залежності від свого стану, нехай жертвують Святу Месу за живих і мертвих зі всієї Вікентійської родини, а також за батьків, родичів і добродіїв, додаючи спеціальну інтенцію за збереження первинного духа Конгрегації.

– § 3. Так само нехай жертвують другу Святу Месу за членів всієї Конгрегації, що минулого місяця померли.
– § 4. Подальші спеціальні норми в цій справі видадуть в кожній окремій Провінції.

28. Кожен співбрат, інкорпорований до Конгрегації, має право, щоб кожного місяця йому дозволили жертвувати певну кількість Святих Мес у своєму намірі без стипендії. Норми, що відносяться до кількості і способу відправлення цих Мес, видадуть в кожній окремій Провінції.

3. Приналежність співбратів до Провінції та Дому (К 65-67)

29. – § 1. Генеральний суперіор, Генеральні асистенти, Генеральний секретар та Прокуратор при Апостольському Престолі під час виконання уряду, відносно правових наслідків не належать до жодної Провінції.

– § 2. Інші співбрати, які виконують служіння в офісах Генеральної Курії, продовжують належати до Провінції їхнього походження, залишаються приписаними до одного з її Домів

на основі угоди, встановленої між Генеральним суперіором і візитатором Провінції співбрата.

30. – § 1. Члени Конгрегації Місії належать до тієї Провінції, до котрої настоятелі його легітимно приймуть до Конгрегації. Ця Провінція називається Провінцією походження.

– § 2. Нова приналежність набувається тоді, коли співбрат легітимно скерований настоятелями з однієї Провінції до іншої. Ця Провінція називається Провінцією призначення.

31. Щоби співбрат міг перейти з однієї Провінції до іншої, завжди зберігаючи владу Генерального суперіора, вимагається тільки взаємна згода між компетентними вищими настоятелями, вислухавши самого співбрата. Якщо ж сам співбрат цього не бажає, перенесення до іншої Провінції не може відбутися без згоди Генерального суперіора.

32. Генеральний суперіор після закінчення каденції вільно вибирає собі Провінцію.

33. – § 1. Приналежність до Провінції призначення може бути на неокреслений або окреслений період часу.

– § 2. В обох випадках обидва візитатори по-

винні:

а) в письмовій угоді окреслити права і обов'язки співбрата в обох Провінціях;

б) написані документи про перенесення потрібно зберігати в архівах обох Провінцій;

в) візитатор Провінції, з якої співбрат був перенесений, повідомить Генерального секретаря про нову прописаність брата.

– § 3. У випадку тимчасового перенесення, після закінчення цього часу співбрат відразу отримує приналежність до Провінції, з якої прибув, хіба що візитатори, вислухавши самого співбрата, завжди письмово узгодять поміж собою щось інше відповідно до приписів Статутів.

34. Співбрат отримує приналежність до Дому або Спільноти за типом Дому через призначення законним настоятелем.

4. Полишення або усунення з Конгрегації (К 68-76)

35. Право знову прийняти до Конгрегації належить:

1. Генеральному суперіору, вислухавши свою Раду, для всіх;

2. Візитатору, вислухавши свою Раду і візитатора Провінції, котру брат залишив або був з неї усунутий, для всіх, хто ще не був інкорпорований до Конгрегації.

Розділ VI

ФОРМАЦІЯ

А. Душпастирство покликань

36. Душпастирство покликань вимагає від нас витривалої молитви (пор. Мт 9, 37) та автентичного, повного і радісного свідчення апостольського і спільнотного життя, особливо тоді, коли юнаки та молоді люди задля розвитку власної віри працюють з нами у вікентійській місії.

37. – § 1. Провінції, Доми і окремі співбрати нехай підбадьорюють нових кандидатів до вікентійської місії.

– § 2. Провінції нехай шукають більш ефективні засоби для розвитку та підтримки покликань, і нехай для цього опрацюють відповідний провінціальний план.

– § 3. Візитатор, вислухавши свою Раду, при-

значить Промотора покликань для координації зусиль в душпастирстві покликань у нашій праці.

38. Потрібно, щоб кандидати, які хочуть вступити до Конгрегації, вже раніше зробили вибір християнського життя, проявили намір апостолату і бажання працювати у вікентійській спільноті; або ж поступово їм допомагати зробити вибір в рамках пасторальної праці з молоддю чи в апостольських школах там, де вони існують.

39. Формація кандидатів пристосована до віку, має передусім охоплювати братнє життя, часте слухання Божого слова, літургійні богослужіння, апостольську працю, виконувану разом з форматорами, особистий розвиток, навчання і працю.

Б. Місіонерська формація

1. Загальні принципи (К 77-81)

40. Окрім спільної для всіх формації потрібно в міру можливості дбати про спеціальну і професійну формацію наших співбратів, яка б їх приготувала до більш дієвого виконання завдань, визначених Конгрегацією, і які би краще відповідали їхнім здібностям.

41. – § 1. В окремих Провінціях потрібно приготувати Формаційний план (Ratio formationis), який, спираючись на подані тут принципи та документи Церкви і Конгрегації Місії, відповідав би різним місцевим потребам.

– § 2. Крім того візитатор має встановити Формаційну комісію, завданням якої буде опрацювання і відновлення формаційного плану та праця над тим, що стосується цілого тракту формації.

42. Окремі Провінції за допомогою Комісії формації мають організовувати і пильнувати як спільнотну, так й індивідуальну перманентну формацію.

2. Внутрішня семінарія (К 82-86)

43. Внутрішня семінарія, в залежності від потреб, може бути Провінціальною або Інтерпровінціальною. В обох випадках вона може проходити в одному або декількох Домах Конгрегації, визначеними візитатором або візитаторами за згодою їхніх Рад.

44. В особливих випадках, зважаючи на людську та християнську зрілість кандидатів, візитатор може зробити відповідні адаптації.

3. Вища семінарія
(К 87-90)

45. – § 1. Дім Вищої семінарії, відповідно до потреб, може бути для однієї Провінції або для кількох Провінцій.

– § 2. Наших семінаристів можна направляти до інших Провінцій або належно підтвердженого Інституту, щоб там вони отримали церковні студії. В цьому випадку потрібно дбати, щоб вони вели спільнотне життя, згідно зі звичаями Конгрегації, та отримали властиву вікентійську формацію.

– § 3. В Домах формації нехай процвітає родинна атмосфера і виховується братерство поміж співбратами тої самої Провінції. Якщо ж семінаристів багато, відповідно їх можна поділити на менші групи, щоб в такий спосіб краще забезпечити особисте зростання кожного з них.

46. Під час процесу формації візитатор, вислухавши форматорів і свою Раду, може зі справедливої причини дозволити семінаристам перерву в студіях і жити поза Домом формації.

47. Потрібно підтримувати взаємні знайомства поміж семінаристами різних Провінцій Конгрегації.

4. Формація братів
(К 91-92)

48. Братам слід уможливити спеціальне культурне і технічне навчання, щоб через належний курс навчання вони змогли здобути відповідний диплом або науковий титул.

5. Форматори і викладачі
(К 93-95)

49. Вища семінарія, як центр формації, має допомагати співбратам, які працюють в різних сферах праці. Самі ж настоятелі семінарії і викладачі повинні бути активно залучені в апостольську працю.

50. Потрібно дбати про те, щоби в формаційних Домах, відповідно до потреб, знаходилися належні співбрати, які б виконували обов'язки сповідника і духовного директора.

ОРГАНІЗАЦІЯ КОНГРЕГАЦІЇ

ЧАСТИНА ПЕРША

УРЯД

Розділ I

Центральна адміністрація

1. Генеральний суперіор (К 101-107)

51. Генеральний суперіор окрім влади, даної йому універсальним правом або спеціальним дозволом, має право і обов'язок:

1. Виконувати ту саму владу у Віце-провінції, яку має над Провінціями;

2. Незалежно від права канонічних візитацій, за необхідності, принаймні один раз під час своїх каденції відвідувати особисто або че-

рез делегата Провінції та Віце-провінції, щоб їх оживити і ознайомитися з їхнім станом та членами;

3. а) За згодою своєї Ради та порадившись з зацікавленими особами, приймати місії, які пропонує Конгрегації Апостольський Престол або ординарій місця, залишаючи їх під власною юрисдикцією, або довірити їх певній Провінції чи декільком Провінціям. Може також зректися з вже йому довірених;

б) За згодою своєї Ради та порадившись з зацікавленими особами, встановлювати групи Місіонерів, залишаючи їх під власною юрисдикцією або довірити їх певній Провінції або декільком Провінціям;

4. Надавати візитаторам владу приймати або зрікатися місій, наданих ординаріями місця, поза територією будь-якої Провінції Конгрегації;

5. За згодою своєї Ради, вислухавши візитаторів та віце-візитаторів, у відповідний час перед скликанням Генеральної асамблеї встановлювати Підготовчу комісію;

6. Без зволікання промульгувати всі декрети Генеральної асамблеї;

7. За згодою своєї Ради укладати важливіші умови, дотримуючись норм права;

8. З поважної причини, за згодою своєї Ради, вислухавши візитатора певної Провінції, її радників, і, якщо дозволяє час, то і якнайбільшу кількість її членів, може на короткий термін перейняти уряд Провінції за посередництвом адміністратора, з делегованою владою, даною самим Генеральним суперіором;

9. За згодою своєї Ради та вислухавши зацікавлених візитаторів та членів, направляти співбратів з однієї Провінції до іншої;

10. Надавати легітимно сепарованим від Конгрегації членам право звичайних молитов за наших померлих;

11. За згодою своєї Ради, в окремих випадках і зі слушної причини, диспензувати від дотримання Статутів і Декретів Генеральної асамблеї;

12. За згодою своє Ради та вислухавши зацікавлених візитаторів, призначати директорів Дочок Милосердя (Генеральний суперіор здійснює владу над Дочками Милосердя, надану йому Апостольським Престолом та окреслену в їхніх Конституціях);

13. Надавати афіліацію добродіям і приятелям Конгрегації та інформувати їх про духовні блага, в яких вони беруть участь;

14. За згодою своєї Ради заохочувати Провінції, щоби вони брали участь в міжнародних місіях (справах, завданнях);

15. За згодою своєї Ради і вислухавши зацікавлені сторони, встановлювати Регіони поза границями Провінцій та підтверджувати Регіони, встановлені візитаторами;

16. За згодою своєї Ради затверджувати Статути Конференції візитаторів;

17. Окреслювати завдання Генеральної ради та Генеральних асистентів.

52. Генеральний суперіор має постійне місце проживання в Римі. Не може його міняти без дозволу Генеральної асамблеї та консультації з Апостольським Престолом.

53. Загальні постанови, видані Генеральним суперіором, зобов'язують до наступної Генеральної асамблеї, хіба що самим Генеральним суперіором або його наступником було передбачено щось інше.

54. Візитатор, суперіори та інші урядовці Конгрегації, а також Провінціальні директори Дочок Милосердя після проходження часу їхнього уряду, задля дотримання порядку вико-

нують свій уряд до моменту заміщення їх наступниками.

2. Генеральний вікарій (К 108-114)

55. – § 1. Генеральний вікарій втрачає свій уряд:
В момент прийняття уряду наступником;

1. Через зречення, прийняте Генеральною асамблеєю або Апостольським Престолом;

2. Через усунення з уряду рішенням Апостольського Престолу.

– § 2. Якщо Генеральний вікарій явно став негідним або нездатним до виконання свого уряду, Генеральний суперіор зі своєю Радою, без участі самого Генерального вікарія, розсудить цю справу та повідомить Апостольський Престол, і буде дотримуватись його рішень.

56. Генеральний вікарій, який перейняв уряд Генерального суперіора Конгрегації, після спливу шестирічного терміну може бути відразу обраним на Генерального суперіора, а може бути переобраним.

3. Генеральні асистенти (К 115-118)

57. З дотриманням принципу, встановленого в ст. 116 § 2 поставляється, що:

– § 1. Генеральних асистентів обирають з різних Провінцій, і, якщо можливо, з різних культурних середовищ, в яких діє Конгрегація.

– § 2. Генеральна асамблея встановлює кількість Генеральних асистентів.

58. Асистенти мають мешкати в тому самому домі, що й Генеральний суперіор. Для того, щоб сформувати Генеральну раду, окрім Генерального суперіора та Генерального вікарія, в ній мусять приймати участь принаймні два асистенти.

59. Однак, якщо зі слушної причини Генеральні асистенти відсутні, щоб сформувати Раду, Генеральний суперіор може покликати на цю Раду з правом голосу одного з урядовців Генеральної Курії, в такому порядку: Генерального секретаря, Генерального економа або Прокуратора при Апостольському Престолі.

60. Генеральні асистенти втрачають свій уряд:

1. В момент прийняття уряду наступниками;

2. Через зречення, прийняте Генеральним суперіором та зі згоди інших асистентів, або ж Генеральною асамблеєю;

3. Через усунення з уряду рішенням Генерального суперіора та зі згоди інших асистентів, і затвердженням Апостольського Престолу.

4. Посадові особи Генеральної Курії (К 119)

61. – § 1. Генеральний секретар:

1. Допомагає Генеральному суперіору в тому, що потрібно написати для цілої Конгрегації;

2. Зі свого уряду бере участь в засіданнях Генеральної ради, але без права голосу, для ведення протоколів;

3. Може запропонувати Генеральному суперіору імена співбратів, згідно з приписами власного права, для призначення співпрацівників під його керівництвом, для керування архівами, для публікації видань і написання листів.

– § 2. Якщо Генеральний секретар матиме перешкоду для виконання свого уряду, Гене-

ральний суперіор може тимчасово призначити на його місце одного з асистентів або урядовців, або ж співпрацівників.

62. – § 1. Генеральний економ, з огляду на свій уряд, під керівництвом Генерального суперіора та його Ради, керує матеріальними благами Конгрегації та іншими благами, довіреними Генеральній Курії, згідно з приписами універсального та власного права.

– § 2. За згодою Генерального суперіора візитує Провінціальних економів, а також, в особливих випадках, економів Домів, або адміністраторів діл важливого значення.

63. – § 1. Завданням Генерального прокуратора при Апостольському Престолі є:
Дбати про отримання звичайних дозволів від Апостольського Престолу;
За згодою Генерального суперіора і вислухавши зацікавлених візитаторів, вести з Апостольським Престолом справи Конгрегації, Провінцій, Домів і окремих співбратів.

– § 2. Генеральний прокуратор при Апостольському Престолі на підставі письмового доручення Генерального суперіора, може виконувати в Римській Курії обов'язки Генерального постулатора Конгрегації, згідно з приписами права.

Розділ II

Адміністрація провінціальна і місцева

1. Провінції і Віце-провінції (К 120-122)

64. Хоча кожна Провінція окреслена територіальними границями, немає перешкод для того, щоб Дім певної Провінції знаходився на території іншої Провінції, згідно з Конституціями ст. 107, 7.

65. – § 1. Віце-провінція – це зв'язок кількох Домів, окреслений територіальними границями, який, згідно з умовами, залежить від певної Провінції і творить з нею певну цілісність. Її очолює віце-візитатор, який має звичайну владу, згідно з приписами універсального та власного права.

– § 2. Можна встановити Віце-провінцію, яка не буде залежною від жодної самостійної Провінції, але безпосередньо буде залежною від Генерального суперіора, а очолюватиме її віце-візитатор зі звичайною владою.

– § 3. Віце-провінція зі своєї природи має перехідний характер і зміниться на Провінцію,

коли з'являться необхідні для цього умови.

– § 4. Все, що в Конституціях і Статутах написано про Провінції, за відповідних умов відноситься і до Віце-провінцій, хіба щось інше виразно окреслено в тих же Конституціях і Статутах або Провінціальних нормах та в умовах окремих Провінцій.

66. – § 1. Коли діляться Провінції і повстає нова Провінція, всі матеріальні блага, призначені для добра Провінції, а також борги, які має Провінція, Генеральний суперіор зі своєю Радою пропорційно і справедливо розділить, не порушуючи при тому волі фундаторів або жертводавців, а також законно набутих прав і власних норм, якими керується Провінція.

– § 2. Поділ архіву материнської Провінції залежить від рішення Генерального суперіора, який попередньо вислуховує зацікавлених візитаторів.

2. Візитатор і віце-візитатор (К 123-125)

67. Все, що в Конституціях і Статутах сказано про візитатора, за відповідних умов відноситься і до віце-візитатора, хіба щось інше виразно окреслено в тих же Конституціях і Статутах, або

Провінціальних нормах та в умовах окремих Провінцій.

68. – § 1. Візитатора призначає Генеральний суперіор за згодою своєї Ради терміном не менше ніж на три роки, після консультації принаймні зі співбратами Провінції, які мають активний голос. В такий самий спосіб, візитатор може бути підтверджений один або більше разів, згідно з Провінціальними нормами, які зобов'язують в Провінції, але не більше ніж на дев'ять послідовних років.

– § 2. Спосіб і умови консультації може окреслити Провінціальна асамблея за згодою Генерального суперіора і його Ради.

– § 3. Провінціальна асамблея може запропонувати до затвердження Генеральному суперіору та за згоди його Ради власний спосіб вибору візитатора. Однак такий вибір має сповнювати наступні умови:

1. Термін уряду має тривати принаймні три роки і не перевищувати шести років;

2. Вибраний візитатор не має перебувати в уряді більше дев'яти років поспіль;

3. В першому і другому турі голосування необхідна абсолютна більшість, без врахування недійсних голосів. В третьому турі право

пасивного голосу мають тільки два кандидати, які в другому турі голосування отримали найбільшу кількість голосів, хоч навіть і рівну;

4. У випадку однакової кількості голосів в третьому турі, вибраним вважається старший за покликанням або віком.

– § 4. Щоб вибраний або переобраний міг прийняти уряд візитатора, необхідне підтвердження Генерального суперіора за згоди його Ради.

69. Візитатор має такі права та обов'язки:

1. Сформувати Провінціальний план відповідно до Провінціальних норм та згоди своєї Ради;

2. За згодою своєї Ради і консультації з Генеральним Суперіором ініціювати або закривати важливіші діла в певному Домі;

3. Вислухавши свою Раду, а також, наскільки можливо, проконсультувавшись зі зацікавленими особами, призначати співбратів до окремих Домів, в залежності від наявних потреб. В екстрених випадках, візитатор зобов'язаний принаймні повідомити свою Раду;

4. За згодою своєї Ради, відповідно до приписів Провінціальних норм, призначати

Провінціального економа, директора Внутрішньої семінарії і директора Вищої семінарії;

5. Затверджувати спільний план Домів, приготований місцевим суперіором разом зі своєю спільнотою;

6. Пересилати Генеральному суперіору звіти про справи Провінції та візитації Домів, які він здійснив;

7. За згодою своєї Ради укладати необхідні та корисні умови, згідно з приписами універсального та власного права;

8. Вислухавши свою Раду, у відповідному часі встановлювати Підготовчу комісію Провінціальної асамблеї;

9. Користуючись прерогативою, розсудити рівну кількість голосів, згідно з приписами права;

10. Якнайшвидше повідомити Генерального суперіора про складання співбратами обітів, про їхню інкорпорацію до Конгрегації, а також про прийняття свячень;

11. Особисто або через компетентних осіб піклуватися про Провінціальний архів;

12. Надавати співбратам юрисдикцію до сповідання членів Конгрегації, а також з дотримання прав ординарія уповноважувати до

проголошення Божого слова і делегувати цю владу іншим;

13. За згодою своє Ради та зі слушної причини, диспензувати від дотримання Провінціальних норм;

14. Піклуватися про співбратів, які знаходяться в неврегульованих ситуаціях і намагатися їх унормувати.

70. Віце-візитатор має ті самі права, повноваження і обов'язки, що й візитатор, хіба щось інше окреслене в самих Конституціях і Статутах;

71. Розпорядження візитатора мають зобов'язуючу силу до найближчої Провінціальної асамблеї, хіба що сам візитатор або його наступник передбачив щось інше.

72. – § 1. У випадку вакантності уряду візитатора тимчасово уряд візитатора переймає асистент візитатора. Якщо немає асистента, ці обов'язки переймає старший за призначенням, покликанням або віком Провінціальний радний, хіба що Генеральний суперіор вирішив щось інше.

– § 2. Провінціальна асамблея може запропонувати для затвердження Генеральному суперіору та за згодою його Ради власний спосіб

тимчасового керування Провінцією у випадку смерті візитатора або полишення уряду.

3. Асистент візитатора
(К 126)

73. – § 1. Асистентом візитатора є один з радників Провінції, вибирають його ті ж радники разом з візитатором, хіба що Провінціальна асамблея вирішила щось інше.

– § 2. Якщо візитатор відсутній, асистент має його владу окрім тієї, що візитатор сам собі зарезервував.

– § 3. У випадку неможливості виконання уряду візитатором, його заміщає асистент з повнотою влади аж до моменту зникнення перешкоди. Про виникнення перешкоди постановляє Провінціальна рада без участі візитатора і якнайшвидше повідомляє про це Генерального суперіора, і буде дотримуватись його рішень.

4. Рада візитатора
(К 127)

74. – § 1. Радників призначає візитатор терміном на три роки, після консультації принаймні зі співбратами Провінції, які мають активний голос. В такий самий спосіб і за таких

самих умов радники можуть бути затверджені на другий і третій трирічний термін, тільки не на четвертий.

– § 2. Провінціальна асамблея може запропонувати для затвердження Генеральному суперіору та за згоди його Ради власний спосіб призначення або вибору радників, а також запропонувати кількість, термін призначення і час виконання уряду. Про призначення радників візитатор зобов'язаний повідомити Генерального суперіора.

– § 3. З поважної причини Провінціальний радник може бути усунутий з уряду Генеральним суперіором на прохання візитатора та за згоди інших радників.

– § 4. Те, що написано про Провінціального асистента в ст. 73 § 2 і § 3, відноситься також і до радника Провінції, старшого за призначенням, покликанням або віком, в тих Провінціях, в яких немає асистентів, хіба що в Провінціальних нормах передбачено щось інше.

5. Провінціальний економ (К 128)

75. Провінціального економа призначає візитатор за згодою своєї Ради, або в інший спосіб, окреслений в Провінціальних нормах.

76. Якщо Провінціальний економ не є радником, він бере участь в засіданнях Ради тільки за запрошенням візитатора, але без права голосу.

77. Провінціальний економ має наступні права та обов'язки:

1. Дбати про те, щоби матеріальні блага Провінції були належно юридично забезпечені зі сторони Церкви і держави;

2. Порадою і ділом допомагати економам Домів у виконанні їхніх обов'язків та здійснювати нагляд над їхнім адмініструванням;

3. Дбати про те, щоби кожен Дім пересилав відповідну суму на видатки Провінції та у відповідному часі пересилати Генеральному економові окреслену суму на Генеральний фонд;

4. Дбати про те, щоби працівникам Конгрегації виплачували справедливу зарплатню, та щоб докладно дотримувались законів цивільного права відносно податків та соціального забезпечення;

5. Сумлінно вести книги видатків та прибутків, а також інші документи;

6. Робити звіт зі свого адміністрування візитатору та його Раді відповідно до норми ст. 103.

6. Регіони

78. – § 1. Регіоном називається територія, на якій існує принаймні один Дім, який належить до певної Провінції, або безпосередньо залежить від Генерального суперіора.

– § 2. Регіон встановлює Генеральний суперіор зі своєю Радою або візитатор зі своєю Радою, який підлягає регіональному суперіорові.

– § 3. Регіональний суперіор має владу, делеговану йому Генеральним суперіором або візитатором, і таким чином сприяє розвитку власної місії Конгрегації.

– § 4. Якщо регіональний суперіор призначений візитатором і його Радою, цю номінацію має затвердити Генеральний суперіор зі свою Радою (пор. К 125, 5).

– § 5. Регіон встановлюється письмовою угодою, яка окреслює делеговану владу та взаємні зобов'язання між Генеральним суперіором або візитатором та регіональним суперіором.

– § 6. Регіон можна встановлювати для забезпечення його автономії від Віце-провінції або Провінції, або тоді, коли Віце-провінція або Провінція не можуть забезпечити відповідну автономію.

– § 7. Регіон може стати Віце-провінцією або Віце-провінція може стати Провінцією. Необ-

хідно, щоб Регіон або Віце-Провінція мали надію появи покликань та стійку економічну основу, необхідну для забезпечення Місії та співбратів.

7. Конференції візитаторів

79. – § 1. Для забезпечення співпраці між Провінціями в Місії, комунікації та формації візитатори мають сформувати Конференції візитаторів.

– § 2. Такого типу Конференції мають забезпечити єдність Конгрегації, автономію Провінцій та принципи субсидіарності і співвідповідальності.

– § 3. Кожна Конференція візитаторів має опрацювати власний Статут і представити його для затвердження Генеральному суперіору та його Раді.

8. Уряди місцевої адміністрації (К 129-134)

80. Суперіор Дому має право і обов'язок:

1. Надавати візитаторові звіт про стан довіреного йому Дому;
2. Довіряти співбратам свого Дому обов'язки і

уряди окрім тих, які зарезервовані вищим настоятелям;

3. Скликати Домову асамблею і головувати на ній;

4. Разом зі своєю спільнотою опрацювати спільний план Дому і представити його для затвердження візитаторові;

5. Мати архів і печать свого Дому;

6. Інформувати співбратів про розпорядження та новини Конгрегації;

7. Дбати про дотримання обов'язків відносно Святої Меси.

81. – § 1. Суперіор адмініструє місцевий Дім в співпраці зі всіма співбратами, а особливо асистента та економа, які призначають згідно з Провінціальними нормами;

– § 2. За відсутності суперіора асистент виконує всі обов'язки його уряду, згідно з приписами власного права.

– § 3. Потрібно часто організовувати зустрічі всіх співбратів спільноти на зразок Ради.

Розділ III

Асамблеї

1. Про асамблеї в загальному (К 135-136)

82. Настоятелі та інші співбрати повинні готувати асамблеї та активно брати в них участь. Відтак вірно виконувати закони і норми, на них встановлені.

83. – § 1. Під час виборів повинно бути принаймні три тури.

– § 2. Згідно з правом, скрутаторами, разом з головуючим і секретарем після його вибору, є два наймолодші за віком учасники Асамблеї.

– § 3. На початку Асамблеї обирають секретаря, який повинен:
Виконувати обов'язок першого скрутатора;
Складати протоколи засідань та готувати документи.

84. Перед Асамблеєю та під час неї слід сприяти вільному переказу інформації відносно справ, які мають вирішитися, та якостей тих, що мають бути обраними.

85. Після закінчення засідань акти Асамблеї мають бути затверджені учасниками, підписані головуючим Асамблеї, секретарем і всіма учасниками. Акти підбиваються печаткою і їх потрібно ретельно зберігати в архіві.

2. Генеральна асамблея (К 137-142)

86. Генеральна асамблея має право проголошувати декларації, які мають доктринальне значення і повчальний характер.

87. – § 1. Звичайна Генеральна асамблея має відбутися на шостому році після попередньої звичайної Генеральної асамблеї.

– § 2. Надзвичайна Генеральна асамблея проводиться щоразу, коли Генеральний суперіор за згодою своєї Ради, вислухавши візитаторів, визнає її скликання доцільним.

– § 3. Перед Генеральною асамблеєю мають відбутися Провінціальні асамблеї.

88. – § 1. Термін і місце проведення Генеральної асамблеї визначає Генеральний суперіор за згодою своєї Ради.

– § 2. Однак на шостому році, з поважної причини, декретом Генерального суперіора за зго-

ди його Ради, проведення Генеральної асамблеї може прискоритися або затриматися до шести місяців від початку попередньої звичайної Генеральної асамблеї.

89. – § 1. Генеральний суперіор, Генеральний вікарій та Генеральні асистенти, закінчуючи свої уряди, залишаються учасниками Асамблеї на наступних її сесіях.

– § 2. Окрім тих, які згідно Конституцій мають брати участь в Генеральній асамблеї з огляду на свій уряд, будуть приймати в ній участь по одному делегату з кожної Провінції та Віце-провінції на перші сімдесят п'ять членів, які мають право активного голосу. Однак, якщо є понад сімдесят п'ять членів, які мають право активного голосу, має бути ще по одному делегату на кожні п'ятдесят членів та на решту їх частини. Кількість делегатів на Генеральну асамблею слід обчислити відповідно до кількості членів, які мають право активного голосу в Провінції в день вибору делегатів на Провінціальній асамблеї.

– § 3. У випадку вакантності уряду візитатора на Генеральну асамблею їде той, хто тимчасово виконує керування Провінцією. Якщо візитатор через законні перешкоди не може прибути на Генеральну асамблею, то його місце посідає той, хто його заступає в уряді. Якщо ж він був

обраний в якості делегата, то на Генеральну асамблею їде перший заступник делегата.

90. – § 1. Якщо жоден з братів не був обраний делегатом на Генеральну асамблею, Генеральний суперіор зі своєю Радою забезпечать присутність на ній братів.

– § 2. Якщо з певних причин неможливо зробити законні вибори делегатів на Генеральну асамблею, Генеральний суперіор зі своєю Радою намагатиметься вирішити цю справу.

91. – § 1. У відповідний час перед скликанням Генеральної асамблеї, Генеральний суперіор зі своєю Радою, вислухавши візитаторів та враховуючи різні регіони і справи, призначає Підготовчу комісію.

– § 2. Залишаючи Генеральному Суперіору та його Раді широкі права в керуванні роботою Підготовчої комісії, в разі необхідності завданням цієї ж Комісії може бути:

1. Звернення до Провінцій і окремих співбратів з запитаннями про те, які на їхню думку нагальні проблеми, і в який спосіб слід ними зайнятися на Генеральній асамблеї;

2. Після отримання відповідей, в разі необхідності, вибрати більш нагальні та більш

універсальні справи, підготувати дослідження і зібрати джерела, зробити все це у відповідний час перед проведенням Домашніх асамблей, а потім розіслати візитаторам;

3. Отримати пропозиції або постулати від Провінціальних асамблей та дослідження, проведені Провінціями, а також отримати постулати, запропоновані Генеральним суперіором після обговорення зі своєю Радою;

4. Упорядкувати весь матеріал, зробити з нього робочий документ, розіславши його у відповідний час, щоб учасники Асамблеї та їхні заступники отримали їх за два повних місяці перед початком Генеральної асамблеї.

– § 3. На момент початку Асамблеї обов'язки комісії закінчуються, однак її голова, сам або через заступника, якщо визнає це необхідним, представить звіт праці своєї комісії.

92. – § 1. В день виборів Генерального суперіора виборці відправлять Святу Месу за щасливі вибори, а після короткого повчання, у визначений час, розпочинають сесію під керівництвом головуючого.

– § 2. На приготованих бюлетенях виборці

пишуть ім'я того, кого вибирають на посаду Генерального суперіора.

– § 3. Підраховують всі бюлетені. Якщо виявиться, що їх більше ніж виборців – голосування є недійсним і потрібно приступити до написання нових бюлетенів.

93. Директорій, затверджений на одній Генеральній асамблеї, залишається в силі, доки не буде змінений або скасований іншою Асамблеєю.

3. Провінціальна асамблея (К 143-146)

94. Норми, видані на Провінціальній асамблеї, є загальними правилами, які стосуються всіх випадків. Однак ці норми не порушують влади візитатора, яка окреслена в універсальному і власному праві, ані також виконавчої влади, необхідної для виконання його уряду. Вони залишаються в силі, доки не будуть відкликані на подальшій Провінціальній асамблеї або Генеральним суперіором.

95. Візитатор може, вислухавши свою Раду, призначити дату і визначити дім, в якому відбудеться Провінціальна асамблея.

96. Генеральний суперіор перекаже візитаторові рішення відносно Провінціальних норм протягом двох місяців від їх отримання.

97. Якщо Провінціальні норми не окреслюють чогось іншого, то на Провінціальній асамблеї повинні брати участь стільки делегатів, вибраних з-посеред всього провінціального колегіуму, який складається зі всіх членів, які мають право пасивного голосу, скільки є делегатів, які мають бути присутніми з огляду на свій уряд, плюс – по одному делегату на кожні двадцять п'ять членів, які мають право пасивного голосу та один делегат на їхню решту.

98. На делегатів вибрані ті, хто з цілого провінціального колегіуму отримав найбільшу кількість голосів, а у випадку рівної кількості голосів – старший за покликанням або віком. Так само в порядку більшості голосів вибирають заступників делегатів.

99. Якщо суперіор Дому через певну перешкоду не може поїхати на Провінціальну асамблею, його місце займає асистент Дому. Якщо ж асистент був обраний як делегат, то його місце посідає перший заступник делегата.

100. Провінціальна асамблея може запропонувати для затвердження Генеральному суперіору, за згодою його Ради, власний спосіб репрезентації на Провінціальній асамблеї, однак так, щоб кількість вибраних делегатів перевищувала кількість делегатів, які беруть участь в Асамблеї з огляду на свій уряд.

101. Кожна Провінція має обов'язок опрацювати на Асамблеї власні процедурні норми – тобто Директорій в рамках універсального і власного права.

102. Провінціальна асамблея вибирає делегатів та їхніх заступників на Генеральну асамблею в окремих турах голосування абсолютною більшістю голосів. Якщо в першому і другому турі голосування нікого не обрали, тоді в третьому голосуванні вибирають того, хто отримав просту більшість голосів, у випадку рівної кількості голосів – старший за покликанням або віком.

ЧАСТИНА ДРУГА

ДОЧАСНІ БЛАГА
(К 148-155)

103. Нехай Конгрегація постійно розважає над наступними принципами, обіймає серцем, а також вірно, сміливо і впевнено впроваджує їх в життя:

1. Одностайними зусиллями для того, щоб надати нашому життю рішучої поміркованості, яка більше прикладом, аніж словами, в ім'я убогості Христа, протестує проти пожадливості, яка виникає з багатства суспільства та проти прагнення збагачення, яке губить майже весь світ (пор. ЗП III, 1);
2. Ефективною турботою для того, щоби власні матеріальні блага ми використовували для поширення соціальної справедливості;
3. Віддавати зайві матеріальні блага убогим.

104. Керуючись правом справедливості, Генеральний суперіор, за згодою своєї Ради, має право впровадити податки у Провінції. Таке само право має візитатор щодо своїх Домів.

105. Під керівництвом і наглядом настоятелів та їхніх Рад адмініструвати матеріальні блага, які були щойно довірені Конгрегації для керування.

106. – § 1. Економи мають обов'язок здавати фінансові звіти настоятелям, а також інформувати співбратів про своє адміністрування.

– § 2. Генеральний суперіор, за згодою своєї Ради, має обов'язок раз в році перевірити надані йому Генеральним економом фінансові звіти про надходження і витрати, а також звіт про стан майна. Візитатор зі своєю Радою робить так само два рази в рік щодо економа Провінції. Суперіор Дому – щодо економа Дому один раз на місяць. Документи обліку та звіти потрібно підписати, якщо вони в належному стані.

– § 3. Співбрати, які мають доручення адмініструвати спеціальні справи Провінції або Дому, представлять фінансовий звіт про надходження та витрати відповідним настоятелям у належний термін та спосіб, окреслений в Провінціальних нормах.

– § 4. Якщо ж майно не є власністю Конгрегації, а лише довірене їй для адміністрування, звіти про них потрібно надати як власнику, так і настоятелям Конгрегації.

– § 5. Генеральний економ повинен здавати

загальні фінансові звіти зі свого адміністрування візитаторам в кінці кожного року, а Генеральній асамблеї – кожні шість років.

– § 6. В кінці кожного року візитатори представлять фінансові звіти зі своїх Провінцій Генеральному суперіорові.

– § 7. Економи Провінцій нехай нададуть співбратам своєї Провінції загальні звіти зі свого адміністрування, а також звіт про стан майна, згідно з приписами Провінціальних норм.

107. Всі адміністратори, а також настоятелі та економи можуть виконувати акти адміністрування від імені Конгрегації тільки в межах свого уряду і згідно з приписами права. Тому Конгрегація, Провінція або Дім відповідають тільки за дії адміністрування, вчинені згідно зі згадуваними приписами. За інші дії відповідають ті, хто їх незаконно або недійсно вчинив. Однак, якщо певна юридична особа Конгрегації ввійшла в борги або зобов'язання, навіть маючи на це дозвіл, то буде сама нести за них відповідальність зі своїх ресурсів.

108. – § 1.Генеральна асамблея має право окреслити суму, понад яку Генеральний суперіор не може робити надзвичайних видатків.

– § 2. Візитатори можуть робити видатки

відповідно до приписів, окреслених в Провінціальних нормах.

– § 3. Місцеві суперіори можуть робити видатки в межах ліміту, встановленого Провінціальними нормами.

109. Настоятелі нехай не надають дозволу на позики, якщо не впевнені, що зі звичайних надходжень можна виплатити процентну ставку боргу та у передбачений термін повернути сам борг, оплачуючи законні річні внески.

110. – § 1. Потрібно детально дотримуватися законів, що стосуються праці, страхування і справедливості щодо осіб, які працюють в Домах та в справах Конгрегації.

– § 2. Настоятелі мають діяти з найбільшою обачністю, приймаючи побожні фундації, які спричиняють довготривалі зобов'язання. Не можна приймати вічних зобов'язань.

– § 3. Не можна давати дари з матеріальних благ спільноти, тільки згідно з приписами Конституцій та Статутів.

– § 4. В прийманні матеріальних благ для добра Конгрегації, Провінції або Дому шляхом заповіту або з документом про дарування майна потрібно дотриматися волі жертводавця відносно володіння та користування.

– § 5. Потрібно дбати про соціальне страхування для співбратів через Конгрегацію, єпископа або інших осіб, залежно від того, на кого вони працюють. Крім того Доми, Провінції, а також Генеральна курія нехай дбають про належне страхування від різних випадків.

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ

SVP – Saint Vincent de Paul, Correspondance, entretiens, documents. Ed. P. Coste, Paris 1920-1925.

EN – Evangelii nuntiandi

CIC – Кодекс Канонічного Права

К – Конституції Конгрегації Місії

ЗП – Загальні Правила

С – Статути Конгрегації Місії

с. – сторінка

ПРЕДМЕТНИЙ ПОКАЗЧИК

Автономія дому ..... К 23

Адміністрація

Звіти.....С 77-106

Матеріальних благ.....К 119, 128, 134, 148, 153, 154

С 62-67

Місцева .....К 129-134

С 80-81

Провінціальна .....К 120-128

С 64-77

Центральна .....К 101-119

С 51-63

Апостольська діяльність

Відновлення апостолату ..... К 2, 13

С 1

В загальному .....ЗП XI-XII

К 10-18

С 1-12

Особливості апостолату.....К 11-12

Особливі умови.....С 2, 4, 6-7, 9

Різні діла апостолату .....К 14-18

С 5, 7, 10-12

Як покликання ..... К 1, 10

Як участь в діяльності Церкви ..... К 13
Як співпраця з іншими ..... К 17
С 3, 8-9
Апостольський Престол ..... К, 75, 106, 119, 132
137, 139, 155
С 28, 51-52, 55, 59, 60, 63
Асамблеї
Загальні принципи ..... К 135-136
С 82-85
Генеральна ..... К 100, 137-142
С 82-85
Провінціальна ..... К 125, 143-146
С 86-93
Домова ..... К 147
Асистенти
Візитатора ..... К 126
С 73
Генеральний ..... К 115-118, 139
С 57-60, 89
Суперіора ..... С 79
Афіліація ..... С 51
Блаженні ..... К 50
Боже провидіння ..... ЗП II 3
К 6

Брати
Покликання братів ..... К 52
Формація братів ..... К 91-92
Як члени Конгрегації ..... ЗП І 2
К 4
Братня любов
До співбратів ..... ЗП ІІ 12-13, 17
До тих, що відходять ..... К 76
До вбогих ..... К 87
Знаки ..... К 24-25, 29, 42
Ознаки спільнотного життя ..... К 6, 20, 26
Візитатор ..... К 123-125
С 67-72
Віце-візитатор ..... С 67
Віце-провінція ..... К 121
С 65
Відповідальність
За формацію ..... К 86
За дотримання Загальних Правил,
Конституцій та Статутів ..... К 63
Як ознака місіонера ..... К 89
Вірність духу ....К 1, 5-6, 8, 10, 13, 14, 18, 21, 25, 34, 37-38
41, 50-51, 77, 85, 87, 97, 101, 107, 148
Витривалість ..... К 3, 39

Генеральний вікарій ..... К 108-114, 140-141
С 55-56
Генеральний суперіор ..... К 101-107, 140-141
С 51-54, 89
Генеральна курія ..... К 119, 151
С 52, 59, 62
Генеральний прокуратор при
Апостольському Престолі ..... К 119,
С 59, 63
Гості ..... С 15
Декрети
Директорій асамблей ..... С 93, 101
Генеральної асамблеї ..... К 138
С 51
Усунення з Конгрегації ..... К 75
Директор
Вищої семінарії ..... С 69
Внутрішньої семінарії ..... К 86
С 69
Дочок Милосердя ..... С 51
Місії ..... ЗП XI 3
Диспенза
Від дотримання Конституцій ..... К 107
С 51
Від дотримання Провінціальних норм ..... С 69

Від обітів.....К 55, 107

Діалог

Братній .....К 46

Екуменічний.....С 4

Настоятелів і підвладних .....К 24, 37, 97

Діва Марія

Культ.....ЗП Х 4

К 49

Розарій.....К 49

Чудотворний Медальйон .....К 49

Дім

Екзепція .....К 99

Приналежність до Дому .....К 65-66

Програма спільноти.....С 69

Спільнота за типом Дому .....К 132

Суперіор.....К 129-130

Як спільнота .....К 122, 129

Добрі наміри *(Bona Proposita)* .....К 54

С 21-22

Дочасні блага *(матеріальні)*

Адміністрування.....К 148-155

С 103-110

Використання та розпорядження.....К 34

Спільні блага .....К 25

Як власність спільноти .....К 35

Дочки Милосердя ..... ЗП XI 11
К 17
С 51
Духовний директор *(духовний отець)* ..... С 50
Духовне керівництво
Вірних ..... ЗП XI 2, XII 6
Дочок Милосердя ..... ЗП XI 11
К 17
Монахинь ..... ЗП XI 11
Необхідність і спосіб ..... ЗП X 11
Практика Конгрегації ..... С 19
Дух Конгрегації Місії
Вірність духові ..... К 13, 34, 87
Дух св. Вікентія ..... К 77
Молитва ..... К 24, 46
Чесноти місіонера ..... ЗП II 14
Духовні особи
Норми про духовних осіб ..... К 62
Допомога духовним особам ..... ЗП I 1
К 1, 15
Співпраця з духовними особами ..... К 3
Конгрегації ..... К 4

Екземпція ..... К 3, 64, 99

Економ

Генеральний ..... К 109

С 62, 104-106

Дому ..... К 134

С 79, 105-110

Провінціальний ..... К 128

С 75-77, 106

Екуменізм ..... С 4

Євхаристія

Відвідування ..... ЗП Х 20

Джерело духовного і апостольського життя ..... К 25

Культ ..... ЗП Х 3

С 19

Щоденна участь ..... ЗП Х 6

К 45

Євангелізація

Засоби суспільної комунікації ..... С 12

Наслідування Христа ..... К 1, 5

Особливості євангелізації ..... К 12, 19-21, 28, 31

Участь хворих ..... С 13

У формації ..... К 87

Як місії ..... К 16

Єпископи

Відношення до єпископів ..... ЗП V 1
К 38

Екзепція Конгрегації ..... К 3, 64, 99

Співбрати-єпископи ..... С 25

Співпраця з єпископами ..... К 3, 13

Життя

Апостольське..... К 10-18
С 1-12

Богопосвячене..... К 3, 28-39

Конгрегації ..... К 9, 19-27
С 13-15

Молитви ..... К 40-50
С 19

Організація життя..... К 96-155

У вимірі формації ..... К 77-95
С 40-50

Загальні Правила ..... ЗП II 11, IX 8, XII 13-14
К 4-5, 34, 77
С 17

Заступник

Генерального асистента ..... К 116

На асамблеях ..... К 126,
С 87, 99

Затвердження
Документів Асамблеї ..... С 85
Затверджуючі документи:
Ex commissa nobis ..... с. 73
Alias nos ..... с. 77
Інтерпретація Фундаментального статуту убогості ..... с. 162
Провінціальних норм ..... К 107, 143
С 68, 74, 100
Програми спільноти ..... С 69, 78
Сповідників та проповідників ..... ЗП XI 3-4
Звичаї Конгрегації ..... Х 20
Інкардинація ..... К 57
Інкорпорація ..... К 52, 54, 57
Інтерпретація
Конституцій та Статутів ..... К 104, 137
Іспит сумління ..... ЗП Х 9
С 19
Капітули ..... ЗП Х 13
Керівництво
Генерального суперіора ..... К 107
Візитатора ..... К 125

Конгрегація Місії

Історія.....с.88-94

Молитва .....К 40-49

С 19

Натура і дух .....К 3-7

Обіти.....К 3, 28-39

С 17-18

Рівність прав і обов'язків.....К 59-64

С 25-27

Священики і брати.....К 4, 51-57

Спільнотне життя .....К 19-26

С 13-16

Ціль і відновлення .....К 1-2

Комісія

Приготування Асамблеї .....С 51, 69, 88

Формаційна.....С 41-42

Конференції.....ЗП Х 12

Конференції візитаторів.....С 79

Конституції та Статути

Зміни.....К 137

Інтерпретація.....К 104, 137

Обов'язок дотримання .....К 63, 66

Контракти .....С 51, 69

Книги

Дотримання убогості.....ЗП III 3, 6

Написання, видавання.....ЗП V 15

Як фінансові звіти .....С 77, 106

Лікування..... ЗП VI 3-4

К 26

Лінивство ..... ЗП XII, 11

Листи

До жінок.....ЗП IV 2

Приватні..... ЗП V 11

Litterae dimissoriae.....К 125

Метод

Малий метод в проповідуванні..... ЗП XII 5

В діяльності.....К 2, 13-15

Мовчання .....ЗП VIII 4, 6

Медитація.....ЗП X 7

К 47

С 19

Місії

До поган.....К 16

С 5-6, 51

Парафіяльні .....ЗП XI 2, 3, 5-7, 10

К 14

Молитва
Апостольська.....К 42-44
Літургійна.....ЗП Х 5
К 45
Особиста.....ЗП Х 7
К 47
Під час формації.....К 78
Напоумлення.....ЗП ІІ 17, Х 13-14
К 24
Настоятелі.....К 96-100
Навернення.....К 12
Набожність і пошана
До Діви Марії.....ЗП Х 4
К 49
До Пресвятої Трійці.....ЗП Х 2
К 48
До святих.....К 50
Нечистота.....ЗП IV 3
Неприсутність
В Домі: причини, дозвіл.....ЗП ІХ 11-16
К 67
В Домі під час формації.....С 46
В Конгрегації: дозвіл.....К 70

Обіти
Відношення до інкорпорації ..... К 57
Допущення .....К 56, 107, 125
Звільнення .....К 55, 76, 107
Зобов'язання..... К 29, 34, 38-39
Природа..... К 55
Складання і формули .....К 54, 58
Папа Римський
Диспензування від обітів ..... К 55
Послух..... К 38
Пошана.....ЗП V 1
Парафії..... С 10
Праця
Дотримання законів..... С 110
Плоди праці ..... К 32
Право праці..... К 32
Полишення Конгрегації
Згідно з універсальним правом..... К 68
Інкорпорованого .....К 71-72, 76
Неінкорпорованого..... К 69
Повторне прийняття ..... С 35
Подорожування..... ЗП IX 16
Пошана
Взаємна .....ЗП VIII 2-3
К 25

До настоятелів ..... ЗП VIII 3
До Папи Римського та єпископів ..... ЗП V 1
К 38
Постулатор ..... С 63
Покора – див: смирення
Послух ..... ЗП II 3, V 2-3, VI 3
К 24, 28, 36-38
Право голосу
Втрата ..... К 70-72
С 25
Мають право голосу ..... К 60-61
Члени Генеральної Курії ..... С 28
Принцип субсидіарності ..... К 98, 137, 153
Прийняття до Конгрегації
Вимоги і право прийняття ..... К 53, 125
Час до інкорпорації ..... К 54
Час і спосіб прийняття ..... К 53
С 20
Приналежність
До Провінції, Дому, справи ..... К 65-67,
С 28-29, 32-34
Спосіб ..... С 29-30, 33
Прихильність ..... ЗП VIII 2
К 25

Пристосування

Життя ..... К 27

Засобів євангелізації.....К 2, 12-13,
С 8, 16

Справ Конгрегації.....К 14-16

Формації.....К 78, 94

Формації Внутрішньої семінарії..... ... С 44

Проповідування

Необхідність дозволу .....ЗП XI 3
С 69

Уникання самолюбства ..... ЗП XII 4

Провінція

Приналежність до Провінції .....К 66
С 28-33, 51

Створення, ліквідація.....К 107
С 66

Уряд ..... К 123, 126-128
С 51, 72

Як частина Конгрегації .....К 120-122
С 64-66

Провінціальні норми .....К 143, 145

Програма спільноти
Дому ..... К 27
С 78
Душпастирства покликань ..... С 37
Провінції ..... С 69
Простота ..... ЗП II 4-5, 15, XII 5
К 7, 24, 38
Рада
Візитатора ..... К 127
С 74
Генеральна ..... К 115-118
С 57-60
Дому ..... К 134
С 78
Провінціальна ..... К 126-127
С 73-74
Ревність ..... ЗП II 14
К 7, 42
Регіони ..... С 78
Регіональний суперіор ..... К 125
С 78
Реколекції ..... ЗП X 10
К 47
Розпорядок дня ..... ЗП X 18
К 27

Родина

Обов'язки щодо родичів ..... ЗП Х 10
С 15

Родинне життя в Домах ..... С 45

Розторопність ..... ЗП ІІ 5, 15

Розарій ..... К 49

Свячення

Дияконське служіння (практика) ..... К 90

Допущення ..... К 57, 107, 125

Повідомлення ..... С 69

Сталий дияконат ..... К 91

Святе Причастя

Джерело духовного і апостольського життя К25

Щоденне приймання ..... ЗП Х 6
К 45

Святі Конгрегації ..... К 50

Свята Літургія

Відправлення і участь ..... ЗП Х 3, 6

За померлих ..... К 26
С 26

Стипендіум ..... С 78

У власному намірі ..... С 27

Також див. Євхаристія

Святий Дух
В молитві .....К 40-43
Послух.....К 36
Присутній у спільноті .....К 20
Секретар
Генеральний .....К 119
С 61
На Генеральній асамблеї.....К 140
С 81, 83
На Генеральній раді.....К 119
С 59
Семінарія
Ведені Конгрегацією .....ЗП XII 6
К 15
С 10
Вища.....К 87-89
С 45-47
Внутрішня .....К 82-86, 125
С 20, 43-44
Скрутатори .....С 83
Смирення .....ЗП II 6-7, X 13-14, XII 12
К 7, 43
Співвідповідальність
В розпорядженні.....К 24, 96
За спільні блага .....К 149

Співпраця
В адмініструванні благами ..... К 128, 134, 149, 151-153
В керівництві.....К 96, 108, 115, 119, 127
З єпископами .....К 3, 13
З настоятелями .....К 37
Зі священиками та світськими .....К 15
Зі співбратами ..... К 21-22, 24, 27
У сфері формації.....К 86, 93, 95
Спільноти Вікентійської родини ..... ЗП І 2
С 7
Сповідь
У формаційному домі.....С 50
Часте приступання.....К 45
Юрисдикція .....ЗП XI 4
С 69
Спільнота
Вікентійська ..... К 1, 3, 12, 19-27, 59
С 13-16
Місцева .....К 23, 123, 129, 132
Молитви .....К 45-47
Спільнота благ (як спільна праця).....К 32-33, 150
Спільнота і формація..... К 79, 83-84, 86, 93, 95
Справи (діла)
Спільнотний характер .....К 12
Милосердя .....К 153

Справедливість ..... К 18, 88
С 9, 103, 110
Сталі диякони ..... К 91
Страхування ..... С 110
Суперіор ..... К 129-134, 147
С 80-81
Таїнства ..... К 11
Також див.: Євхаристія, сповідь
Тайна Втілення ..... ЗП І 2-3
К 48
Турбота про хворих ..... ЗП VI 1-3, XI 8
К 26
С 13
Убогі
Євангелізація убогих ..... К 1, 10, 12, 18, 28, 44
Любов до вбогих ..... К 6
Участь у житті вбогих ..... К 12
Формація ..... К 15, 78, 85, 88
Убогість ..... ЗП III
К 31-35, 88, 148
Умертвлення ..... ЗП II 8, X 15
К 7
Уряди
Домової адміністрації ..... К 129-134
С 78-79

Провінціальної адміністрації .....К 123-128
С 64-77
Центральної адміністрації ..... К 101-119
С 51-63
Усунення .....К 68-76
Уряд Конгрегації
Загальні принципи.....К 96-100
Провінціальний і домовий.....К 120-134
С 64-79
Провінції (особливі випадки).....С 51, 72
Співвідповідальність.....К 96
Центральний .....К 101-109
С 51-63
Формація
Братів.....К 91-92
С 48
Вища семінарія .....К 87-90
С 45-47
Внутрішня семінарія.....К 82-86
С 43-44
Духовних та світських осіб .....К 15, 81
Душпастирство покликань С36-39
Загальні принципи.....К 77-80
Перманентна.....К 15, 82
С 42

Ratio formationis ..... С 41
Місіонерська .....К 77-81
С 40-42
Форматори .....К 93-95
С 49-50
Формаційна комісія ..... С 41
Харизма
Співбратів ..... К 22
Св. Вікентія ..... К 101
Чесноти ..... ЗП II
К 7, 24
Чистота
Засоби для досягнення.....ЗП IV
К 30
Як чеснота та обіт.....ЗП IV
К 28-29
Читання
Духовне ..... ЗП X 8
С 19
Святого Письма.....ЗП X 8
С 19
Правил..... ЗП XII 14
Церква
Апостолат у Церкві ..... К 13
Конгрегація як частина Церкви .....К 10, 19

Спільнотна.....К 24-25, 46
Ціль Конгрегації ..... ЗП І 1
К 1, 2, 9, 10-18, 22, 28-29, 31, 33, 36, 39,
40, 42, 44, 46-47, 50-52, 77-79, 82-83, 85, 87,
91, 96-98, 101, 107, 123, 135, 137, 148
С 1, 21, 36-39
Цивільне право .....К 154
С 77, 110

ЗМІСТ

ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

Лист Вікентія де Поля 5

Розділ I – Про ціль та організацію Конгрегації 7

Розділ II – Про євангельські засади 9

Розділ III – Про вбогість 21

Розділ IV – Про чистоту 24

Розділ V – Про послух 27

Розділ VI – Про те, що стосується хворих 31

Розділ VII – Про скромність 33

Розділ VIII – Про наше взаємне спілкування 36

Розділ IX – Про спілкування з іншими 42

Розділ X – Про духовні вправи в Конгрегації 46

Розділ XI – Про місії та інші діяльності Конгрегації відносно ближнього 55

Розділ XII – Про деякі засоби та способи, необхідні для доброго і плідного виконання вищезгаданих обов'язків 60

Про обіти, які складаються в Конгрегації Місії 73

Фундаментальний статут убогості 77

КОНСТИТУЦІЇ КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

Священна Конгрегація у справах Орденів і Світських Інститутів (Декрет) 82

Лист Генерального суперіора 84

Промульгаційний декрет 87

ВСТУП..... 88

ЧАСТИНА ПЕРША – Покликання..... 95

ЧАСТИНА ДРУГА – Життя в Конгрегації 99

Розділ I – Апостольська діяльність..... 99

Розділ II – Життя в спільноті..... 103

Розділ III – Чистота, убогість та послух 108

Розділ IV – Молитва 113

Розділ V – Члени Конгрегації 117

1. Про членів Конгрегації в загальному 117

2. Прийняття до Конгрегації..... 118

3. Права та обов'язки членів Конгрегації..... 122

4. Приналежність співбратів до Провінції та Дому 124

5. Полишення або усунення з Конгрегації..... 125

Розділ VI – Формація..... 128

1. Загальні принципи 128

2. Внутрішня семінарія..... 130

3. Вища семінарія 132
4. Формація братів 134
5. Форматори і викладачі 134
ЧАСТИНА ТРЕТЯ - Організація 136
ГЛАВА І – Уряд 136
Загальні принципи 136
Розділ І – Центральна адміністрація 138
1. Генеральний суперіор 138
2. Генеральний вікарій 142
3. Генеральні асистенти 143
4. Посадові особи Генеральної курії 145
Розділ ІІ – Адміністрація провінціальна і місцева 146
1. Провінції і Віце-провінції 146
2. Візитатор 146
3. Асистент візитатора 148
4. Рада візитатора 149
5. Провінціальний економ 149
6. Уряди місцевої адміністрації 149
Розділ ІІІ – Асамблеї 152
1. Про асамблеї в загальному 152
2. Генеральна асамблея 152

3. Провінціальна асамблея 156

4. Домова асамблея 158

ГЛАВА II – Дочасні блага 158

Інтерпретація фундаментального статуту убогості 162

А. Зміст 162

Б. Роз'яснення «Статуту» 163

СТАТУТИ КОНГРЕГАЦІЇ МІСІЇ

Декрет, затверджуючий відновлені статути Конгрегації Місії 167

ЖИТТЯ В КОНГРЕГАЦІЇ 168

Розділ I – Апостольська діяльність (К 10-18) 168

Розділ II – Життя в спільноті (К 19-27) 173

Розділ III – Чистота, убогість, послух і витривалість (К 28-39) 175

Розділ IV – Молитва (К 40-50) 176

Розділ V – Члени Конгрегації 176

1. Прийняття до Конгрегації (К 53-58) 176

2. Права та обов'язки членів Конгрегації (К 59-64) 178

3. Приналежність співбратів до Провінції та Дому (К 65-67) 181

4. Полишення або усунення з Конгрегації (К 68-76) 183

Розділ VI – Формація 184

А. Душпастирство покликань 184

Б. Місіонерська формація 185

1. Загальні принципи (К 77-81) 185

2. Внутрішня семінарія (К 82-86) 186

3. Вища семінарія (К 87-90) 187

4. Формація братів (К 91-92) 188

5. Форматори і викладачі (К 93-95) 188

ОРГАНІЗАЦІЯ КОНГРЕГАЦІЇ

ЧАСТИНА ПЕРША - Уряд 189

Розділ I – Центральна адміністрація 189

1. Генеральний суперіор (К 101-107) 189

2. Генеральний вікарій (К 108-114) 193

3. Генеральні асистенти (К 115-118) 194

4. Посадові особи Генеральної курії (К 119) 195

Розділ II – Адміністрація провінціальна і місцева 197

1. Провінції і Віце-провінції (к 120-122) 197

2. Візитатор і віце-візитатор (к 123-125) 198

3. Асистент візитатора (К 126) 203
4. Рада візитатора (К 127)..... 203
5. Провінціальний Економ (К 128)..... 204
6. Регіони 206
7. Конференції візитаторів 207
8. Уряди місцевої адміністрації (К 129-134) 207
Розділ III – Асамблеї 209
1. Про асамблеї в загальному (К 135-136) 209
2. Генеральна асамблея (К 137-142) 210
3. Провінціальна асамблея (К 143-146) 214
ЧАСТИНА ДРУГА – Дочасні блага (К 148-155) 217

СПИСОК СКОРОЧЕНЬ..... 222

ПРЕДМЕТНИЙ ПОКАЗЧИК..... 223

Вікентійська бібліотека